

Giới thiệu Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Tình Nhân: Đồ Chơi Của Tổng Giám Đốc

Chắc hẳn bạn đọc yêu thích truyện đã quá quen thuộc với hình ảnh những câu chuyện đầy bá đạo, phức tạp; những câu chuyện mang theo âm hưởng có chút ngược lại thấm đẫm tình cảm, vẫn là yêu thương, vẫn là những thăng trầm mà mỗi người đều phải vượt qua. Truyện Kế hoạch nuôi dưỡng tình nhân: Đồ Chơi Của Tổng Giám Đốc là một truyện với mô típ đầy ấn tượng ấy, đặc sắc lại mang nét cuốn hút riêng. Xuyên suốt truyện bạn sẽ thấy và sẽ nhìn nhận ra sự bá đạo đến mức nào, yêu thương ra sao, hạnh phúc hay khổ đau. Con đường đi phía trước phải làm gì nữa, Độc chiếm? Đồ chơi? "..... Công dụng của cô, chỉ là ngoan ngoãn với tôi mở rộng cơ thể.....". Trả thù và oán hận, chiếm giữ và điên cuồng, yêu nhau và đau khổ..... Lần lượt làm nhục, lần lượt tàn bạo, lúc cô hạ quyết tâm, cầm lấy dao đâm vào ngực anh, anh lại cúi đầu dịu dàng lưu luyến hôn cô? Khi Hạ Nhượng Du tỉnh lại, trước mặt tối đen một mảnh, sàn nhà lạnh buốt ẩm ướt khiến xương cốt của cô bắt đầu phát đau! Xung quanh đều là hơi thở dã thú, buồn nôn, lo lắng. Đây là chỗ nào? Mình làm sao ở đây? Em gái đâu? "Tiểu Hi, Tiểu Hi?" Hạ Nhượng Du vội vã kêu to, theo sàn nhà từ từ lần mò. Bỗng nhiên, Hạ Nhượng Du nghe được một tiếng trầm thấp mang theo hưng phấn gào thét, cô kinh ngạc, bởi vì đây không phải là âm thanh con người, mà là lúc nhìn thấy con mồi, tiếng dã thú khát máu. Tâm Hạ Nhượng Du càng thêm bất an, em gái đâu? Em ấy ở đâu rồi? Truyện ngôn tình này rồi sẽ tiếp diễn ra sao, còn gì thú vị nữa, yêu thương hay đến cuối cùng là đau khổ, oán hận phủ tràn hay rồi sẽ tiếp nối cho chuỗi ngày hạnh phúc, đến cuối cùng sẽ sánh bước bên nhau hay bỏ đi tất cả, còn gì nữa, mời bạn đọc truyện và theo dõi những truyện khác cùng thể loại như: Duyên Tới Là Anh, Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến,...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Tình Nhân: Đồ Chơi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Trong Lòng Đầu

Khi Hạ Nhượng Du tỉnh lại, trước mặt tối đen một mảnh, sàn nhà lạnh buốt ẩm ướt khiến xương cốt của cô bắt đầu phát đau! Xung quanh đều là hơi thở dã thú, buồn nôn, lo lắng.

Đây là chỗ nào? Mình làm sao ở đây? Em gái đâu?

"Tiểu Hi, Tiểu Hi?" Hạ Nhượng Du vội vã kêu to, theo sàn nhà từ từ lần mò.

Bỗng nhiên, Hạ Nhượng Du nghe được một tiếng trầm thấp mang theo hưng phấn gào thét, cô kinh ngạc, bởi vì đây không phải là âm thanh con người, mà là lúc nhìn thấy con mồi, tiếng dã thú khát máu.

Tâm Hạ Nhượng Du càng thêm bất an, em gái đâu? Em ấy ở đâu rồi?

Bỗng nhiên quay đầu, lại phát hiện một đôi mắt xanh nhìn chằm chằm vào mình, Hạ Nhượng Du "A!" một tiếng, vội vàng lui về phía sau, khi không thể lui được nữa, cơ thể gầy yếu dán vào bức tường lạnh buốt, một mùi khó ngửi chui vào mũi, dạ dày Hạ Nhượng Du, bắt đầu run rẩy!

Cuối cùng là chỗ nào? Địa ngục sao?

Cặp mắt xanh kia từ từ đến gần cô, Hạ Nhượng Du theo bức tường không ngừng di chuyển, ở dưới chân có gì đó làm trượt chân, cô cực kỳ sợ hãi, vươn tay sờ sờ, đó là áo ngủ bằng bông vải của em gái, cô nhớ rõ, phía trên mặt còn có hình vẽ Winnie the Pooh(*).

(*)Winnie the Pooh: Nhân vật trong tác phẩm của nhà văn A. A. Milne, sau này được hãng Walt Disney dựng thành series phim hoạt hình.

"Tiểu Hi!" Hạ Nhượng Du rung cô gái nhỏ, lớn tiếng gọi. Cô đã quên cặp mắt phía sau kia, cô biết người này là em gái cô Hạ Nhượng Hi.

"Bốp!" Một ánh sáng đột nhiên chiếu sáng tất cả không gian, ánh mắt Hạ Nhượng Du bị chiếu vào khó có thể mở, vài giây sau cô mới nhìn rõ cảnh vật xung quanh mình.

Đây là một cái lồng sắt thật lớn, trên sàn nhà, không có ánh mặt trời, xung quanh cực kỳ âm u, còn có vài con dã thú đang cắn bộ lông.

Đáng sợ nhất là con vật khổng lồ trước mặt Hạ Nhượng Du, toàn thân đen thui, bộ xương cường tráng, rất cao, đây là chó săn sao? Rõ ràng một con dã thú!

Lúc này con dã thú mở miệng, Hạ Nhượng Du gần như có thể thấy răng nanh của nó đang thềm muốn đến chảy nước miếng! Ánh mắt nó tỏa ra nóng nảy cực điểm, nhìn Hạ Nhượng Du không ngừng gầm thét.

Em gái!

Hạ Nhượng Du vội vàng nhìn về phía cô gái nhỏ, thật sự là Hạ Nhượng Hi. Em ấy nhũn chặt mày, rơi vào hôn mê.

"Tiểu Hi, tỉnh tỉnh! Tiểu Hi?" Hạ Nhượng Hi không thể chết được, em ấy không thể chết. Đây là người thân duy nhất của cô!

Hạ Nhực Hi từ từ tỉnh lại, mở mắt, còn chưa nói, thấy trước mặt là dã thú, "Oa" khóc một tiếng, không ngừng hướng phía sau Hạ Nhực Du trốn đi.

"Tiểu Hi, không sợ, không sợ, có chị!" Tuy trong lòng Hạ Nhực Du sợ muốn chết, nhưng vẫn an ủi em gái.

"Chị, em không muốn chết, chị, chị mau mau đuổi nó đi..... Hu hu....." Hạ Nhực Hi một bên hoảng loạn đem cơ thể Hạ Nhực Du hướng phía trước, một bên hô to khóc.

Dã thú trước mặt nóng nảy không yên, giống như nó đã đợi lâu lắm, có phần không kiên nhẫn, đột nhiên ánh mắt càng thêm nguy hiểm, ngược lên gầm một tiếng, mở miệng to đầu máu, hướng về phía Hạ Nhực Du bổ nhào.

Hạ Nhực Du đem em gái che chở ở sau người, vội vàng lui ra chỗ khác, dã thú gặp lần này bất huyệt, hung hăng rống một tiếng, quay mình lại đánh tới, lúc này Hạ Nhực Du không thể lùi, mà còn lấy cánh tay vung lên đập về phía Hắc Báo, cánh tay bé nhỏ có bao nhiêu phần sức lực, đánh trên mình Hắc Báo giống như muỗi chích vậy, vì thế nó vừa chuyển đầu hung hăng cắn lấy tay Hạ Nhực Du, Hạ Nhực Du đau hít vào một hơi, chịu đựng đem em gái phía sau đẩy sang một bên, sau đó nắm tay lại hung hăng đánh về phía ánh mắt Hắc Báo rất nhanh.

Ánh mắt vốn là vị trí yếu nhất của động vật, không có cái gì bảo vệ, khiến Hạ Nhực Du tung ra một cú bất thành linh như vậy, Hắc Báo đau đón, vội vàng buông miệng, lùi về một bên.

"A -----" Hạ Nhực Hi ở phía sau hét chói tai, cô cực kỳ sợ hãi, hướng về phía đầu lồng sắt hô to khóc: "Người đâu, thả tôi ra, tôi không muốn chết..... Thả tôi ra.....".

Chợt, ở lan can lồng sắt thú có một người đi tới, trên người mặc âu phục đắt tiền, khuôn mặt trẻ tuổi tuấn tú tỏa ra một loại âm u từng trải, lạnh nhạt. Đó là đối với mọi vật trên thế gian đều là lạnh nhạt, giống như bất kỳ kẻ nào, bất kỳ chuyện gì trước mặt anh ta đều là cái chết. Ngoài lạnh nhạt, còn có sự ngoan độc, đuổi tận giết tuyệt.

Anh ta chính là người đứng đầu Tam đại hắc bang Ung bang trên thế giới: Nam Cung Dục.

Lúc này, Nam Cung Dục đang cúi người, cười lạnh lùng nhìn tình hình bên trong lồng!

Là ông ta? Thì ra là ông ta! Đáy lòng hận nhất là người này.

Hạ Nhực Du bỗng cảm thấy cả người tràn đầy sức lực, quả đấm nhỏ gắt gao nắm chặt, ánh mắt bắt đầu trở nên lạnh thấu xương, sát khí bao phủ cả cơ thể cô: Tôi muốn giết ông!

"Van cầu ông, thả ông đi..... Tôi không muốn bị dã thú ăn, dã thú này thật đáng sợ, xin ông....." Hạ Nhực Hi giống như thấy người cứu mạng, điên cuồng ngựa đầu khóc gọi. Nhưng đã quên, người trước mặt, chính là kẻ thù giết chết ba mẹ cô.

Nam Cung Dục khinh thường nhìn Hạ Nhực Hi, ánh mắt hướng về phía Hạ Nhực Du, trong ánh mắt có kinh ngạc, có tìm tòi nghiên cứu, còn có một tia thường thức.

Anh cho rằng hai chị em này sẽ cầu xin tha thứ, nhưng trăm triệu không nghĩ đến, Hạ Nhực Du còn có gan dạ này? Lại dùng tư thế mạnh mẽ bảo vệ em gái, mà còn không hề sợ hãi!

Sự hứng thú của anh tăng lên rồi.

Cánh tay bị Hắc Báo cắn bắt đầu chảy máu, Hạ Nhực Du không chút nào quan tâm.

Đau không? Dĩ nhiên là đau, nhưng mà, so với người thân bị chết thảm, đau như thế là cái gì? Thời điểm đau như thế đã qua, từ nay về sau, cô chỉ còn có vỏ cảm!

Cô không nghĩ khiến bản thân mình phải căm ghét con người này tới cực điểm, thấy sự yếu ớt của cô, mặc dù chỉ có mười tuổi, nhưng lúc này Hạ Nhực Du, trong một đêm như đã hai mươi tuổi.

Hạ Nhực Du nhìn em gái mình vừa khóc vừa la, vội vàng đem về phía sau mình, muốn che chở bảo vệ em ấy.

"Chị không cần kéo tôi, tôi muốn ra ngoài, muốn chết thì chị chết đi, tôi không muốn bị dã thú ăn!" Hạ Nhực Hi đẩy tay Hạ Nhực Du ra, phần nộ nói.

Chỉ thấy dã thú đột nhiên tức giận, trực tiếp bổ nhào về phía Hạ Nhực Hi, Hạ Nhực Du hoảng sợ nhìn hết thấy!

Không được! Ngàn vạn không thể để Tiểu Hi bị thương! Cho dù mình phải chết!

Không hề ý thức, cơ thể nhỏ Hạ Nhực Du mạnh mẽ đi tới.

"Đông ----" Bà vai Hạ Nhực Di đánh vài trên người dã thú, đem nó đẩy vào một bên tường, Hạ Nhực Du cũng không nhẹ nhàng, chính mình bị ngã xuống, bà vai giống như có luồng điện tê tê chạy qua.

Khi ngừng đầu, con dã thú đã lật người "vọt lên", cảnh giác nhìn cô gái nhỏ trước mắt.

Hạ Nhực Du nhìn đầu cũng nhanh chóng bò dậy, vội vàng chạy đến trước người Hạ Nhực Hi, một bên quan sát con vật không lồ, vừa nhìn em gái trầm giọng nói: "Tiểu Hi, em không sao chứ!".

"Chị, chân em đau quá..... Chị, em không muốn chết....." Hạ Nhực Hi ở phía sau khóc sụt sùi nói.

Hạ Nhực Du lo lắng nhìn thoáng qua phía sau, thấy Hạ Nhực Hi đang xoa nắn bắp chân mình, lo lắng nói: "Tiểu Hi, em chịu đựng một chút, đợi lát nữa chúng ta ra ngoài, đừng sợ, có chị ở đây!".

Quay đầu lạnh lùng nhìn cái dã thú kia, Hạ Nhực Du cảm thấy toàn thân mình đều là sức mạnh, chính em gái đã cho cô sức mạnh, cô nhất định phải bảo vệ em gái mình còn sống.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Tinh Nhân: Đồ Chơi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Dã Thú Hiện Thân

Nam Cung Dục phía trên lồng thú, vốn đang nằm nghiêng trên ghế da màu đen, nhưng bây giờ lại đứng dậy, bước nhanh đi đến ở giữa lồng thú, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Hạ Nhực Du như rất quen thuộc, hai mắt rũ xuống, khuôn mặt không chịu khuất phục, nhìn cơ thể gầy yếu nhưng lại mạnh mẽ, những điều này làm Nam Cung Dục giống như gặp qua ở nơi nào.

Đúng vậy, đây là trong lòng mình đấu tranh, một mình vật lộn đối mặt với tất cả khó khăn trên thế gian, lòng của anh bây giờ có tia rung động, nhưng lập tức đã bị lý trí mình chiến thắng. Chỉ là nuôi dưỡng một nô lệ mà thôi, có gì đáng thông cảm.

Chán ghét bầu môi, híp mắt nhìn cánh tay chảy máu của Hạ Nhực Du, cũng muốn nhìn thử, cô có thể chống được tới khi nào, con nhóc đáng giận!

Lúc xoay người rời đi không biết trong lòng xuất phát từ cái gì, Nam Cung Dục cầm một cây gậy trên thành lan can lồng thú ném vào.

"Van cầu ông, xin ông thả tôi ra, tôi không cần ở chỗ này, hu..... Dã thú thật đáng sợ, nó muốn ăn thịt người..... Xin ông, thả tôi ra" Hạ Nhực Hi thấy Nam Cung Dục muốn đi, vẫn ngẩng đầu hết lời cầu xin.

Nam Cung Dục bỗng chốc dừng cước bộ, nhưng mà không có ở lại lập tức ngồi xuống lại trên chiếc ghế dựa kia: Người như vậy, chết không đáng tiếc!

Dã thú ngửi thấy mùi máu, đối với nó quả thực là cám dỗ trí mạng. Nhưng mà nó cũng không dám hành động liều lĩnh, bởi vì Hạ Nhực Du phát ra hơi thở hung tàn, tàn nhẫn, thậm chí, so với nó càng nồng liệt hơn.

Cầm lấy cây gậy gỗ này, có thể giết chết ông ta! Hạ Nhực Du thầm nghĩ trong lòng.

Thừa dịp cơ hội dã thú đang liến miện vết thương, Hạ Nhực Du lẩn mình qua, đem cây gậy trên sàn nhà nắm trong tay.

Lúc này dã thú đột nhiên phát ra âm thanh hưng phấn, Hạ Nhực Du nháy mắt thay đổi sắc mặt, vốn chỉ chú ý đến cây gậy, lại quên Hạ Nhực Hi ở phía sau mình, mà bây giờ, Hạ Nhực Hi đang im lặng như trần trụi. Không che đậy phơi bày trước mặt dã thú.

Hạ Nhực Hi nhìn con dã thú không lồ, sợ tới mức ngồi phịch ở trên mặt đất, một bên gọi "Chị" một bên lui về phía sau. Bây giờ đã trễ, con dã thú xem đúng thời cơ xông đến.

"Chị ----- Cứu em-----" Hạ Nhực Hi gọi tên tâm liệt phế.

Không được, em ấy không thể chết, chính là mình chết, mình nhất định phải sống sót!

Hạ Nhực Du cảm thấy hỗn loạn, cầm cây gậy trong tay, cơ thể sức lực mạnh mẽ liều mạng đâm về phía đầu dã thú, hung hăng đập xuống!

Miệng vết thương trên vai vì dùng sức quá lớn, vỡ ra, máu chảy xuống. Nhưng Hạ Nhực Du không có cau mày.

Một cái, hai cái, ba cái.....

Hạ Nhực Du không ngừng vung cây gậy trong tay, vừa ngoan vừa chuẩn, không ngừng đập vào đầu dã thú. Cô chỉ nghĩ mang tất cả đau khổ, phần nộ, sợ hãi còn có nỗi căm hận thấu xương, tất cả phát tiết ra ngoài, cô quên trước mắt là một con dã thú, quên chính mình chỉ có mười tuổi, cũng quên tới hôm đó đã phát sinh tất cả mọi việc.

Cô trở thành một con dã thú phát điên!

Nam Cung Dục giật mình nhìn tình trạng điên cuồng của Hạ Nhục Du, Hạ Nhục Du lúc này, là anh không có đoán trước, cũng là ngoài sức tưởng tượng của anh.

Thế gian này, lại có cô nhóc như vậy, tuy chỉ có mười tuổi, nhưng, đạt tới kinh động!

"Chị, đừng đánh, nó không thể di chuyển nữa rồi..... Chị à....." Hạ Nhục Hi ôm lấy Hạ Nhục Du còn đang giết dã thú, khóc gọi.

Ánh mắt Hạ Nhục Du cuối cùng bắt đầu tụ lại, động tác trong tay cũng dần dần ngừng. Cô nhìn rõ ràng mọi việc trước mắt. Con dã thú cao bằng cô, đã chết, bốn bàn chân co giật, cô rút cuộc cũng khóc thảm thiết.

"Chị, chị làm sao vậy..... Hu hu..... Chị, nói chuyện với em" Hạ Nhục Hi lung lay cơ thể chị mình, nghĩ muốn đem chị ấy ở thế giới nào đó kéo trở về.

"Quả nhiên có phần thú vị!" Nam Cung Dục nhìn, lạnh lùng cười.

Là ông ta, đáy lòng căm hận người kia! Linh hồn Hạ Nhục Du như rời xa thế giới, nháy mắt liền trở về. Cô ngẩng đầu, thấy người nọ cao cao tại thượng, còn nở cười ghê tởm, lòng của cô, đau đớn giống như kim đâm.

Tại sao ông ta có thể cười như vậy? Tại sao ông ta coi chẳng có gì xảy ra như vậy? Tại sao ba mẹ cô yêu quý không còn trên đời.

"Mang hai người đó lên!" Giọng nói thờ ơ.

Hạ Nhục Du gần như bị kéo lên, ném tới trước mặt Nam Cung Dục, cô giãy giụa đứng lên.

Cho dù chết, cũng không thể trước mặt hắn ta khuất phục.

Nam Cung Dục nhìn người cô nhóc trước mắt, cô lúc này đang ôm bả vai đang chảy máu, một đôi mắt giống như dao găm, đâm vào trên thân mình.

Trong lòng Nam Cung Dục, xuất hiện một cảm giác nói không nên lời.

Anh, quả thật có chút bị cô gái nhỏ này hấp dẫn rồi (Editor: người ta mới 10 tuổi thôi á ==")

Hạ Nhục Du nhìn người đàn ông trước mắt trầm mặc không nói, trong đầu hiện ra khuôn mặt hung dữ của ông ta tối hôm đó, nhà cũ Hạ gia bị lửa đốt cháy, và cảnh ba mẹ ngã trong vũng máu.

Loáng thoáng nhớ lại, hơi thở Hạ Nhục Du vừa mới rút khỏi lại bắt đầu dày đặc, giết ông ta!

Bỗng nhiên người bảo vệ bên cạnh rút ra bên hông #đã che chắn#, con dã thú nhỏ này điên rồi, "Vù" một tiếng hướng Nam Cung Dục tới.

Nam Cung Dục vững vàng ngồi trên ghế dựa bằng da màu đen, lông mày cũng không có động đậy, vẻ mặt giống như đang xem con khỉ diễn xiếc, chẳng thèm ngó tới!

Quả nhiên, còn một khoảng cách nhỏ, Hạ Nhục Du bị chặn lại, hai tay người đàn ông cao lớn úm chặt cánh tay cô, một tay túm lấy, khiến cánh tay cô bị thương làm trật khớp!

Hạ Nhục Du hít vào một hơi, chịu đựng không la lên, ánh mắt giống như sói nhìn Nam Cung Dục, trong cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ nặng nề, cô cố gắng giãy giụa, lại giãy giụa, nhưng đều không có hiệu quả!

Tại sao? Tại sao mình không thể giết được ông ta! Minh hận! Minh hận!

Nam Cung Dục đi đến trước mặt Hạ Nhục Du, cơ thể 1m80 cúi xuống, từ từ tiến đến Hạ Nhục Du, mắt đối mắt, mũi đối mũi, gần đến mức Hạ Nhục Du có thể thấy trong ánh mắt đối phương nhìn mình đầy hung dữ, có thể nghe được hô hấp Nam Cung Dục, ngửi thấy mùi vị ngọt ngào trên người Nam Cung Dục.

Lòng của cô không biết thế nào đột nhiên nhảy lên, luồng cuồng muốn lùi về phía sau!

"Cô bé, muốn giết tôi sao?" Nam Cung Dục nhìn chằm chằm vào ánh mắt không khuất phục của Hạ Nhục Du, chậm nói.

"Tôi sẽ giết ông!" Hạ Nhục Du lạnh lùng nói! Bất luận lúc nào, dùng phương pháp gì, nhất định phải giết chết ông ta!

"Ha ha ha -----" Nam Cung Dục ngửa mặt lên trời cười to, giống như nghe thấy truyện cười trên đời này: "Chỉ bằng nhóc? Nhóc cho rằng là giết được tôi sao?" Nam Cung Dục nắm kéo quần áo Hạ Nhục Du nhấc cô lên, như bắt một con gà, để cho cô nhìn hai mắt của mình.

"Ông dám dạy tôi không? Dạy tôi cách giết người!" Hạ Nhục Du không chút nhượng bộ, trong ánh mắt đầu là dã thú khát máu.

Nam Cung Dục sững sờ một phen, dạy cô bé này giết người? Anh lập tức thả ra, Hạ Nhục Du từ không trung ngã xuống, cúi đầu rên rỉ một tiếng, cô

ngẩng đầu kiên quyết nhìn Nam Cung Dục.

Cho dù làm sát thủ, cho dù vĩnh viễn phải sống nơ đen tối đó, cô nhất định phải giết ông ta.

Thê nhưng, cô muốn là sát thủ xuất sắc nhất!

Sát thủ độc nhất vô nhị (Ý là sát thủ có một không hai)

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Tình Nhân: Đồ Chơi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Giá Sát Thủ

Nam Cung Dục híp mắt, nhìn cơ thể gầy nhỏ trên mặt đất, phụ nữ như vậy anh chưa từng gặp, bản thân thì cực kỳ gầy yếu, sẫm đầy vết thương, nhưng mà vẫn làm người khác không thể coi thường, nhất là cặp mắt đặc biệt sáng rực kia, càng kích thích ham muốn anh chơi đùa trò chơi này!

Quả nhiên là không giống với cô gái bình thường.

Nam Cung Dục rất ít khi nhìn tỉ mỉ một người, nhất là phụ nữ, nhưng mà hôm nay, anh lại đem lực chú ý đặt lên trên người cô gái nhỏ này nhiều lắm, ngay cả bản thân mình cũng không phát hiện.

Anh ngồi xổm xuống, nhìn chằm chằm đôi mắt Hạ Nhượng Du, nhìn thấy đáy mắt Hạ Nhượng Du che dấu sự trong sáng chân thật, khóe miệng anh tạo thành độ cong tuyệt đẹp: "Nhóc con cực kỳ thông minh!".

Hạ Nhượng Du sững sờ, ông ta đang cười? Không mang bất kỳ nụ cười mỉa mai hay oán hận nào, mà còn cười đẹp đến vậy, âm áp như thế. Tâm Hạ Nhượng Du, nháy mắt bị mê hoặc.

Không đúng, nhất định mình bị ảo giác! Hạ Nhượng Du không tin lắc lắc đầu, ông ta làm sao có thể nhìn cô cười, mà mình làm sao có thể cảm thấy ông ta ở giây phút đó là có ý tốt!

Ông ta là kẻ thù của mình!

Khi Hạ Nhượng Du phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện người nọ sớm đi xa, bóng lưng cao lớn lạnh lùng, kiêu ngạo!

Ở lại chỉ còn Hạ Nhượng Du với toàn thân đều là vết thương, với Hạ Nhượng Hi đang nức nở nghẹn ngào.

Sau trận đấu cùng dã thú là ngày thứ mười, từ ngày ấy Nam Cung Dục chẳng hiểu tại sao biến mất, đến nay Hạ Nhượng Du cũng chưa từng gặp lại.

Bởi vì cô hôn mê trọn vẹn tám ngày.

Ác mộng nối tiếp ác mộng, tuần hoàn nối tiếp tuần hoàn. Hạ Nhượng Du giống như thấy được kiếp trước và kiếp này, hỗn độn, hư vô.

Ở trong mộng, cô nhìn thấy một nữ tử, quần áo lụa trắng, ngã vào trong lòng nam tử, trước ngực ánh ra đóa hoa mai lớn, đau khổ, tuyệt mỹ. Nam tử kia tuyệt vọng hét lên, Hạ Nhượng Du đang ngủ say thấy đau đớn, cô cảm thấy tâm của mình, đang nhỏ máu.

Muốn tỉnh nhưng không cách nào tỉnh lại, Hạ Nhượng Du cảm thấy một cổ sức mạnh lớn, lôi kéo cô hướng về đường giao bên kia, cơn gió lạnh giống như khí lạnh Hàn Băng trăm năm. Cô không muốn qua, bởi vì trong lòng có việc lo lắng. Cô không muốn đi đến tận cùng của thế giới!

Hạ Nhượng Du cảm nhận thấy có người nhìn chăm chú vào mình, có người đang xem vết thương cô, có người đang thử nhiệt độ cơ thể cô, nhưng từ đầu đến cuối người nọ chưa bao giờ nói một câu, nhưng mà, trên người đó có hơi thở ngọt ngào quen thuộc.

"Không phải nói muốn giết tôi sao? Như thế nào vẫn còn không tỉnh?" Đó là tiếng thờ dài mờ nhạt, có chút bất lực.

Ai vậy? Người đó đang nói gì vậy? Cảm thấy một câu nói quan trọng, một người quan trọng!

Hạ Nhượng Du cố gắng thoát lực hấp dẫn mạnh mẽ này, từ từ mở mắt ra, vừa vận nhìn cánh cửa đi ra, chỉ thấy bóng người mờ nhạt!

Khi Hạ Nhượng Du tỉnh lại ngày thứ hai, mới nhìn thấy em gái Hạ Nhượng Hi.

"Tiểu Hi! Em không sao chứ!" Hạ Nhượng Du vui mừng mà khóc, hóa ra em ấy không có việc gì, bởi vì lúc này em ấy đang mặc váy nhỏ xinh hoạt bát chạy vào phòng!

Hạ Nhực Hi không có cao hứng như vậy, chỉ là nhàn nhạt nói "A.....!", sau đó mở đồ chơi trong tay mình. Hạ Nhực Du cũng không có để ý phản ứng Hạ Nhực Hi, trong lòng cô, chỉ cần em gái còn sống, là niềm an ủi lớn nhất với ba mẹ! Cho nên, cho dù cô chết, cô cũng sẽ bảo vệ em gái chu đáo.

Hạ Nhực Du cười hì hì nhìn em gái đang chơi đùa, trong lòng tràn ngập xúc động!

Lúc này, một người đi vào, mặt không có biểu tình nhìn Hạ Nhực Du nói: "Ông chủ tìm, theo tôi!".

Tìm mình? Đúng vậy, đây không phải là Hạ gia, đây là một trong Tam đại hắc bang Ứng bang trên thế giới! Hạ Nhực Du trong lòng cười khò.

Ngày này trước sau cũng tới, cuối cùng đã đến.

"Ông chủ có hay không tìm tôi? Tôi cũng phải đi!" Hạ Nhực Hi không biết vì cái gì kích động như vậy, cũng không cần món đồ chơi, phấn khởi chạy đến trước mặt người kia: "Có hay không gọi tôi cùng đi?".

Người nọ lạnh lùng liếc mắt nhìn Hạ Nhực Hi, không nói tiếng nào!

Hạ Nhực Hi chu miệng, lạnh lùng nhìn tình trạng hết hồn chị mình, "Hừ" một tiếng xoay người chạy ra khỏi phòng!

Chuyện gì xảy ra? Em ấy như thế nào đột nhiên thay đổi nhiều như vậy?

Mang theo rất nhiều nghi vấn, Hạ Nhực Du đi theo người nọ xuyên qua rất nhiều nước giếng đang chảy, rất nhiều lầu các, và rốt cuộc dừng lại tòa nhà toàn bộ màu đen phía trước cực kỳ không hòa hợp.

Lúc gặp Nam Cung Dục, anh đang ôm người phụ nữ tuổi còn trẻ, toàn thân trần trụi. Không chút che đậy ở trên ghế sofa lớn găm tới găm đi, tình cảnh rất mập mờ.

Thuộc hạ này thông báo một tiếng sắc mặt không chút thay đổi rồi đi xuống, chỉ để lại Hạ Nhực Du.

Hạ Nhực Du nhìn một màn trước mắt này, chỉ cảm thấy ghê tởm, cô không nói gì, lạnh lùng nhìn chăm chăm dưới mặt đất. Đợi hồi lâu, đến khi cô nghe thấy tiếng thờ gấp, chờ đến Nam Cung Dục trầm thấp gầm lên một tiếng, trận nam nữ hoan ái mới hạ màn che xuống.

Lúc này, chân Hạ Nhực Du đã tê rồi.

Nam Cung Dục làm giống như phát hiện Hạ Nhực Du, trêu đùa nhìn cô: "Cô bé đứng đấy làm gì?" Vừa nói vừa đẩy người phụ nữ ở trước ngực mình.

"A -----" Cô gái kia không ngờ bị đẩy xuống mặt đất, đau đớn nhưng vẫn duyên dáng gọi: "Dục, anh làm gì a, ngã đau em rồi!".

"Cút!" Nam Cung Dục đột nhiên thay đổi tâm tình, chán ghét nói một câu.

"Dục, anh làm sao vậy, mới vừa rồi không phải tốt sao?" Vừa nói vừa uốn éo bên người Nam Cung Dục, Cơ thể không che đậy, tay mảnh khảnh vuốt nhẹ ngực Nam Cung Dục! Âm thanh yếu điệu không xương.

Nam Cung Dục lại hung hăng đẩy ra, lạnh lùng nói: "Cút, đừng để tôi nói lần thứ ba!".

Người phụ nữ kia biết Nam Cung Dục rất lợi hại, nói được thì làm được, thủ đoạn lại càng tàn nhẫn, trước giờ không biết thương xót. Nhưng mà với phụ nữ ra tay rất hào phóng! Cho nên, nếu bây giờ ngoan ngoãn đi, nói không chừng về sau có thể vịn cành cây cao này, nhưng nếu làm trái với ý của hắn, sợ là cái mạng nhỏ này cũng không bảo vệ được! Vì thế cô ta vội vàng nhặt quần áo mình trên đất, bất chấp mặc vào rồi vội vã đi ra ngoài.

Nam Cung Dục tùy ý khoác áo ngủ lên, hướng về Hạ Nhực Du đi tới, thú vị nhìn Hạ Nhực Du không chút biểu tình, nhàn nhạt nói: "Lần trước không phải nói muốn học thủ pháp giết người sao? Được, tôi đáp ứng!" Giọng nói này nghe giống như bố thí, một chút cũng không để ý.

Hạ Nhực Du nghe thấy, lông mày rít cực gắt gắt, vẫn không nhìn anh đang trần trụi. Cô nhìn chăm chăm mặt đất, trầm mặc!

Cô biết, người đàn ông này không có để mình học không công! Không ai sẽ đào tạo kẻ địch cho chính mình! Mà còn là kẻ địch lớn mạnh!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Tình Nhân: Đồ Chơi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Sĩ Nhục

Quả nhiên, Nam Cung Dục tiếp tục nói: "Tôi dạy nhóc kỹ năng giết người, đương nhiên là có điều kiện!".

Hạ Nhượng Du biết sẽ như vậy, vì thế bình tĩnh nói: "Ông nói!".

"Thứ nhất, tôi để nhóc học kỹ năng, sau khi học xong sẽ là nô lệ của tôi, tôi bắt làm cái gì, thì phải làm cái đó, cả đời không được chống lại!" Nam Cung Dục trở về trên ghế sofa vừa mới hoan ái, cười lạnh nói.

"Được!" Hạ Nhượng Du không chút lưỡng lự!

"Thứ hai, em gái nhóc đời ở lại Ứng bang!" Đây mới là đòn sát thủ của Nam Cung Dục, anh biết Hạ Nhượng Du đem sinh mệnh em gái so với bản thân mình còn quan trọng hơn, Hạ Nhượng Hi tự nhiên muốn ở lại, chính là lợi thế tốt nhất!

Hạ Nhượng Du bắt đầu do dự, em gái vẫn còn nhỏ như vậy, sao có thể lưu lại? Hơn nữa Ứng bang chính là hắc bang, vậy, em gái về sao nên làm cái gì bây giờ?

Nam Cung Dục rõ ràng nhìn rõ suy nghĩ Hạ Nhượng Du, bộ dạng như mất kiên nhẫn: "Hai điều này, nếu không đồng ý, vậy thì chờ tôi chết già, trở lại tìm tôi!" Nói xong chuẩn bị đi vào bên trong.

"Tôi đáp ứng ông, nhưng mà, ông phải đưa em gái tôi đi học, hơn nữa mãi mãi không được làm tổn thương em ấy!" Hạ Nhượng Du nhìn trên mặt đều là cười lạnh lùng của Nam Cung Dục, nghiêm túc nói.

Nam Cung Dục đột nhiên cảm thấy bản thân mình có phần buồn cười, vậy mà cùng cô gái nhỏ ở trong này trả giá với nhau, không khỏi tức giận, quát lớn: "Nhóc cho Ứng bang tôi làm từ thiện sao? Không trả công thì không nhận được lợi ích?".

Hạ Nhượng Du bình tĩnh đứng ở phòng khách, không nói một lời, hô hấp rất nhỏ nhẹ, thế nhưng trong ánh không chịu khuất phục và kiên định, từ đầu đến cuối không có thay đổi!

Nam Cung Dục cảm thấy chán ghét bộ dáng trầm tĩnh của Hạ Nhượng Du, giống như một mình anh đang độc thoại vậy. Mười ngày ròng rã, anh thế mà bị cái cô gái nhỏ này khiến cho tâm thần bất định, lúc ăn cơm nhớ đến khắp người cô đều là vết thương, lúc làm việc hai đôi mắt bị hình ảnh cô che lấp, thậm chí là đi ngủ, cũng sẽ ở trong mộng nhìn thấy vẻ mặt nổi giận của cô.

Anh đây là làm sao vậy? Đã nhiều ngày, cứ như có ý vô ý đi qua phòng của cô, chỉ là "Tiện đường" đi xem cô có hồi phục hay không, mãi đến hai ngày sau nghe được tin cô tỉnh, khoe miệng anh vậy mà nở nụ cười mà ngay cả bản thân anh không có phát hiện.

Rất muốn đi nhìn xem cô như thế nào, nhưng mà.....

Phiền muộn trong lòng, tìm đủ loại đàn bà bỏ khuyết vào, nhưng, từ đầu đến cuối không có cách nào làm yên lòng mình! Ngay cả khi hoan ái, trước mặt hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của Hạ Nhượng Du.

Nam Cung Dục càng nghĩ càng phẫn nộ, trước mặt đều là bị cái cô gái nhỏ này làm thu hút, Nam Cung Dục không còn là Nam Cung Dục trước kia, anh chán ghét bản thân mình như vậy. Anh như con hổ sắp gầm lên, bình tĩnh hướng về Hạ Nhượng Du, khoảng cách còn một thước thì anh dừng lại (1 thước = 10 tấc = 0,23 m)

Không khí như muốn đông lại, Hạ Nhượng Du cảm nhận được Nam Cung Dục đang tức giận, nhưng mà, cô không muốn biết nguyên nhân! Cô chỉ cần kết quả!

Bỗng nhiên Nam Cung Dục nhấc chân lên, tàn nhẫn đạp Hạ Nhượng Du vào góc tường, trong mắt mang theo vẻ mặt phức tạp, có châm biếm, phẫn nộ, còn vài thứ Hạ Nhượng Du xem không hiểu.

Hạ Nhượng Du hai tay ôm bụng, đau quá, trên mặt trắng bệch chảy mồ hôi lạnh dày đặc, cô gất gao cắn môi, ngẩng đầu lên, ánh mắt hung bạo trừng người bên cạnh đang cười nhạo mình, nếu ngày đó đến, nhất định phải giết chết ông ta!

"Cầu tôi, chỉ cần cầu tôi, tôi đáp ứng nhóc, chăm sóc tốt cho em gái!" Nam Cung Dục đi tới ngồi xổm xuống, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn Hạ Nhượng Du, cười tàn ác, không biết vì sao, anh phải hung hăng lăng nhục cô, giống như làm vậy mới thoải mái.

Hạ Nhượng Du lấy tay định tát cho ông ta một cái, lại bị Nam Cung Dục bắt được, mặt anh càng từ từ lại gần, hơi thở phả lên mặt Hạ Nhượng Du: "Thế nào? Nghĩ đánh tôi? Có phải hay không nóng lòng giết tôi?".

Hạ Nhượng Di bị hơi thở mạnh mẽ áp không thở nổi, nhất là, khứu giác đều là mùi vị của ông ta, Hạ Nhượng Du cảm giác như bị đè nén, cô bỗng nhiên ho khan dữ dội, vết thương cũ cộng thêm vết thương mới, khuôn mặt nhỏ nhắn ho đến đỏ bừng!

Nam Cung Dục buông tay ra, nhìn thấy Hạ Nhượng Du ho đến mức giống như tim gan muốn ho ra ngoài, không biết vì sao. Lòng anh có điểm hỗn loạn, lại có điểm hối hận!

Khi Hạ Nhượng Du ho xong, vuốt ve ngực, nhìn Nam Cung Dục, lạnh lùng mà kiên định nói: "Nam Cung Dục, tôi nhất định phải giết ông!".

"Ha ha ha, vậy thì cô bé có thể hay không khom người xuống, cầu tôi, lời của nhóc sẽ thực hiện!" Nam Cung Dục châm chọc nói, trong lời nói mang theo không cho con đường sống.

Anh muốn cô phục tùng dưới chân mình, nhìn anh, nghe theo anh, đây là dục vọng chinh phục của anh. Chưa có cô gái như vậy, nằm ngoài bàn tay của anh. Anh không cho phép! Đó là lý do, anh muốn cô ở bên cạnh mình, muốn cô nhìn anh chinh phục thiên hạ như thế nào. Cho dù người này là kẻ thù của mình!

Hạ Nhượng Du cảm hận nhìn khuôn mặt tuấn tú phi phàm, nhưng là người đàn ông ác độc, trong lòng suy nghĩ cuộn cuộn.

Làm sao bây giờ? Cầu ông ta sao? Đây là người cô muốn giết, chết còn không sợ, vì sao còn sợ yêu cầu của ông ta? Nhưng em gái phải làm sao đây?

Thời gian từ từ trôi qua, không khí giống như lưu động. Nam Cung Dục không nói chờ đợi, anh biết sẽ nhìn thấy kết quả kia, cho nên anh không vội!

Qua rất lâu, cuối cùng, Hạ Nhượng Du cúi đầu, thấp giọng: "Cầu xin ông!"

"Không có nghe thấy!" Giọng nói Nam Cung Dục rất không hài lòng.

"Ông chủ, cầu xin ông!" Hạ Nhượng Du cảm thấy đây là giây phút sỉ nhục nhất của cô, cô cúi đầu, nên Nam Cung Dục không thấy nước mắt trong mắt Hạ Nhượng Du, phía sau nước mắt là tràn ngập thù hận.

"Ha ha ha, quả nhiên là nô lệ nghe lời!" Nam Cung Dục thỏa mãn cười to, đột nhiên xoay người lạnh lùng quát nói: "Nhớ kỹ, từ nay về sau, tôi chính là ông chủ! Nhóc chính là nô lệ của tôi!"

"Vâng! Ông chủ!" Hạ Nhượng Du gập hai chân, quỳ trên mặt đất, đầu cúi xuống, nhìn thấy chân Nam Cung Dục rời đi, nước mắt "Tỉ Tách" rơi xuống mu bàn tay.

Ban đêm, gió nhẹ thổi, dưới ánh trăng một cái bóng nhanh nhẹn vượt tường. Cuối cùng đi đến chỗ nóc nhà, nhìn xung quanh, nhảy xuống, một tia âm thanh cũng không có. Chỉ thấy người nọ nhẹ nhàng cạy mở cửa sổ, xoay người tiến tới. Sau đó, trong phòng truyền đến tiếng đánh nhau dữ dội, còn có âm thanh đao đâm vào cơ thể.

"Cút!" Một người khoảng 17 tuổi, một cô gái trẻ khoảng 8 tuổi, đem #đá che chắn# còn đang trên mặt đất, khinh thường nhìn thoáng qua người đàn ông trên mặt nói, lạnh lùng nói.

"Không giết tôi?" Người nọ trên mặt đất ôm cánh tay chảy máu, kinh ngạc hỏi.

"Không phải là người đáng chết!" Cũng không nhìn hắn ta, đi qua cửa sổ phía trước, bóng dáng biến mất vào đêm tối.

Người nọ vội vàng đứng lên đẩy cửa ra, phi thân đi.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Tinh Nhân: Đồ Chơi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Sát Thủ Cấp Cao

Chỉ thấy cô gái trong đêm tối nhẹ nhàng ra, đứng ở phía trước cửa sổ, ánh trăng sáng dịu dàng chiếu vào mặt cô, hiện ra sắc đẹp tuyệt trần. Đôi mắt như mùa thu, khuôn mặt tinh tế, giống như tiên nữ hạ phàm, như hoa sen mới nở.

Cô yên lặng nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, đôi mắt lạnh lùng khác thường.

Cần gì đến đây thử tôi? Giết tôi, chẳng phải càng tốt! Khóe miệng Hạ Nhượng Du mang theo một tia cười lạnh. Khiến người phụ nữ nhìn dịu dàng như nước, che dấu một phần hung tàn!

Bây giờ, Hạ Nhượng Du đi tới Genji(*) huấn luyện, gần trở thành sát thủ xuất sắc nhất! (Editor: (*)ở chỗ này ta tra GG nghĩa là Genji nhưng ta ko biết Hán Việt nghĩa là gì nên để nguyên, nàng nào biết thì nói để ta sửa lại nhé)

Người huấn luyện Genji theo cách thức địa ngục, cơ thể càng mạnh mẽ, sau đó đến Âm Dạ, huấn luyện vũ khí từ từ, cho dù Hạ Nhượng Du nằm ở nhóm sát thủ cơ thể yếu nhất, nhưng cô vẫn như trước nằm trong nhóm người xuất sắc. Bao nhiêu lần kém chút mất đi tính mạng, bao nhiêu lần bị đồng bọn đẩy vào chỗ chết, nhưng mà cô vẫn cắn răng kiên trì tới đây.

Những đau khổ tầm thường này, so với cả nhà bị giết, so với bản thân mình nhận lấy sỉ nhục, những thứ này, thật sự nhẹ như lông hồng.

Bây giờ này, trên người Hạ Nhượng Du vết thương nhiều đến bản thân mình đã không đếm được, vết thương của đao vết thương của kiếm, còn có vết thương của da thú đã cắn qua, thật sự quá nhiều. Lý do Hạ Nhượng Du chống đỡ được như bây giờ, bởi vì trong lòng có nỗi căm hận mãnh liệt, những

oán hận này chống đỡ cô, trở thành sát thủ đứng đầu.

Bây giờ Hạ Nhượng Du, không còn là cô gái nhỏ gầy yếu như bảy năm trước nữa, mà trở thành sát thủ tất cả mọi đàn ông đều oán trách nhìn bóng lưng người phụ nữ ấy, khiến người huấn luyện Genji và mọi người nhìn với cặp mắt khác.

Cô chưa bao giờ giết người, nhưng hơi thở đã thú cùng với thủ đoạn tàn khốc, mỗi người đều phải sợ hãi.

Nam Cung Dục, chúng ta sắp gặp nhau rồi!

"Tháng này, mọi người ở huấn luyện Genji tháng trước, tháng này qua đi, các người sẽ trở thành sát thủ đứng đầu thế giới!" Người huấn luyện uy nghiêm dùng ánh mắt thâm độc quét mắt nhìn. Khi nhìn cô gái Hạ Nhượng Du yên tĩnh, ánh mắt dừng một phen, tiếp tục nói: "Mặc kệ các người xuất thân như thế nào, dung mạo như thế nào, ở trên đời này, các người có một thân phận: Sát thủ! Hiểu chưa?"

"Vâng!" Âm thanh như sấm. Nhưng Hạ Nhượng Du lại không quan tâm, trầm mặc không nói!

Tôi không làm sát thủ, tôi chỉ muốn giết một người: Nam Cung Dục!

Lông mày cau lại trên mặt đen của người huấn luyện, nhưng không có nói, Hạ Nhượng Du bây giờ, không phải muốn trên chọc thì trên chọc được! Hắn đến bây giờ còn nhớ, khi đó huấn luyện vũ khí, trong mắt Hạ Nhượng Du phát cuồng vì khát máu, đó là lần đầu tiên nhìn thấy người có loại hơi thở này.

"Hôm nay, chúng ta bắt đầu huấn luyện mới: Cướp vũ khí!"

Hạ Nhượng Du nhìn trước mắt một hàng đủ loại kiểu dáng súng ống, trong mắt đột nhiên bị thương.

Chính là súng lục này, đã cướp mạng sống ba mẹ cô, chính là súng lục này, khiến nhà cô tan nát, bây giờ, cô cũng sẽ dùng súng lục này để trả thù.

Hạ Nhượng Du vươn tay, da thịt lạnh lẽo, súng lục lạnh giá, nhưng trong lòng, lại nhóm lên cơn lửa lớn!

"Bỏ xuống!" Một âm thanh xa lạ lại quen thuộc vang lên bên tai. Trong giọng nói mang theo lửa giận.

Hạ Nhượng Du đột nhiên quay đầu, chỉ thấy một người đàn ông tuấn tú, đứng ở dưới ánh mặt trời nhìn giận dữ vào cô.

Người đàn ông này rất quen thuộc, ánh mắt, hơi thở, còn có khuôn mặt tàn nhẫn.

Là anh ta, Nam Cung Dục!

Tâm Hạ Nhượng Du bị oán hận chứa đầy, bảy năm, tuy rằng anh ta chưa một lần lộ mặt, nhưng không ngừng phái người đến xò xét cô, đánh chết cô, anh ta sẽ có lòng tốt! Vậy lần này.....

Về mặt đầy tức giận Nam Cung Dục bước đi lên phía trước, lấy tay cướp lại súng trong tay Hạ Nhượng Du, nhìn chăm chú vào mắt Hạ Nhượng Du, hung hăng nói: "Sau này, không cho phép đụng súng nữa! Vĩnh viễn!"

Sau đó mọi người ở đây xôn xao, nhìn Hạ Nhượng Du một bụng tức giận nén lại, xoay bước đi!

Anh ta vì cái gì đột nhiên xuất hiện.....

Đây là cái tình huống gì....

Cuối cùng phải đi, ở chỗ này bảy năm sinh sống, Hạ Nhượng Du không có kỷ niệm, thu dọn vài bộ quần áo, mọi huấn luyện ở Genji lạnh lùng nhìn, không chút quay đầu bước lên phi cơ về nước.

Phi cơ bay qua đám mây, Hạ Nhượng Du đem mình cuộn lại trên ghế, có phần nặng nề, lại có chút hưng phấn. Bảy năm, không biết em gái bây giờ có tốt không, Nam Cung Dục có hay không ức hiếp em ấy.

Như thế nào mới có thể giết anh ta, em gái có năng lực nhìn tình hình thực tế mà đi, còn mình? Chỉ có chết mà thôi!

Trong lòng Hạ Nhượng Du cảm thấy đau khổ, trong lòng có mùi vị chua xót.

"Đứng lại, tên trộm, đứng lại ----" Một người đàn ông tuổi còn trẻ một bên đuổi theo một bên nôn nóng gọi to! Phía sau lưng anh ta là ống đựng tranh to, khuôn mặt lịch sự đầy mồ hôi, nhìn hết sức nhếch nhác.

Hạ Nhượng Du ở sân bay Hồng Kông nhìn thấy cảnh này, tên trộm này đã vượt qua cô mười thước, chạy đến lối ra sân bay! Hạ Nhượng Du nhìn người tuổi trẻ trước mặt thở hổn hển, thả hành lý xuống, người tuổi trẻ này chỉ thấy một bóng trắng chạy qua, một tiếng thét chói tai vang lên, lại nhìn, tên trộm đã té trên mặt đất "Oa oa" hét to.

Người đàn ông trẻ ngoác liên tục đi về phía cô gái kia, trong lòng có một sợi dây, "Bùng" một tiếng, chặt đứt!

Đây là cô gái thế nào, khuôn mặt xinh đẹp, tài nghệ lão luyện, nhưng mà, ánh mắt cô ấy lạnh lùng giống như băng đá!

"Không cần sao?" Hạ Nhựơc Du, lạnh lùng nói.

Người đàn ông rốt cục phục hồi tinh thần lại, mặt đột nhiên trở nên đỏ bừng, vội vàng nhận vật Hạ Nhựơc Du đưa qua, hì hì cười, nói: "Người đẹp, cảm ơn, cảm ơn".

Hạ Nhựơc Du không để ý, kéo hành lý, tiếp tục đi.

Thấy Hạ Nhựơc Du lạnh lùng không nói, giống như mình không tồn tại. Vội vàng tăng cước bộ, đuổi theo Hạ Nhựơc Du cười nói: "Thực ra không phải vì tiền, tên trộm này thực ngốc, chỉ là ông đừng tranh mà thôi!" Nói xong lấy ông đừng tranh trong tay quơ quơ trước mặt Hạ Nhựơc Du, nói tiếp: "Người đẹp, cô đi đâu, nói không chừng chúng ta cùng một chuyến bay.....".

Về mặt Hạ Nhựơc Du lạnh lùng, nhưng đáy lòng đã hơi mềm yếu, về tranh sao? Ký ức xa xưa.....

Nhớ lúc năm tuổi, rất thích những câu chuyện cổ tích, mua màu nước và giấy vẽ về nhà, sau đó vẽ bầu trời xanh da trời, mặt cỏ xanh mượt, còn có người nhà cô yêu nhất, dù đem quần áo dính tùm lùm, trong lòng lại vui vẻ.

Cô thích màu trắng trên giấy này, loại màu sắc này, cô thích cảm giác bút vẽ trên tờ giấy, giống như mình đang vẽ tương lai....

Nhưng bây giờ thì sao? Đã không còn tâm vẽ tranh, cũng không có người xem tranh.....

"Cô cũng đi thành phố S sao? Chúng ta thật giống nhau, thật quá khéo rồi!" Người đàn ông nhìn Hạ Nhựơc Du hướng chỗ thành phố S đăng ký, đôi mắt sáng lên, hưng phấn nói.

"Xin chào, tôi là Diệp Thần Hi, cô tên gì?" Diệp Thần Hi cười tí mắt vươn tay, trên người tỏa ra hương vị ánh mặt trời, ấm áp, có sức sống!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Tình Nhân: Đồ Chơi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Hương Vị Ánh Mặt Trời

Hạ Nhựơc Du sống nơi đen tối đã lâu, đột nhiên bị ánh mặt trời làm đau mắt, thì ra mình có thể sinh tồn như vậy, thế thì hãy phấn chấn lên!

Hạ Nhựơc Du cuối cùng nhìn thoáng qua về mặt thật thà của Diệp Thần Hi, ánh mắt của cô vẫn như trước không có nhiệt độ gì. Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ trên mái nhà, vừa lúc chiếu vào trên người Hạ Nhựơc Du, khiến cô đẹp phảng phất giống tiên nữ xuống trần, làn da trong suốt, làm cho ánh mặt trời ở trên người cô như đang nhảy múa.

Diệp Thần Hi si mê nhìn cô gái phía trước, anh cơ hồ quên hô hấp, lòng của anh đang điên cuồng nhảy lên, anh biết, anh thích người con gái này, cho dù không biết cô tên gì!

Hạ Nhựơc Du liếc mắt nhìn người trẻ tuổi đang ngơ ngác, trong lòng mỉm cười, không nói chuyện, lướt qua đi lên.

Một lúc sau, Diệp Thần Hi rốt cuộc tỉnh lại, vội vàng xoay người hướng về phía Hạ Nhựơc Du gọi: "Người đẹp, đợi tôi với!" Sau đó bước nhanh đuổi theo!

Diệp Thần Hi lên máy bay, liếc mắt nhìn thấy Hạ Nhựơc Du ngồi ở bên cửa sổ, vì thế anh phát huy sức quyến rũ của mình, dụ dỗ cười hờ hờ bác gái thay đổi chỗ ngồi để mình ngồi bên cạnh Hạ Nhựơc Du! Diệp Thần Hi luôn miệng nói "Cảm ơn" liền đặt mông ngồi xuống!

Hạ Nhựơc Du nhíu mày, đem ánh mắt hướng về phía ngoài cửa sổ!

"Ái chà, về nhà thật tốt!" Diệp Thần Hi thở phào nhẹ nhõm, xúc động nói: "Cô biết không, tôi ở nước ngoài đợi nhiều năm như vậy, thật sự rất phiền! Nếu không phải tôi thật sự thích vẽ tranh, có lẽ không chống đỡ được!".

Diệp Thần Hi vừa ngồi xuống, đã ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt trên người Hạ Nhựơc Du, không phải nước hoa, mà là mùi hương thơm đặc biệt của cô gái! Nhưng lại lộ ra hơi thở lạnh lẽo!

Trong lòng Diệp Thần Hi có phần đau đớn, tại sao có thể lạnh nhạt như vậy, rốt cuộc có bao nhiêu khúc mắc! Quay đầu nhìn Hạ Nhựơc Du trầm tĩnh, xúc động muốn bảo vệ cô.

Cuối cùng gặp lại anh ta, bảy năm oán hận, bảy năm chịu đựng, ở trong mộng không biết khóc bao nhiêu lần, rốt cuộc gặp lại người kia, lại đột nhiên có

phần bối rối!

Giết không được, làm sao bây giờ? Thật sự phải làm nô lệ của anh ta sao? Thật sự cả đời đều phải nghe theo lời của anh ta?

Hạ Nhượng Du suy nghĩ thật lâu, trong mắt cô không có bất kỳ cái gì.

"Thật xinh đẹp!"

"Đúng vậy, thật xinh đẹp.....!"

Cái gì? Hạ Nhượng Du bị tiếng khen ngợi kéo về thế giới hiện thực, đột nhiên mới phát hiện, chẳng biết lúc nào, bên cạnh có hai ba người bao vây, họ đều cúi đầu nhìn Diệp Thần Hi về. Hạ Nhượng Du cúi đầu nhìn, lập tức kinh ngạc.

Trên giấy kia chính là cô sao? Long mi dài dài, ánh mắt sáng ngời, mặt mũi tinh tế, và giữa hàng lông mày thì đầy đau buồn, đây là cô?

Hạ Nhượng Du chưa bao giờ nghĩ rằng mình xinh đẹp, bởi vì ở Genji, không có người đi thảo luận mặt mũi người sắp trở thành sát thủ là như thế nào. Mà bản thân Hạ Nhượng Du càng không có quan niệm đó rồi. Tuy nhiên, nhìn giống như cô nhảy vào trong tranh vậy, ánh mắt cô có chút chua xót.

Diệp Thần Hi phát hiện ánh mắt Hạ Nhượng Du, ngừng đầu nhìn cô, ảm áp cười. Giờ phút này, khối băng trong lòng Hạ Nhượng Du bắt đầu từ từ tan chảy, cô đã lâu không có cảm nhận được sự ảm áp, từ khi ba mẹ qua đời, cười rất ít đi!

Diệp Thần Hi nhìn bộ dáng khô sở động lòng người của Hạ Nhượng Du, trong lòng càng thêm thích, trên mặt hăm hở anh kèm theo tia gian xảo, cố ý thờ dài một hơi, nói: "Cô gái trong bức tranh này giống như tiên nữ hạ phàm, đáng tiếc tôi lại không biết tên cô ấy, thôi được, nếu là tiên nữ, làm sao có thể nói cho tôi biết tên họ đây?"

Hạ Nhượng Du vừa nghe, không khỏi mỉm cười, nhất thời như có sấm chớp đánh qua, giống như có cơn mưa hoa sen đổ xuống, khiến Diệp Thần Hi cảm thấy trước mắt toàn bộ màu sắc đều bị che khuất.

"Tôi là Hạ Cẩm!" Giọng nói cực kỳ lạnh nhạt, nhưng ít đi vài phần lạnh lùng. Cô lúc này không muốn làm Hạ Nhượng Du.

"Tên rất chất thơ, người cũng rất đẹp" Diệp Thần Hi si mê nói.

Hạ Nhượng Du đột nhiên có chút xấu hổ, dù sao cũng là cô gái 17 tuổi rồi, ngoại trừ trả thù, trong lòng đơn giản giống như đứa trẻ, hơn nữa đây là lần đầu tiên được người khác khen ngợi, tự nhiên là có phần ngượng ngùng.

Lúc này Diệp Thần Hi mừng rỡ như điên, nhưng bên ngoài vẫn ra vẻ nghiêm chỉnh, chỉ là vui vẻ hỏi: "Cô thích vẽ tranh sao?"

Hạ Nhượng Du không biết trả lời như thế nào, người đàn ông này và thế giới cô rất khác nhau, không phải là Nam Cung Dục, không phải là Genji, cho nên Hạ Nhượng Du mới không biết trả lời ra sao, bởi vậy không nói gì, nhàn nhạt gật đầu.

"Cô cũng thích? Thật tốt, cô biết không? Tôi từ nhỏ rất thích vẽ tranh, luôn luôn đem đủ màu trong nhà ra vẽ, cậu trách tôi quá phá phách, đem tôi ra nước ngoài luyện tập vẽ, nhưng ở nước ngoài một điểm cũng không tốt, ăn cơm cũng không quen, cũng không có người nói chuyện, chỉ có vẽ theo tôi làm bạn!" Diệp Thần Hi nói qua, trong giọng nói mang theo trống vắng.

"Anh vẽ rất đẹp!" Hạ Nhượng Du nhàn nhạt cười, cô cảm thấy người này và bản thân mình có vài phần giống nhau.

"Phải không?" Diệp Thần Hi ngạc nhiên vui mừng nói, không nghĩ tới người trong lòng sẽ khen ngợi anh, càng thêm vui vẻ: "Bây giờ vẽ cũng không tồi, lúc mới bắt đầu vẽ cực kỳ xấu, tính tình lại bất thường, còn không nghe giáo viên nói, cho nên ông ấy thường xuyên trừng phạt ta, nhớ rõ có một lần.....".

Trên mặt 18 tuổi của người tuổi trẻ, mang theo chút bông bột, hưng phấn nói chính mình nghiên cứu học hỏi kinh nghiệm, Hạ Nhượng Du bên cạnh khi thì hơi cười, khi thì trầm mặc không nói lời nào, nhưng mà đa phần tình huống, cô chỉ giả vờ nghe. Ngay cả như vậy, Diệp Thần Hi cũng đã cực kỳ thỏa mãn rồi.

Chưa bao giờ thoải mái như vậy, không có ân oán, không có huấn luyện tựa như địa ngục, không có tương lai đen tối, bây giờ, chỉ có Hạ Nhượng Du, một cô gái 17 tuổi, giống như mọi cô gái khác, đơn giản chỉ muốn cùng người này nói chuyện phiếm, trong lòng thấy ảm áp.

"Hạ Cẩm(*), rất vui được gặp cô" Đứng ở cửa chính sân bay, Diệp Thần Hi lưu luyến, mới vừa bắt đầu gần nhau, như thế nào chia tay nhanh như vậy? (Editor: (*) ở đây tác giả ghi là Hạ Nhượng Du mà ở trên chị ấy lại dùng tên giả là Hạ Cẩm, nên ta mạn phép đổi chỗ này. Chắc tác giả ghi lộn ==")

"Tôi cũng vậy!" Hạ Nhượng Du cười nhạt nói, kỳ thật trong lòng cũng có chút không muốn, trên người Diệp Thần Hi có hương vị ánh mặt trời ảm áp, thu hút Hạ Nhượng Du, khiến cô muốn gần!

Hai người như đang yêu đứng ở cửa sân bay, ai cũng không nghĩ muốn rời đi trước.

"Cho số điện thoại của cô đi! Tôi sẽ tìm cô đi chơi!" Rốt cuộc nghĩ đến một phương pháp liên hệ, mình như thế nào ngốc như vậy? Vậy mà vào lúc này mới nhớ tới!

Hạ Nhượng Du cũng bừng tỉnh hiểu ra, cô vậy mà quên lúc trước ở nhà Nam Cung Dục, người huấn luyện đưa cô một cái điện thoại di động, nhưng cô

vẫn chưa dùng qua, bởi vì không biết cho ai!

Hai người trao đổi số điện thoại di động, Diệp Thần Hi rất không muốn đi, còn Hạ Nhược Du đã ngồi xe đi mất!

Nam Cung Dục, tôi đã trở lại!

Đứng trước cửa lớn Nam Cung, trong lòng Hạ Nhược Du hết sức phức tạp!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Tình Nhân: Đồ Chơi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Giúp Tôi Giết Người

Kéo hàng lý, bình tĩnh bước vào nhà họ Nam Cung, sớm đã quên nơi này như thế nào, nhưng bước vào giống như lúc đó, vẫn là mùi kiêu ngạo mạnh mẽ làm rung động, đúng là giống như anh ta, gạch đá cẩm thạch màu xám bạc rực rỡ dưới ánh sáng, cửa sổ lớn sát sàn theo mái nhà xuyên xuống, phòng khách đặt ghế sofa màu đen bằng da, trên nóc có đèn trần Thiên Hoa to lớn, nhưng không hề phức tạp.

"Đừng lôi kéo tôi, một tên người làm còn dám quản tôi?" Âm thanh căm phẫn của cô gái trẻ vang lên, giọng nói hết sức ngang ngược.

Hạ Nhược Du quay đầu, chỉ thấy cô gái trẻ mặc váy hoa nhỏ, giận dữ đứng ở cầu thang, cùng người làm tranh chấp!

Đây là em gái sao? Thì ra đã lớn như vậy, mà còn xinh đẹp như vậy, da thịt trắng ngần nhẵn bóng, khuôn mặt hình ô van, một đôi mắt phượng lại càng sáng chói.

Hạ Nhược Du đột nhiên cực kỳ xúc động, hoàn hảo, hoàn hảo, em ấy coi như không tệ!

Hạ Nhược Du yên tĩnh đứng ở phòng khách, trong lòng hết sức xúc động, nhưng bề ngoài như con sư tử im lặng, bất cứ lúc nào cũng có thể nhào lên.

"Cô là....." Hạ Nhược Hi tranh cãi với người làm đầu tiên phát hiện ra cô, ánh mắt mang theo cảnh giác nhìn cô.

Hạ Nhược Du không nói chuyện, cô xúc động nhìn em gái, không biết nói như thế nào!

Hạ Nhược Hi nhìn Hạ Nhược Du, rõ ràng nhận ra, nhưng cũng không có bao nhiêu cao hứng. Vội vàng từ trên cầu thang chạy đến trước mặt Hạ Nhược Du, lạnh nhạt nói: "Cô là chị của tôi đi!"

"Tiểu Hi!" Hạ Nhược Du kém chút khóc lên, đã bảy năm em gái cuối cùng đứng ở trước mắt mình, bảo cô không xúc động sao được. Đang muốn muốn hỏi mấy năm nay em ấy sống như thế nào, đã thấy Hạ Nhược Hi vội vàng bắt cánh tay mình, ánh mắt có chút điên cuồng: "Chị giúp tôi giết một người!"

Giống như một chậu nước lạnh đổ xuống, tâm tình hăng hái Hạ Nhược Du nháy mắt trở nên lạnh giá, còn tưởng rằng em gái cũng giống như mình nhớ phía bên kia, thì ra.....

"Là ai!" Hạ Nhược Du khôi phục một sát thủ nguội lạnh.

"Một người đàn bà hèn hạ, bây giờ người tình trên giường của Dục!" Hạ Nhược Hi hung hăng nói, giọng nói hung ác cực điểm!

Hạ Nhược Du kinh ngạc, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Trong bảy năm không biết, Hạ Nhược Hi vẫn ở bên người Nam Cung Dục làm người hầu, chịu trách nhiệm cuộc sống hàng ngày Nam Cung Dục, từ từ, Hạ Nhược Hi say mê người có tiền có thể khí độ siêu phàm này, người đàn ông lạnh lùng! Cô đã không thể chịu đựng được trừ mình ra, còn có người đàn bà khác gần gũi Nam Cung Dục, cô muốn muốn độc chiếm Nam Cung Dục, bởi vậy mới muốn giết người đàn bà trên giường bây giờ của Nam Cung Dục, để cô có cơ hội!

Đây chính là em gái trong sáng đáng yêu của mình sao? Vì sao không gặp bảy năm thay đổi lớn như vậy, cả tính tình cũng trở nên tàn bạo! Hạ Nhược Du nhìn em gái mình như sắp phát điên, tâm từ từ biến lạnh.

"Như thế nào? Không dám giết sao? Cô không phải sát thủ sao?" Nhìn thái độ do dự chị gái, Hạ Nhược Hi khinh bỉ nói.

"Chị chỉ giết người đáng chết!" Hạ Nhược Du lạnh lùng nói.

Người đáng chết chỉ có một, đó là Nam Cung Dục!

Cô làm sát thủ không phải vì người khác, chỉ có một mục tiêu, những người khác một người cô cũng không giết!

"Ha ha ha, người đáng chết? Người đàn bà dê tiện này đoạt Nam Cung Dục, vẫn còn không đáng chết sao?" Mặt Hạ Nhược Hi bắt đầu vận vẹo, ở trước mặt Hạ Nhược Du rống giận.

Thì ra, thì ra Hạ Nhược Hi yêu người đàn ông kia! Không được, tuyệt đối không được!

Hạ Nhược Du không còn cách nào giữ bình tĩnh, cô giữ vai em gái, để em ấy bình tĩnh trở lại, sau đó nghiêm túc nói: "Tiểu Hi, em không thể! Em đã quên người giết chết ba mẹ chúng ta là ai rồi sao? Em đã quên chúng ta nhà tan cửa nát là người nào ban tặng rồi sao? Em, em làm sao có thể.....".

"Đủ rồi, tôi không muốn nghe những thứ này! Tôi chính là thích anh ấy, cô không giúp tôi, bản thân tôi sẽ nghĩ biện pháp!" Hạ Nhược Hi gào thét cắt ngang, vùng tay cô ra, đập cửa bỏ chạy!

Hạ Nhược Du ngơ ngác đứng ở trong phòng khách, một cổ cảm giác vô lực trào lên trong lòng.....

Hôm nay cô đã quay về! Bảy năm, cuối cùng chấm dứt loại cuộc sống này. Mỗi lần cũng nhịn không được muốn đi xem cô như thế nào, nhưng đều bị lý trí đè ép xuống. Vì rõ từng giai đoạn huấn luyện của cô, cho nên không ngừng phải người đi ám sát cô. Quả nhiên, cô thật sự cực kỳ xuất sắc, xuất sắc đến người huấn luyện cũng không dám trêu chọc. Không hổ là người anh coi trọng!

Lần trước vừa vận đi ngang qua, rốt cuộc vẫn là áp chế không nổi đáy lòng mong ngóng của mình, mà xui quý khiến đi tới, lại phát hiện, bản thân mình không muốn nhìn thấy bộ dáng cô cảm sung, là sợ cô nhớ tới chuyện năm đó sao? Là sợ cô oán hận mình sao? Thế nhưng còn hạ mệnh lệnh "Vĩnh viễn không cho phép đụng vào súng!".

Anh, đây là điên rồi sao?

"Phụ nữ chết tiệt!" Nam Cung Dục cầm tài liệu trong tay hung hăng ném xuống, trầm thấp mắng một tiếng! Lòng mày đen đậm nhũu chặt! Yên lặng chọn mất, đột nhiên đứng dậy, mang theo chìa khóa đi nhanh ra cửa.

Chiếc xe SUV(*) ở trên đường chạy như điên, trong đầu Nam Cung Dục không ngừng hiện lên khuôn mặt cô gái nhỏ 10 tuổi ngoan cố, cùng với đôi mắt không khuất phục. Không biết cô bây giờ vẫn giống như trước đây, lần trước chỉ là vội vàng nhìn, căn bản là chưa cẩn thận nhìn cô, Hạ Nhược Du 17 tuổi chính là ngoài dự đoán bản thân anh sao?

(*)Xe SUV: Dòng xe rất được ưa chuộng ở Mỹ.

Nghĩ đến, Nam Cung Dục không khỏi đạp chân ga mạnh lên.

"Ông chủ đã trở về, bây giờ ăn cơm sao?" Quán gia kính cẩn tới nghênh đón, Nam Cung Dục đưa chìa khóa cùng áo khoác cho quán gia.

Nam Cung Dục nhìn lướt qua phòng khách, ánh mắt tối sầm xuống, "Ừ" một tiếng rồi lên lầu. Tắm dòng nước lạnh, để tâm xao động của mình tĩnh táo lại, thay đổi bộ quần áo thường, xuống lầu đi tới nhà ăn.

Hạ Nhược Du yên lặng đứng ở góc bàn ăn, giống như chính mình không tồn tại.

Lần nữa nhìn thấy Hạ Nhược Du, trong lòng Nam Cung Dục như một tảng đá "Đông" một tiếng rơi xuống đất, bước chân của anh đã nhẹ rất nhiều.

Lúc này Hạ Nhược Du đang mặc quần áo màu đen, tôn đường cong xinh đẹp, vẻ mặt trang nhã giống như đóa hoa sen không dính bụi trần, môi không điểm mà hồng, cô trắng nõn đang mặc áo đen có vẻ càng thêm mê người! Anh mắt cô nhìn dưới mặt đất, cho nên Nam Cung Dục không nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp của cô, nhưng mà, Hạ Nhược Du như vậy, anh đã cực kỳ vừa lòng rồi!

Khóe miệng Nam Cung Dục mang theo ý cười không dễ dàng phát giác, ổn định ngồi ở trước bàn ăn!

Là anh ta, Nam Cung Dục!

Hơi thở của anh ta cô vĩnh viễn nhớ rõ! Người đàn ông tàn nhẫn kia. cả người phát ra lãnh khốc và kiêu ngạo! Cô còn nhớ rõ trên người anh ta có mùi hương ngọt ngào đó, lúc đi qua bên người cô, Hạ Nhược Du ngửi thấy được!

Cuối cùng đã gặp! Nam Cung Dục!

Hạ Nhược Du bình tĩnh ngắt đầu, đôi mắt tối đen chống lại đôi mắt lạnh nhạt!

Quả nhiên vẫn là Hạ Nhược Du như xưa, trong máu vẫn còn hơi thở dã thú! Có điều đôi mắt tối đen này xứng với vẻ mặt xinh đẹp của cô, có một phong vị khác!

Quả nhiên vẫn là Nam Cung Dục như xưa, tàn nhẫn lạnh lùng, nhưng so với bảy năm trước càng thêm thành thực, khuôn mặt tuấn tú lộ ra âm u, giờ tay nhắc chân đây về nam tính.

Chương 8: Gặp Lại Mỗi Hận

Hai người cứ đứng giằng co nhau như vậy, giống hoàn cảnh bảy năm trước cùng thương lượng!

Hạ Nhượng Hi ở bên cạnh xem tuy ở trong lòng khó chịu, nhưng mà không dám mở miệng nói chuyện!

Đột nhiên, khóe miệng Nam Cung Dục lộ ra nụ cười tàn nhẫn, lạnh lùng mở miệng: "Để tôi nhìn xem bản lĩnh của cô!" Vừa dứt lời không biết từ đâu xuất hiện ba người đàn ông cao lớn, giống như sói đánh về phía Hạ Nhượng Du.

Hạ Nhượng Du vẫn đang nhìn Nam Cung Dục, hai đôi mắt đen tối càng thêm sâu lắng, nhưng thấy ba người đàn ông sắp bắt lấy vai, Hạ Nhượng Du như thỏ khôn phi thân nhảy lên, ở trên không trung tung vài cú đá, nháy mắt, ba người té trên mặt đất ôm ngực rên rĩ.

Hạ Nhượng Du là sát thủ cấp cao thế giới, đối phó vài người này giống như đang ăn sáng, mấy xương sườn gãy ở dưới chân cô là cô đã nể tình rồi! Nếu không, chết, cũng là trong chớp mắt!

Hạ Nhượng Hi miệng mở rộng, không thể tin nhìn tất cả trước mắt, đây là người chị ốm yếu của mình sao? Vậy mà dũng mãnh như vậy!

Nam Cung Dục đầu cũng không nâng, nhàn nhạt nói câu: "Giết bọn họ!"

Hạ Nhượng Du mạnh mẽ xoay người nhìn không thèm quan tâm Nam Cung Dục, cô hoàn toàn phần nộ rồi. Chẳng lẽ tại trong mắt anh ta, mạng người thấp kém như vậy, tùy ý giẫm đạp sao? Hạ Nhượng Du nhớ tới cha mẹ, bởi vì anh ta tàn nhẫn, ba mẹ cô mới chết thảm.

Lừa gạt ở trong mắt bốc cháy, Hạ Nhượng Du hận bây giờ không nhào đi lên giết chết anh ta, nhưng mà cô biết không có khả năng!

Hạ Nhượng Du bị hờ hững của Nam Cung Dục làm mê man, đã quên ba người đàn ông phía sau.

Ba người đàn ông này vốn là bảo vệ bên cạnh Nam Cung Dục, bản lĩnh so với Hạ Nhượng Du bây giờ tự nhiên là kém rất xa, nhưng mà lại khỏe mạnh. Khi ba người từ trên mặt đất đứng lên, thừa dịp Hạ Nhượng Du không chú ý một cước đá vào trên eo cô!

Hạ Nhượng Du bị đau một trận, mạnh mẽ đâm vào bàn ăn gỗ lim to lớn!

Rất nhanh bật nhảy lên, lạnh lùng trừng mắt ba người, sát khí nháy mắt bao phủ tất cả phòng khách, đó là sát khí rất mạnh từ sát thủ cấp cao tỏa ra, áp bức làm ba người từ từ lui về phía sau.

Hạ Nhượng Du tùy ý nắm chiếc đĩa trên bàn, "Vù, vù" vài tiếng bắn về phía ba người. Chiếc đĩa như kiếm đâm vào đùi, và cánh tay, còn chưa kịp kêu lên đau đớn, chỉ thấy một bóng dáng nháy mắt vọt đến trước mặt mình, một cước bị đá bay!

"A -----" Ba người đàn ông to lớn trực tiếp bị đá ra cửa sổ, Hạ Nhượng Du lúc này như đạp người khác xuống địa ngục, đôi đũa trong tay thẳng vào cổ họng anh ta, ánh mắt một mảnh tình mạch!

"Như thế nào, không dám giết sao?" Giọng nói Nam Cung Dục rất lạnh lùng, giống như đang nói về giẫm chết một con kiến!

Hạ Nhượng Du nhìn người đàn ông dưới chân, trong mắt anh ta lộ ra tia sợ hãi.

Vì cái gì muốn giết bọn hắn, bọn hắn chỉ là bảo vệ mà thôi, bọn hắn cũng có cha mẹ vợ con, giết hắn, người nhà hắn sống như thế nào? Tâm Hạ Nhượng Du từ trước đến nay đều nhân từ, trong lòng thờ dài, ném đĩa trong tay, đứng dậy tránh ra.

Lại không biết ba người kia sớm bị hạ lệnh, không phải kẻ địch chết thì mình sẽ mất mạng!

Hạ Nhượng Du nào biết những thứ này, không cẩn thận, đã bị người nọ lấy chân quét ngã xuống, hai người trong phòng khách lập tức đánh tiếp, đem cơ thể Hạ Nhượng Du ngăn chặn, để cho cô không thể động đậy!

"Đề tiện!" Hạ Nhượng Du hung tợn gầm nhẹ một tiếng, như thế nào cũng không vùng ra được.

Hai người đàn ông này ít nhất cũng phải 400 cân(*), sức lực lớn như trâu, Hạ Nhượng Du dù gì cũng là cô gái sao có thể chống chọi! (Editor: *)1 cân = 16 lượng = 0,250 kg)

Người nọ vừa mới bị đá ra ngoài cửa sổ, nhìn Hạ Nhượng Du bị chế ngự, trong mắt lộ ra khí thế hung ác, rút ra bên hông #đá che chắn#, hướng Hạ Nhượng Du đâm qua!

Hạ Nhực Hi đứng ở bên cạnh khăn trương thét chói tai, cho dù nói như thế nào, người nọ là chị ruột của cô, người thân duy nhất trên thế giới này!

"Dừng tay!" Mắt thấy #đã che chắn# muốn đâm vào ngực Hạ Nhực Du, bị một tiếng hét lớn ngừng lại!

Nam Cung Dục đi đến bên người Hạ Nhực Du, nhìn gương mặt tinh xảo này, trong mắt chỉ có loại hương vị chi tiết rèn sắt không thành thép, rống to: "Lấy roi!".

Nương tay nhân từ như vậy, như thế nào làm sát thủ được!

Một cái, hai cái, ba cái.....

Roi da dài hai thước, mang theo tiếng huyết gió, hung hăng quất lên da thịt mềm mại của Hạ Nhực Du, mỗi một roi hạ xuống thì mang theo đau rất, nhưng cô cắn răng không rên một tiếng.

Quần áo bắt đầu chảy ra từng vết máu, cổ trắng nõn theo từng vết roi, trong nháy mắt nhảy ra từng giọt máu, một giọt lại một giọt chảy xuống, chảy vào trong áo.

Đối với một sát thủ mà nói, những thứ này đều đã chuyện bình thường, giống như dùng loại hình thức khác thôi. Khi ở Genji, Hạ Nhực Du chịu hình phạt tàn nhẫn còn hơn nhiều, đó là bọn họ muốn bồi dưỡng năng lực chịu đựng của sát thủ!

Cho dù mình chết, cũng không muốn nhìn người cùng cảnh ngộ giống như mình, mà còn người nọ vẫn lại là chính mình tạo thành. Cho dù cô là sát thủ, cô cũng có nguyên tắc của mình!

Nam Cung Dục nhìn Hạ Nhực Du không rên một tiếng, trong lòng càng thêm phần nộ, vĩnh viễn đều là bộ dáng này, đau đớn cũng sẽ không thét lên!

Toàn thân tản ra lương ý, lạnh lùng qua đi nói: "Trong mắt sát thủ không có nam nữ già trẻ, chỉ có người sống cùng người chết, đối với nhiệm vụ mục tiêu tối kỵ nhân từ. Bởi vì, người khác không chết, thì chính là mình chết".

Trong mắt Hạ Nhực Du tràn đầy lửa giận, cô hận người đàn ông này, tàn khốc như vậy, tự cho là đúng, Hạ Nhực Du không chút lui nhường, ngừng đầu, cùng giọng nói của anh đều là lạnh lùng: "Thì sao?".

"Cô đã quên cô là nô lệ của tôi sao? Tôi không cho cô chết, cô đừng mong chết!" Nam Cung Dục nổi giận đùng đùng, phụ nữ chết tiết này, cô đã quên hiệp nghị lúc trước sao? Cũng dám cùng anh tranh luận!

Hạ Nhực Du bình tĩnh, đúng! Năm trước cô đã là nô lệ của anh ta rồi, Cúi đầu, nhưng trong mắt cô lại có sát khí. Nam Cung Dục, ngày si nhục đó, không giết anh, tôi sẽ không làm người!

Không thích bộ dáng cô trầm mặc, không thích nhìn không thấy ánh mắt cô, Nam Cung Dục phần nộ nắm cầm cô, ép cô nhìn mình, nhìn cặp mắt giống như lúc đó, tâm Nam Cung Dục nở nụ cười một phen, biết chính là như vậy, cô làm sao có thể là nô lệ ngoan ngoãn nghe lời!

"Đôi mắt này giống như dã thú, đầy lòng nhưng lại giống động vật nhỏ. Cô vẫn nở cười như vậy, có khả năng giết tôi sao? Tôi cực kỳ chờ mong" Là ánh mắt hấp dẫn năm trước kia, lúc này trong lòng Nam Cung Dục có một ngọn lửa lớn, anh muốn chinh phục cô!

Nam Cung Dục từ từ đến gần mặt Hạ Nhực Du, ánh mắt nhìn chăm chú vào đôi mắt tràn ngập hận ý, mãi cho đến chớp mũi đụng nhau, anh ngửi thấy mùi thiếu nữ trên người cô, hòa vào máu tươi, khiến trong cơ thể anh bắt đầu cuồng loạn, ánh mắt đảo qua mặt cô không trang điểm, mũi cao thẳng, môi đỏ mọng cắn chặt, tản ra mùi hương thoang thoảng như có như không, Nam Cung Dục cảm thấy mình bị hấp dẫn, rất muốn cắn một ngụm.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Tình Nhân: Đồ Chơi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Hoá Ra Là Cậu

"Chị, chị có khỏe không?" Hạ Nhực Hi thật sự nhìn không ra, Dục có thể nào nhìn chăm chú vào Hạ Nhực Du, cô ghen tỵ, hận người chị Hạ Nhực Du này!

Nam Cung Dục kéo khoảng cách, tự bản thân biết là như thế nào, chỉ là một người phụ nữ, bên cạnh mình cái dạng gì không có, làm sao có thể thiếu chút nữa cầm giữ không được? Nhưng trong lòng lại không biết tại sao có chút mất mát nhỏ nhoi!

Nam Cung Dục lạnh lùng liếc Hạ Nhực Du, lạnh lùng nói: "Đờ cô ta lên lầu!".

Hạ Nhực Hi không dám nói lời nào, tháo dây thừng trên cánh tay Hạ Nhực Du, cũng không quản miệng vết thương cô ở nơi nào, liền qua loa nâng

lên, Hạ Nhược Du đau nhẩn này, hai người đi lên lầu rồi.

Nam Cung Dục thấy tất cả hành động của Hạ Nhược Hi, trong lòng có chút giận dữ, nhưng không có phát ra, anh cảm thấy mình đối với một nô lệ, một phụ nữ quá mức đề tâm, đây không phải là phong cách của anh!

"Cậu!" Một người thiếu niên cực kỳ hưng phấn chạy vào cửa chính! Nam Cung Dục vừa nghe "Cậu", trên mặt nháy mắt như tiết trời âm lại, thì ra, Nam Cung Dục cười lên đúng là mê người! Anh ý cười đầy mặt nhìn thẳng vào thiếu niên kia, vài năm không thấy, quả nhiên cao rất nhiều!

"Cậu, cháu rất nhớ cậu!" Thiếu niên này chui vào trong lòng Nam Cung Dục, làm nũng nói.

Nam Cung Dục không biết làm thế nào chỉ cười: "Tên nhóc này, đều đã đã lớn như vậy, như thế nào lại vẫn như đứa con nít".

Thiếu niên ôm vai cậu, hi hi cười: "Cậu, cháu sẽ luôn luôn lớn, cháu không phải là cháu ngoại trai của cậu sao?" Trên mặt cười sáng lạn, chính là Diệp Thần Hi.

Nam Cung Dục an ủi vỗ vỗ vai Diệp Thần Hi, gật gật đầu cười nói: "Ừ, quả nhiên trưởng thành, có thể nói vậy rồi. Vài năm nay ở nước ngoài như thế nào? Có việc gì không?".

Diệp Thần Hi và Nam Cung Dục đi đến phòng khách, ngồi ở trên sofa, nhin không được hưng phấn nói: "Cậu, ở sân bay cháu gặp một cô gái, cô ấy thật xinh đẹp, cháu thật sự thích cô ấy!".

"A.....?" Nam Cung Dục kinh ngạc cười, xem ra tên nhóc này bắt đầu để ý phụ nữ.

Diệp Thần Hi nhìn vẻ mặt không tin của cậu, vội vàng nói: "Thật sự, thật sự, bộ dáng cô ấy rất giống tiên nữ, lần đầu nhìn cháu đã bị cô ấy làm cho say mê".

Diệp Thần Hi cũng là người đàn ông đẹp trai, phụ nữ thích anh nhiều vô số, nhưng anh cũng không để ai vào trong mắt, đối với Hạ Cẩm này, thật là thích từ đáy lòng.

Nam Cung Dục nhìn bộ dạng mê mẩn cháu ngoại trai này, bắt đầu dĩ cười, một phụ nữ đáng giá như vậy sao?

"Cậu, cháu chưa có yêu đương bao giờ, cậu, cậu có thể hay không dạy cháu theo đuổi phụ nữ như thế nào?" Diệp Thần Hi có chút xấu hổ, bình thường đều là phụ nữ đuổi theo còn anh thì chạy, anh nào có theo đuổi người khác!

Nam Cung Dục ha ha cười, nói: "Ngốc, cháu ngồi yên, chỉ bằng vị trí cao quý của cháu, cũng có vô số phụ nữ nằm rạp xuống ở dưới chân cháu, cần gì phải lo lắng đuổi theo!".

"Không được, không được, cô ấy không giống, cháu thích cô ấy, muốn cùng cô ấy kết hôn, cháu muốn cùng cô ấy ở cả đời!" Diệp Thần Hi vội vàng nói, giống như một lời thề, chỉ sợ Nam Cung Dục khinh thường người trong lòng mình.

Nam Cung Dục nhìn bộ dáng cháu ngoại trai Diệp Thần Hi, trầm mặc, anh rất muốn, còn bản thân anh? Sợ sớm đã quên cái gì là yêu rồi.

"Cậu, cháu muốn dựa vào bản lĩnh bản thân đi kiếm tiền, cháu sẽ vẽ tranh, cháu sẽ dựa vào đôi tay này cho cô ấy hạnh phúc!" Nam Cung Dục nhìn thiếu niên hăng hái trước mắt, không đành lòng đi đá kích, hiện thực tàn khốc như thế nào, cháu ấy hiểu quá ít rồi.

Hạ Nhược Hi thô lỗ đem toàn thân là vết thương Hạ Nhược Du ném ở trên giường, một bên lấy thuốc một bên oán giận: "Cô như thế nào vô dụng như vậy, giết vài người cũng yếu ớt như vậy!".

Hạ Nhược Du không nghĩ tới em gái tàn nhẫn đến mức này, coi giết người là trò đùa, chẳng lẽ em gái ở bên người Nam Cung Dục cũng chỉ học sự tàn bạo của anh ta sao?

Miệng vết thương quá đau, cho nên Hạ Nhược Du không nghĩ muốn nói chuyện.

"Cô lỗ mãng như vậy, không nghe ông chủ nói, là chuyện của cô, ngàn vạn không cần liên lụy tới tôi!" Hạ Nhược Hi cũng không cần cùn khừ trùng, lấy thuốc bôi qua loa trên miệng vết thương, Hạ Nhược Du đau đến mặt đều đã thu ở một chỗ!

"Tiểu Hi, em....." Hạ Nhược Du muốn cô ấy điểm nhẹ, lại không biết hạ Nhược Hi vừa vụng dụng phải miệng vết thương, khiến cô nhin không được rên rỉ ra tiếng.

Hạ Nhược Hi chán ghét nhìn những thứ vết thương xấu xí này, dứt khoát đem thuốc để một bên, không quan tâm nói: "Vết thương của cô thì cô tự làm đi!" Nói vừa xong vội vàng chạy ra cửa.

Hạ Nhược Du nhìn bóng dáng em gái, trong lòng một mảnh bi thương! Chẳng lẽ chính mình trả giá để đổi lấy những thứ này sao? Cô như thế nào nói với ba mẹ trên trời?

Một giọt nước mắt chảy xuống, theo má rơi xuống vết thương trên tay!

Trời lúc này đã gần tối, Hạ Nhược Du không còn sức để bôi thuốc, mơ màng ngủ. Trong mộng, thân hình nhỏ xinh em gái lung lay đi theo phía sau mình,

ba mẹ đứng ở trên ban công hạnh phúc cười.

Quá ấm áp, không nghĩ muốn tỉnh lại, lại cứ bị âm thanh căm giận đánh thức.

"Cô không chết sao?" Là âm thanh người đàn ông kia, hóa thành tro cũng sẽ nhớ rõ!

Hạ Nhượng Du đứng lên, phòng không có mở đèn dựa vào ngọn đèn cửa sổ, nhưng cô biết, anh ta ngay tại trước mặt mình!

"Anh không chết, tôi sẽ không chết!" Hạ Nhượng Du trừng mắt bóng dáng kia, lạnh lùng nói.

"Được, còn có khí lực cùng tôi cãi lại, xem ra tinh lực cô còn tốt!" Nam Cung Dục trào phúng nói: "Tôi ngược lại muốn nhìn, tới cùng hai chúng ta người nào chết trước!".

Đi qua bắt lấy cánh tay của cô, vừa vặn tóm được miệng vết thương, Hạ Nhượng Du đau hít một hơi khí lạnh! Cô hơi gãy dựa, miệng vết thương bị mở bung ra, chảy ra máu nồng đậm.

Nam Cung Dục thừa dịp ngọn đèn bên ngoài, thấy trên mặt cô đau đớn, trong lòng mắng một tiếng, vội vàng đứng dậy bật đèn.

Bởi vì thuốc không bôi, toàn thân miệng vết thương đã bắt đầu từ từ sinh mủ, quần áo dơ bẩn vẫn mặc trên người, Hạ Nhượng Du lúc này giống như một con thỏ nhỏ bị thương, đáng thương tội nghiệp trốn ở một góc trên giường, nhưng ánh mắt lại tràn ngập cảnh giác!

"Phụ nữ đáng giận, cô ấy chẳng lẽ không có bôi thuốc sao?" Nam Cung Dục trong lòng mắng.

Ngồi ở bên giường, nghĩ muốn kéo cô qua xử lý miệng vết thương, Hạ Nhượng Du liều mạng trốn ra sao!

Cô như vậy sợ mình? Vẫn là chán ghét mình? Nam Cung Dục kỳ giận dữ, nắm kéo cô qua, hung hăng đè trên giường, bắt đầu kéo áo khoác toàn là máu của cô.

"Không được đụng vào tôi!" Hạ Nhượng Du lạnh lùng hô, một bên liều mạng ngăn cản tay anh, một bên lui về phía sau!

Lại không biết sức lực Nam Cung Dục lại dọa người như vậy, cô như thế nào cũng ngăn không được. Gấp muốn khóc!

"Cô nghĩ rằng tôi sẽ nhìn tới phụ nữ không có sắc đẹp như cô! Tôi chỉ là không muốn cực khổ bồi dưỡng sát thủ thì chết như vậy! Chẳng lẽ bây giờ cô muốn chết sao?" Nam Cung Dục cười nhạo nhìn Hạ Nhượng Du không ngừng trốn, châm chọc nói!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Tình Nhân: Đồ Chơi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Bôi Thuốc Mập Mờ

Hạ Nhượng Du từ từ dừng lại, không sai, không thể chết được, chỉ là bôi thuốc mà thôi, sợ cái gì!

Nam Cung Dục nhẹ nhàng cởi áo khoác trên người Hạ Nhượng Du, bởi vì thời gian dài không có xử lý, quần áo dính vào miệng vết thương, mỗi lần kéo, lông mày Hạ Nhượng Du cau lại, mỗi một động tác Nam Cung Dục đều rất nhẹ nhàng.

"Đáng chết, sao ra tay ngoan độc như vậy, đánh thành thế này!" Nam Cung Dục ở trong lòng thầm mắng người nọ, da thịt trước mắt vốn mềm mại, từng vết roi hung dữ đáng sợ, vết thương do roi bây giờ tại đã biến thành màu đỏ sẫm, thịt đã muốn lòi ra.

Nam Cung Dục nhìn vết thương này, trong lòng có chút không đành lòng, anh nhẹ nhàng lấy thuốc bôi lên miệng vết thương, cực kỳ cẩn thận.

Hạ Nhượng Du nhìn không thấy vẻ mặt anh, cô cực kỳ ghét người đàn ông này đụng vào thân thể của cô, hơn nữa trên người cô chỉ còn có mỗi đồ lót, nội tâm cô gái 17 tuổi có bao nhiêu là trong sáng, cô chỉ hy vọng thân thể cho người cô yêu, không phải người căm thù đến tận xương tủy nhìn!

"Anh nếu chạm vào Tiểu Hi, tôi sẽ không bỏ qua!" Hạ Nhượng Du đột nhiên nghĩ tới em gái mình, bây giờ Hạ Nhượng Hi đã bị người đàn ông này làm cho say đắm, ngàn vạn không để anh ta hủy hoại.

Động tác Nam Cung Dục không ngừng, anh cười lạnh một tiếng, nói: "Cô cảm thấy tôi sẽ nhìn loại phụ nữ kia!".

Hạ Nhượng Du thờ phào nhẹ nhõm, chứng mất là tốt, chỉ sợ anh ta coi trọng: "Vậy anh thả em ấy đi! Tôi ở lại bên cạnh anh!".

Nam Cung Dục ngừng động tác trên tay, ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào Hạ Nhượng Du, cười giễu cợt nói: "Thả cô ta? Cô ta là lợi thế tốt nhất của tôi

đẩy!"

Quay đầu đi chỗ khác, cũng không muốn nhìn khuôn mặt đáng giận của anh ta, Hạ Nhược Du trầm mặc.

Cuối cùng cũng bôi thuốc vết thương xong, cơ thể khản trương căng thẳng Hạ Nhược Du từ từ thả lỏng, trong lòng Nam Cung Dục nở nụ cười, Hạ Nhược Du như vậy thật đáng yêu! Anh đứng lên nhìn toàn bộ thân thể Hạ Nhược Du, cười hài lòng.

Lúc này Hạ Nhược Du chỉ mặc đồ lót mỏng manh, bởi vì phải bôi thuốc, Nam Cung Dục cởi áo sạch, tuy nhiên dáng cô cao gầy, bộ ngực no đủ, phần eo tinh tế, nhưng trong lòng Nam Cung Dục không có một tia dục vọng, nhìn trên người cô toàn là vết thương, chỉ có thương tiếc mà thôi!

Hạ Nhược Du cảm thấy vừa nhục vừa thẹn, mình vậy mà để lộ khỏa thân dưới mắt anh ta, thật đáng tởm nhưng cô không có sức chống lại, vì vậy, Hạ Nhược Du đối với Nam Cung Dục hận thêm một tầng.

Hạ Nhược Du quay đầu không nhìn Nam Cung Dục, cô lúc này không có dũng khí cùng anh ta đối đầu, nước mắt nhục nhã chỉ có thể chảy vào trong lòng. Rất lâu, đợi lúc cô sắp ngủ, cô mới phát hiện, Nam Cung Dục không biết khi nào thì đã đi rồi. Hạ Nhược Du thể xác và tinh thần mệt mỏi lập tức lâm vào trong mộng.

Ngày hôm sau, ánh nắng mặt trời sáng sớm rất tươi đẹp, lúc Hạ Nhược Du tỉnh lại, miệng vết thương trên người đã tốt lên, quả nhiên là thuốc quý!

Quần áo mới vừa mặc, Nam Cung Dục xông vào cửa, trên mặt mang theo lý thường phải làm!

"Đây là phòng tôi!" Hạ Nhược Du phản nộ kháng nghị.

Nam Cung Dục nhìn thoáng qua cô, có vẻ như đã hồi phục, quả nhiên là đã luyện thành sát thủ cấp cao. Hồi phục năng lực cũng là hạng nhất!

Anh lạnh lùng cười nói: "Toàn bộ nhà cửa đều là của tôi! Huống chi là căn phòng này!"

Hạ Nhược Du ghen không nói gì!

Lái xe chạy cực nhanh đến chỗ mục tiêu, trên đường tâm tình Hạ Nhược Du cực kỳ nặng nề.

Đây là nhiệm vụ thứ nhất Nam Cung Dục giao cho cô, đi giết kẻ phản bội tội ác tày trời! Hạ Nhược Du chuẩn bị cực tuyệt, bởi vì cô biết, Nam Cung Dục còn có thể phái sát thủ khác đi, như vậy, có lẽ chính mình càng thích hợp!

Hạ Nhược Du thôi nghĩ ngợi thì xe đã ngừng ở ven đường.

"Ba, con muốn cưỡi ngựa chơi!" Bé trai mập mạp, cầm kẹo que trong tay hướng về người đàn ông cười.

"Được, con muốn cưỡi ngựa, ba giả bộ làm ngựa!" Người đàn ông cung chiều nheo mắt tròn trĩnh của bé trai.

"Ba, con cũng muốn cưỡi ngựa!" Bé gái đứng ở bên cạnh cũng chạy tới.

Người đàn ông cười ha ha, nói: "Được, ngày hôm nay ba sẽ làm một con ngựa lớn, đem hai tiểu bảo bối của ba mang tới thảo nguyên chơi!"

Vì thế hai đứa bé vui vẻ ngồi ở trên lưng ba, một bên cười, một bên hô nhanh lên nhanh lên!

Ven đường ánh mắt Hạ Nhược Du có chút đã uрон ướt, chưa bao lâu mình cũng hạnh phúc như vậy, bởi vì Nam Cung Dục, toàn bộ đều đã hóa thành bọt biển.

Người đàn ông trước mắt này giết hay không giết? Do dự thật lâu, Hạ Nhược Du vẫn là đẩy cửa xe ra đi tới.

Người đàn ông kia rõ ràng đã phát hiện Hạ Nhược Du, trên mặt hiện lên một tia lo lắng, đem hai đứa bé giao cho người phụ nữ phía sau, dặn bọn họ vào nhà, chính mình đi tới chỗ Hạ Nhược Du.

"Tôi biết các người sẽ quay lại, lại không nghĩ rằng nhanh như vậy!" Người đàn ông bình tĩnh nói.

Hạ Nhược Du trầm mặc không nói, lạnh lùng theo dõi hắn.

"Tuy là tôi biết tôi khó thoát khỏi cái chết, nhưng mà, cầu cô bỏ qua người nhà của tôi!" Người đàn ông mặt có chút bi thương, trong giọng nói mang theo cầu xin.

Lúc Hạ Nhược Du lái xe rời khỏi, người nọ nằm trên mặt đất đau đớn rên rỉ, hai đứa nhỏ sợ hãi lớn tiếng khóc. Hắn ta cũng chưa chết, chỉ là bị Hạ Nhược Du đánh gãy chân. Cô thật sự không ra tay được, cho dù hắn ta ở bên ngoài tàn nhẫn vô tâm, nhưng, ở nhà hắn ta là một người cha hiền từ, hắn ta cũng có một mặt lương thiện, tội thật sự không đáng chết. Hạ Nhược Du không muốn để hai đứa bé ấy giống cô, không muốn một gia đình bị tan vỡ, cho nên cô không nghe theo mệnh lệnh của Nam Cung Dục, mà nghe theo nội tâm của mình.

Xe ngừng lại chỗ bãi biển, Hạ Nhược Du lúc này không nghĩ muốn trở lại ngôi nhà kia, lòng của cô cực kỳ hỗn loạn, bởi vì hận, bởi vì em gái Hạ Nhược Hi yêu Nam Cung Dục!

Chân trần dẫm lên hạt cát mịn, gió biển lướt qua ngọn tóc, suy nghĩ nặng nề nhìn mặt biển bình tĩnh, cô muốn ném tất cả mọi việc, giống như chim hải âu bay lượn, đơn giản chỉ cần sống.

Nhưng mà..... Có thể chứ?

"Hạ Cẩm?" Một âm thanh vui vẻ vang lên.

Hạ Nhượng Du ngồi ở cát sừng sốt một phen, không có phản ứng kịp đang gọi cô, quay đầu, chỉ thấy một thiếu niên mặt đang mừng rỡ như điên.

"Thật là cô! Quá trùng hợp rồi!".

Là anh ta! Là người có ánh mặt trời ấm áp kia, người có thể khiến mình không có gánh nặng gì, muốn làm Hạ Nhượng Du tinh khiết, Diệp Thần Hi!

Hạ Nhượng Du nhàn nhạt cười, nhưng nhìn ra, cô đối lần gặp nhau này cũng vui vẻ.

Diệp Thần Hi thấy cô gái nở nụ cười, liền cười hề hề cũng đặt mông ngồi ở trên cát, vui vẻ nói: "Tôi tới đây để vẽ tranh, không nghĩ gặp cô ở đây, thật là quá may mắn!".

"May mắn?" Hạ Nhượng Du có chút khó hiểu, gặp cô xem như may mắn sao?

Diệp Thần Hi cười xấu hổ, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú có chút ửng đỏ, anh không dám nhìn mặt cô gái, ánh mắt né tránh nói: "Từ ngày đó chia tay, vẫn nghĩ muốn điện thoại cho cô. Nhưng mà..... Lại sợ cô có việc, sợ cô không để ý tôi, cho nên vẫn không dám gọi".

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Tình Nhân: Đồ Chơi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chàng Trai Trẻ Thổ Lộ

Chim hải âu phương xa kêu tiếng êm tai, mặt Hạ Nhượng Du cũng có chút nóng lên! Cô chưa bao giờ được nghe lời nói như vậy, bởi vì không ai dám đến gần cô, chính mình lại không giỏi nói chuyện, cho nên, cô đơn lạnh lẽo là bạn của cô.

Không khí có chút xấu hổ, hai người vai kề vai ngồi ở trên bờ cát, đột nhiên không biết nói cái gì, Hạ Nhượng Du không thích nói chuyện, hoặc là không muốn nói, cho nên Diệp Thần Hi moi ruột gan ra tìm kiếm đề tài!

"Cô gần đây tốt không?" Diệp Thần Hi rất muốn biết cuộc sống của cô.

Hạ Nhượng Du mím môi, lắc lắc đầu, trên mặt để lộ nét lo lắng.

Cô ấy không tốt sao? Tâm Diệp Thần Hi đột nhiên nín chặt, khó trách mỗi lần đều có thể cảm nhận được trên thân thể cô có cỗ hơi thở đau buồn.

"Tôi có thể giúp cô không?" Thật sự rất muốn giúp cô, nhưng lại sợ xúc phạm tới cô.

Hạ Nhượng Du vẫn như cũ lắc đầu, trên thế giới này không ai có giúp cô, ông trời cũng không có thể, chỉ có chính mình, số phận cô đã định là như vậy!

Diệp Thần Hi cũng đau buồn theo, anh cảm thấy mình đau lòng, anh muốn cô vui vẻ, như vậy chính mình mới có thể vui vẻ.

"Biết không? Tôi và bạn bè hùn vốn mở phòng làm việc, tôi có trách nhiệm vẽ tranh, cậu ta có trách nhiệm phát triển, tôi muốn bản thân mình kiếm tiền, tôi muốn độc lập!" Diệp Thần Hi nghĩ muốn nói chuyện vui vẻ một chút, đem đau buồn của Hạ Nhượng Du xóa đi.

"Phải không? Vậy thì tốt, lần trước anh không phải nói là cậu anh nuôi dưỡng anh sao? Bây giờ như thế nào muốn kiếm tiền?" Hạ Nhượng Du cũng vì thiếu niên cao hứng, dù sao đây là người bạn đầu tiên của cô.

"Bởi vì, bởi vì tôi muốn kiếm tiền chăm sóc mình, chăm sóc người trong lòng của tôi!" Cuối cùng Diệp Thần Hi nổi lên dũng khí nhìn chăm chú vào ánh mắt Hạ Nhượng Du, dạn dàng nói.

Hạ Nhượng Du mỉm cười, thực hạnh phúc, có sự nghiệp của mình, có người mình thích!

"Cô không hỏi tôi thích người nào sao?" Diệp Thần Hi nhìn Hạ Nhượng Du chỉ là mỉm cười, nhưng không có nói chuyện, lại lo lắng nói.

Hạ Nhượng Du kinh ngạc nhìn vẻ mặt gấp gáp của Diệp Thần Hi, ngờ ngác hỏi: "Tôi cần biết sao?".

"Cần biết, cô đương nhiên cần biết, người kia chính là cô đó!".

Yên lặng, cực kỳ yên lặng, âm thanh gió thổi qua sợi tóc cũng nghe thấy được.

Những lời này rốt cuộc cũng nói ra, Diệp Thần Hi thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngược lại hồi hộp nhìn trạng thái kinh ngạc đến ngây người của Hạ Nhượng Du, anh sợ cô một lời từ chối anh!

Là nói thích tôi sao? Thích Hạ Nhượng Du tôi sao?

Đầu Hạ Nhượng Du giống như bị sét đánh, trống rỗng.

Một lúc sau, cô rốt cuộc phản ứng kịp, không sai, người trước mắt này nói thích mình, rất lâu, cô chưa từng nghe qua lời ám áp như vậy, thì ra cô cũng có người thích.

Nhưng mà, cô có tư cách sao? Một sát thủ, tuy là cô chưa bao giờ giết qua một người, thế nhưng, biển máu ba mẹ còn chưa báo thù, mình sao có thể chấp nhận yêu đương? Nếu là chấp nhận anh ta, chẳng phải là để cho anh ta chịu đựng đau khổ như mình!

Không được!

Không đợi Hạ Nhượng Du mở miệng cự tuyệt, Diệp Thần Hi cũng đã chậm rãi giải thích.

"Tôi có một dòng họ cực kỳ nhiều tiền, đối với tôi một chút cũng không thích, bởi vì vài thứ này, khiến tôi mất ba mẹ, mất đi ông bà ngoại tôi yêu nhất" Diệp Thần Hi bắt đầu trở nên u buồn, trên mặt đã không còn có ánh mặt trời: "Năm tôi sáu tuổi, ông bà ngoại đi Hawaii du lịch, không nghĩ tới giữa đường bị người ta hãm hại, toàn bộ đều qua đời. Từ đó, tôi và cậu đều sống cùng nhau, cậu đối với tôi rất tốt, muốn gì cậu đều cho, nhưng mà tôi không vui, tôi cực kỳ sợ hãi, sợ ngày nào đó cậu ấy cũng bị người khác ám sát, tôi cảm thấy mình thật cô đơn, bao giờ cũng một mình, mãi đến ngày đó tại sân bay gặp được cô".

Ánh mắt Diệp Thần Hi nhìn theo anh ánh, nhẹ nhàng, Hạ Nhượng Du cảm thấy tâm của mình bắt đầu hướng về phía anh ta, chẳng những bởi vì chân thành anh ta, còn có cùng cảnh ngộ như cô.

"Ngày đó gặp được cô, đột nhiên cảm thấy cô như ông trời ban nữ thần cho tôi, trái tim của tôi lập tức đã bị lấp đầy, cực kỳ hạnh phúc cực kỳ ám áp, cảm giác trên thế giới này lại cũng không phải là một mình tôi, mỗi ngày đều nhớ mặt của cô, từng hành động của cô, cầu xin ông trời cho tôi cơ hội gặp cô lần nữa, lần này chúng ta gặp nhau thật có duyên phận! Hôm nay được gặp cô, cô có biết tôi có bao nhiêu vui sướng không?" Chàng trai vội vàng thổ lộ lòng mình, sợ người trong lòng không hiểu!

Hạ Nhượng Du nhìn tình cảm trong mắt, nhìn Diệp Thần Hi có chút hồi hộp, trong lòng bắt đầu cảm động, tuổi 17 như mùa mưa vậy, mơ mộng như vậy, tốt đẹp như vậy, chính mình thật sự có khả năng nhận tình yêu đơn thuần này sao?

Nhưng mà, thân phận của mình giải thích với anh ta như thế nào? Một sát thủ? Một nô lệ? Những thứ này đều khiến cô khó có thể mở miệng, cho nên họ tên thật cũng không dám nói, bởi vì bản thân cô lưu luyến cảm giác ám áp này. Dù cho trong thế giới anh ta, cô, chỉ là Hạ Cẩm.

"Nhưng mà....." Tâm Hạ Nhượng Du càng lúc càng hỗn loạn, Nam Cung Dục và em gái còn chưa đủ, lúc này lại còn thêm Diệp Thần Hi, cô thật sự nghĩ muốn tốt cho anh ta, nên quyết định!

"Cô ấy giờ không cần trả lời tôi, nếu cô không đồng ý, chúng ta trước hết làm bạn bè đi" Diệp Thần Hi thật sự sợ Hạ Nhượng Du sẽ từ chối, vội vàng ngắt lời của cô.

Bạn bè sao? Một từ thật mới, đối với Hạ Nhượng Du mà nói, cô bắt đầu cũng có bạn bè sao?

Nhàn nhạt gật đầu, mặt Hạ Nhượng Du chuyển hướng bờ biển, mặt trời lúc này sắp xuống núi, ánh chiều tà che tất cả mặt biển, khiến nước biển giống như tiến vào một mảnh biển hoa vàng óng!

Đã trời tối rồi!

Hạ Nhượng Du vội vàng đứng lên, nói tạm biệt với Diệp Thần Hi rồi vội vã trở về.

Vẫn là chỉ có thể làm bạn sao? Không, mình nhất định để cô ấy làm bạn gái! Diệp Thần Hi nhìn cô gái đi xa khỏi nắng chiều, tin tưởng gấp trăm lần.

Nam Cung Dục ngồi ở trước bàn ăn, mây đen bao phủ, tất cả người ở Nam Cung giống như tiến vào hầm băng. Quân gia cảm nhận được một cỗ lửa giận đậm đặc, tận lực né tránh, dự định ông chủ không gọi, tuyệt đối không đi ra!

Khá lắm Hạ Nhượng Du, nhiệm vụ đã sớm thực hiện xong rồi, vậy mà đến bây giờ còn không có trở về?

Sáng sớm gián điệp báo cáo, mục tiêu chỉ là bị đánh gãy chân, cũng không có giết chết. Khóe miệng Nam Cung Dục mỉm cười. Quả nhiên, cô ấy không có khả năng làm sát thủ, quá nhân từ, quá thiện lương, nhưng, là phụ nữ hoàn mỹ trong lòng anh!

Có lẽ tìm người kia đã lâu, đột nhiên Nam Cung Dục muốn hiểu cô, sâu sắc hơn....

Nhưng tại sao cô ấy đến bây giờ vẫn chưa trở lại? Không gặp chuyện gì chứ, lấy bản lĩnh bây giờ của Hạ Nhượng Du, không có người khác tìm phiền phức, đã là may mắn lắm rồi.

Một bước đi vào cửa Nam Cung, trên mặt tươi cười Hạ Nhượng Du nháy mắt biến mất, cô cảm giác được nguy hiểm, đến từ người đàn ông nguy hiểm kia.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Tình Nhân: Đồ Chơi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Trở Thành Nô Lệ Bên Người

Khi Hạ Nhượng Du thấy Nam Cung Dục, anh ta đang ngồi ở trước bàn cơm, vẻ mặt u ám, giống như một con thú đang trong tư thế sẵn sàng. Mọi người làm kinh hoàng khiếp sợ trốn tránh, Hạ Nhượng Hi cực kỳ khôn khéo đứng ở bên cạnh không nói một tiếng.

Nghe được tiếng bước chân, Nam Cung Dục chậm rãi ngẩng đầu lên, anh nhìn chăm chú vào Hạ Nhượng Du yên lặng qua đây, đột nhiên mở miệng châm biếm nói: "Cô chẳng lẽ đã quên thân phận của cô rồi?".

Hạ Nhượng Du cúi đầu, không nói.

"Một sát thủ, một nô lệ!" Nam Cung Dục cực kỳ phẫn nộ, ly sứ trong tay "Vèo" một tiếng lao thẳng tới mặt Hạ Nhượng Du, lại bị Hạ Nhượng Du vững vàng tiếp ở trong tay, ánh mắt một mảnh lạnh lùng.

"Một sát thủ vậy mà cũng không dám giết người?" Nam Cung Dục đi tới, nâng cằm Hạ Nhượng Du lên, ép buộc cô nhìn vào mình, vẻ mặt chế giễu hoàn toàn khác với đôi mắt tinh mịch của Hạ Nhượng Du, hơi thở đậm đặc của người đàn ông vây quanh cô, khiến lòng cô có chút hoảng loạn.

Sự chế giễu trong mắt Nam Cung Dục càng ngày càng sâu: "Cô cho là nhân từ là chuyện tốt sao? Cô một dao giết chết hần ta, cho hần ta thống khoái, nhưng bây giờ thành nửa chết nửa sống, gần như thành người tàn tật, người nhà của hần ta chẳng phải là chịu đựng trách nhiệm cả đời, hai đứa nhỏ còn sống đó, vẫn chăm sóc hần ta?".

Hạ Nhượng Du thật sự không suy nghĩ những điều này, đáy lòng cô cũng bắt đầu hoài nghi, nhưng giọng nói không tự nhiên: "Nếu tôi là đứa bé đó, chỉ cần người nhà còn sống, dù là cực kỳ mệt mỏi tôi cũng bằng lòng!".

Nam Cung Dục ngây người, "Hừ" một tiếng bỏ mặt của người phụ nữ ra, bước qua đi ngồi xuống, lạnh lùng quát: "Hôm nay không có hoàn thành nhiệm vụ, cơm chiều không cần ăn!".

Không ăn thì không ăn, chịu đói mà thôi, cũng sẽ không chết, chỉ là sáng sớm bị anh ta bắt đi thực hành nhiệm vụ, đến bây giờ cũng không có hạt gạo vào bụng, dạ dày sớm trống rỗng rồi.

Hạ Nhượng Hi thấy Nam Cung Dục ngồi ở trước bàn ăn, lập tức chuẩn bị bát đĩa, đưa mắt ra hiệu với Quản gia, mau chóng đem món ăn lên.

"Cô đi xuống!" Nam Cung Dục liếc Hạ Nhượng Hi, nhưng mà tất cả mọi người nghe được, những lời này là nói với cô.

Hạ Nhượng Hi kinh ngạc nhìn anh một cái, do dự hỏi: "Em? Nhưng mà.....".

Khuôn mặt Nam Cung Dục lạnh lùng vài phần, Hạ Nhượng Hi không dám nói lời nào, gượng đổi lui sang một bên.

"Cô là nô lệ của tôi, cô không hiểu như thế nào là chăm sóc ông chủ ăn cơm sao?" Giọng nói châm chọc, ánh mắt đùa cợt.

Trên mặt không chút biểu tình của Hạ Nhượng Du rốt cuộc nổi lên một tia gọn sóng, người đàn ông này muốn làm nhục mình mình đến mức này sao? Muốn khiến mình thấp kém như thế nào nữa? Lại căm hận thêm một tầng, nhưng là, giết không được anh ta, mình phải chịu đựng.

Lúc này trong ánh mắt Hạ Nhượng Hi tràn đầy căm ghét. Vì sao để chị ta chăm sóc, từ bảy năm trước vào Nam Cung, tất cả đồ ăn thức uống cuộc sống thường ngày của Nam Cung Dục đều là cô chịu trách nhiệm, cũng bởi vì gần nhau thế này, cô mới bị người đàn ông khí phách cuốn hút, thế nhưng, vì sao? Vì sao cô ta vừa đến tất cả đều thay đổi? Mình hận cô ta, tôi hận cô!

Hạ Nhượng Du lạnh nhạt đi qua, hành động yên lặng đem mỗi thức ăn ngon vào chén Nam Cung Dục, trong lòng lại bắt đầu khởi động sóng ngầm, hận không thể giết anh ta!

Nam Cung Dục vừa ăn, một bên đáy lòng cười thầm nói: Tôi ngược lại muốn nhìn Hạ Nhượng Du cô chịu đựng đến khi nào? Có đúng hay không bắt kể sắp xếp như thế nào, có khả năng nén chịu tôi giày xéo.

"Từ giờ trở đi, mọi thứ cuộc sống hàng ngày của tôi do cô trách nhiệm, đừng quên, tôi là ông chủ của cô!" Nam Cung Dục ăn qua loa, làm bộ tùy ý nói.

"A?" Hạ Nhựơc Du đang ngậy người càng thêm kinh ngạc. Cô chưa bao giờ chăm sóc cho người khác, cô chỉ biết làm sát thủ, sát thủ thì vẫn là sát thủ!

Hạ Nhựơc Hi đem một ly nước sôi tới thì nghe được lời này, tay bắt đầu run rẩy, làn da trắng nõn nổi gân xanh, quá tức giận quá đồ kị, thế nên không có cách nào kiềm chế, thừa dịp hai người đều quay người, một ly nước sôi toàn bộ hất lên Hạ Nhựơc Du đang kinh ngạc.

"A -----" Hạ Nhựơc Du bị nước nóng hất lên, thấp giọng kêu đau, miệng vết thương tối qua vẫn chưa khỏi hẳn, lại bị thêm một vết thương mới.

"Chị, thực xin lỗi, em không phải cố ý" Hạ Nhựơc Hi vội vàng tiến lên, một bên khóc giải thích, một bên không ngừng theo dõi về mặt Nam Cung Dục.

Bước chân Nam Cung Dục nháy mắt hướng bên này đi qua hai bước, dừng lại, về mặt vội vàng hiện lên, nhưng chỉ là một cái chớp mắt, Hạ Nhựơc Hi cũng không có nhìn thấy.

Hạ Nhựơc Du đau đớn ngồi xổm trên mặt đất, Hạ Nhựơc Hi lại kịp lúc quay về phía Nam Cung Dục thấp kém nói: "Ông chủ, chị ấy bị thương, có lẽ hành động không tiện, vẫn là để em chăm sóc người đi!"

Nam Cung Dục nhìn chăm chăm vào Hạ Nhựơc Hi cúi đầu, anh không nhìn thấy về mặt đang đắc ý cười tà ác, nhưng cảm giác anh nói toàn bộ quý kẻ là do cô ta, dám giờ mánh khỏe với tôi? Quá non rồi!

"Hừ! Lời tôi đã nói, không có gì thay đổi!" Nam Cung Dục quát một tiếng, lập tức nổi giận lên lâu.

Hạ Nhựơc Hi cực kỳ hận, đều là Hạ Nhựơc Du này làm hại, ở bên người Nam Cung Dục, có lẽ có một ngày sử dụng thủ đoạn và sắc đẹp mình, có khả năng làm chủ Nam Cung, thậm chí thành bà chủ, nhưng bây giờ, vì Hạ Nhựơc Du, trở thành vật cản, cơ hội ở bên cạnh Nam Cung Dục đều bị đoạt đi rồi, thật sự là đàn bà chết tiệt, cô ta trở về làm cái gì? Chẳng lẽ trở về cướp người đàn ông của mình à?

Ánh mắt căm ghét gắt gao nhìn chăm chăm vào chị ta, hung dữ nói: "Cô nếu là một sát thủ, thì làm sát thủ cho tốt đi, yếu đuối như vậy đến một người mà cũng không dám giết! Cầm cướp Nam Cung Dục, anh ấy là của tôi!"

Lần này Hạ Nhựơc Du thật sự sợ ngây người, cô cho rằng em gái tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, không biết phải trái, nhưng mà bây giờ. em ấy vậy mà đe dọa chị mình, cô là chị em ấy, em ấy là người thân duy nhất của cô, em ấy sao có thể đối xử với cô như vậy? Nhớ đi nhớ lại, Hạ Nhựơc Du cảm thấy lưng không còn đau đớn nữa, tâm cô bắt đầu rỉ máu, viên mắt đầy nước mắt uất ức.

Ban đêm, yên tĩnh, toàn thân Hạ Nhựơc Du đều mệt mỏi thu dọn giường Nam Cung Dục, cô chỉ nghĩ muốn mau chóng làm xong, cô rất muốn quay về ngủ một giấc, đúng lúc này, điện thoại vang lên, vừa thấy tên điện thoại gọi đến, trên mặt Hạ Nhựơc Du cười dịu dàng.

Là Diệp Thần Hi!

"Đã trễ như vậy sao còn chưa ngủ?" Giọng nói Hạ Nhựơc Du nhàn nhạt, chân mày đều hiện lên nét cười.

"Anh đang nhìn ánh trăng, trăng hôm nay đẹp quá, giống em lúc cười lên rất đẹp!" Lời nói dịu dàng Diệp Thần Hi thông qua tai Hạ Nhựơc Du truyền đến, khiến lòng cô có chút run rẩy.

Cô đi đến cửa sổ lớn, thật sự, trăng đêm nay rất đẹp, ánh trăng như nước chiếu lên mặt đất, như một bóng lụa mỏng. Nam Cung Dục ướm át theo phòng tắm đi tới, nhìn thấy Hạ Nhựơc Du như một bức vẽ vậy, ánh trăng như khoác lên người tiên tử, khiến đáng người cô xinh xắn, về mặt đẹp đẽ, và trên mặt có nụ cười dịu dàng mà anh chưa từng thấy!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Tình Nhân: Đồ Chơi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Bị Cướp Nụ Hôn Đầu Tiên

Một hình ảnh rất đẹp!

Nhưng mà cô ấy tại sao lại cười vui vẻ như vậy, mà với mình không cười dù chỉ một lần?

Nam Cung Dục nổi giận bước đến trước mặt cô gái, nắm điện thoại trong tay, trực tiếp bẻ thành hai nửa, khi đó bên trong còn có truyền ra âm thanh: "Anh ngày hôm qua mới vừa vẽ một bức.....".

Là âm thanh đàn ông!

Nam Cung Dục phần nộ, gắt gao túm chặt cánh tay Hạ Nhượng Du, lạnh lùng hỏi: "Hắn ta là ai?"

Cuối cùng Hạ Nhượng Du cũng tức giận, trừng mắt nhìn mắt Nam Cung Dục đang bốc cháy, cũng lạnh lùng nói: "Đây là chuyện của tôi, không cần anh lo!"

"Cô là nô lệ của tôi, cô nói tôi có muốn quản hay không, hắn ta là ai?" Nam Cung Dục từng bước ép sát, Hạ Nhượng Du từng bước lui về phía sau.

"Nam Cung Dục, tôi nhất định phải giết anh" Giọng nói đầy căm hận cũng không có để cho Nam Cung Dục thụt lùi, ngược lại khơi dậy ham muốn của anh.

Càng che giấu thì càng dễ ý, một người đàn ông có thể khiến cô cười vui vẻ như vậy, còn ở trước mặt mình vĩnh viễn đều là lạnh lùng!

"Nói, hắn ta là ai?" Nam Cung Dục đem Hạ Nhượng Du lùi đến tường, phía sau lưng bị thương dán lên bức tường lạnh lẽo, cảm thấy thoải mái lại đau đớn!

Hạ Nhượng Du không để ý đau lên tiếng, khẽ nhếch miệng.

Rốt cuộc không thể chịu đựng được, Nam Cung Dục hung hăng hôn xuống, thì ra môi cô lại thơm ngọt ngào như vậy. Nam Cung Dục như cuồng phong rong ruổi miệng xinh xắn của cô, anh muốn trừng phạt cô, vì thế không lưu tình chút nào giày vò môi ướt át này.

Hạ Nhượng Du sợ ngây người, anh ta vậy mà hôn cô! Người cô hận nhất vậy mà hôn cô, này không gọi hôn, gọi là gặm cắn. Cô chỉ cảm thấy ghê tởm.

Đây là nụ hôn đầu tiên của cô, cô chỉ muốn dành cho người cô yêu nhất, lại để cho anh làm hỏng. Hạ Nhượng Du liều mạng muốn đẩy Nam Cung Dục ra, nhưng mà người đàn ông này chỉ mặc đồ ngủ mỏng, hai tay nhỏ của cô đánh vào trên ngực anh ta, giống như đánh vào tấm sắt cứng rắn, mà còn phi thường nóng bỏng, khiến toàn thân cô cũng bắt đầu khô nóng.

Không được, không thể như vậy, Hạ Nhượng Du không chút do dự hung hăng cắn xuống.

Nam Cung Dục cảm thấy một trận đau đớn, lập tức nếm mùi máu tươi nhàn nhạt, bờ môi của anh bị cắn phá.

Quả nhiên là con thú nhỏ, nhưng mà vừa mới nếm một tia ngọt ngào, sao có thể thả tay đây?

"Thử cắn một lần nữa xem, có lẽ mang chút mùi máu tươi càng khiến tôi bây giờ muốn cô, đương nhiên, nếu cô không muốn, có thể em gái cô tới!" Nam Cung Dục một bên hôn trên môi đỏ mọng của cô, một bên nhẹ giọng nói, bên trong có uy hiếp nồng đậm.

Tay Hạ Nhượng Du vẫn đang che ở hai người, nhưng mà Nam Cung Dục cảm nhận cực kỳ rõ ràng, cả người cô đã mềm đi, cô thỏa hiệp rồi.

Nam Cung Dục đè cô ở trên tường, khiến cô không thể động đậy, đầu lưỡi không chút lưu tình đánh thẳng một mạch, giờ không có gặp cản trở, anh mãnh liệt hút miệng người phụ nữ, giống như muốn đem cô chảy thành nước, từ từ, bá đạo trừng phạt thay đổi thành triu mến, anh dùng đầu lưỡi liếm qua môi thơm của cô, hàm răng, sau đó là khoang miệng ngọt ngào, anh cảm nhận được cơ thể Hạ Nhượng Du bắt đầu vô lực, đôi tay nhỏ cũng bắt đầu rũ xuống, muốn bắt lấy lại ra sức nhịn xuống.

Nam Cung Dục chưa từng có khát khao một phụ nữ, từ khi cô về nước, đối với phụ nữ khác không còn hứng thú nổi, cùng phụ nữ khác làm tình, nhưng trước mắt đều hiện lên thân hình đẹp đẽ của cô, môi hồng, cùng với mặt lạnh lùng của cô, giống bảy năm trước, khiến anh sắp nổi điên rồi!

Cuối cùng tìm được đầu lưỡi xinh xắn của Hạ Nhượng Du, Nam Cung Dục lập tức dây dưa, anh giống như tìm được một khát vọng được phóng thích, muốn càng ngày càng nhiều, thân thể càng không chế không nổi!

Tuy trong lòng Hạ Nhượng Du hận anh ta, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên bị người ta hôn, không biết làm sao, chỉ có tiếp nhận cường bạo, cô muốn chạy trốn, cô đẩy ra, nhưng cơ thể đầy hỏa nhiệt của Nam Cung Dục khiến cô không dám đụng vào, Hạ Nhượng Du cảm thấy mình tràn ngập hơi thở của Nam Cung Dục, hương vị người đàn ông, làm lòng cô quẩn vào nhau.

Đề cô càng mạnh, thân thể Nam Cung Dục chỗ nào đó đã xảy ra biến hóa.

"A ----" Lưng bị thương bị đè đau đớn, Hạ Nhượng Du đang trầm luân bị thân thể đau đớn làm tỉnh lại, cô đang làm cái gì, vừa nhục vừa đau, ra sức đẩy người đàn ông ở trên thân mình, tông cửa xông ra.

Nam Cung Dục ngã ở trên giường, khoe miệng hiện lên nụ cười quỷ dị, Hạ Nhượng Du, cô trước sau đều là của tôi, cô chỉ có thể là của tôi!

Hạ Nhượng Du chạy thẳng về phòng mình, nằm sấp vào trong chăn khóc, vì nụ hôn đầu tiên của mình, vì ước vọng bị nghiền nát, vì thân trí mình vừa mới bị lạc.

Đánh răng một lần lại một lần, lợi đều đã bắt đầu chảy máu, Hạ Nhượng Du cảm thấy không đau, hai mắt ngấn lệ nhìn bản thân trong gương, cực kỳ bản, mạnh mẽ mở phòng tắm ra, đã quên mình có vết thương trong người.

"A ----" Một loại đau đớn trước nay chưa từng có ập đến, cô cảm giác mình như đang chết!

Nam Cung Dục, tôi nhất định phải giết chết anh, nhất định!

Thời tiết ngọt ngào mấy ngày nay, hôm nay bắt đầu trong lại, tâm Hạ Nhược Du cũng bắt đầu bình tĩnh, cô muốn bắt đầu cuộc sống mới, đi học, tuy là đã lớn để học (Editor: Cô chỉ mới có 17 tuổi mà cho là lớn, tôi đây 21 đây chẳng lẽ đã già rồi sao ==)

Từ lâu đã qua tuổi học, nhưng trong lòng Hạ Nhược Du khát vọng muốn có kiến thức. Mỗi lần nhìn học sinh ở trường học Trương Dương, cô hâm mộ muốn chết. Nếu ba mẹ còn sống, có phải hay không mình cũng như vậy, vô ưu vô lự, có cuộc sống bình thường.

Đứng ở trước gương, nhìn đồng phục của mình, khuôn mặt không trang điểm, mặc áo sơ mi quần bò, thêm giày vải màu sáng, đây chính là trang phục học sinh, trong lòng Hạ Nhược Du vụng trộm cười, vừa thấy như vậy, bản thân mình cũng rất giống học sinh rồi.

Vừa mới ngồi trên xe đi học, lại bị Nam Cung Dục mở cửa ra nắm túm xuống xe.

"Anh làm gì?" Hạ Nhược Du xoa xoa cánh tay hồng lên, hùng hổ rống to.

Nam Cung Dục khinh miệt nhìn Hạ Nhược Du, nhìn lướt qua quần áo của cô, châm biếm nói: "Thế nào? Thật sự xem mình là học sinh sao?".

Trong lòng Hạ Nhược Du có dự cảm xấu, chẳng lẽ.....

"Không cần đi học, từ hôm nay trở đi, cô là bảo vệ của tôi, đến công ty" Đây là mệnh lệnh, không phải thương lượng.

Trong lòng Hạ Nhược Du oán hận, rốt cuộc bùng nổ, cô cảm thấy cực kỳ oan ức: "Nam Cung Dục, anh tên khốn kiếp này, anh rõ ràng hứa để tôi về nước đi học, sao có thể nói một đằng làm một nẻo?".

Nam Cung Dục nhìn người phụ nữ tức giận, mặt cô đều đỏ lên, càng lúc càng mê người.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Tình Nhân: Đồ Chơi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Thăng Chức Vệ Sĩ

"Tôi là ông chủ của cô, tôi nói thế nào, thì là cái nấy!" Nam Cung Dục phân minh lôi kéo cánh tay Hạ Nhược Du hướng xe mình đi tới.

"Anh là tên khốn kiếp, anh là hung thủ giết người, buông ra, tôi không cần ở cùng với anh, tôi....." Hạ Nhược Du đã mất đi lý trí, cũng mất đi sự bình tĩnh vốn có của sát thủ.

Tại sao? Một chút ước muốn nhỏ nhoi của mình cũng bị tiêu tan, cô cảm thấy thế giới toàn là một mảnh đen tối.

"Cô đã quên cô còn có em gái sao?" Nam Cung Dục nổi giận ở tai người phụ nữ, nhẹ nhàng mà uy hiếp.

Hạ Nhược Du kinh ngạc một phen, cô quay đầu lại nhìn thoáng qua về mặt âm u Hạ Nhược Hi ở cổng, nháy mắt ngậm miệng lại.

Đúng vậy, còn có em gái, mình không nghe theo em ấy sẽ bị thương tổn. Không được.....

Đúng là mình không muốn nhìn thấy Nam Cung Dục, mỗi một giây ở cùng anh ta, mình cảm thấy như bị cực hình vậy. Mỗi lần nhìn đến khuôn mặt xảo quyệt, sẽ nghĩ đến ba mẹ đã chết, nghĩ đến thù lớn chưa trả, cô không kiềm chế được lòng thù hận, cô lúc nào cũng muốn giết chết người đàn ông này.

Đúng là khó khăn, anh ta đề phòng không chút sơ hở như vậy, mình căn bản không có cách nào hành động được, ngay cả tối qua mình bị hôn, Hạ Nhược Du thậm chí cảm giác được, đôi mắt anh ta đang mở, tâm trí anh ta vẫn rõ ràng, Nam Cung Dục như vậy, mình giết anh ta như thế nào! Hạ Nhược Du đột nhiên cảm thấy bản thân mình cực kỳ bất lực, cũng cực kỳ thất bại!

Nam Cung Dục kéo ra xe, hung hăng ném Hạ Nhược Du lên xe, nghênh ngang mà đi.

Hạ Nhược Hi trước cửa, nắm đấm nắm chặt móng tay muốn đâm lên da, cắn hận, trong mắt toàn là lửa. Ngọn lửa cắn hận.

Hạ Nhược Du, cô chỉ là con chó bên cạnh anh ấy, cô dựa vào cái gì mà ngồi xe anh ấy, cho dù là bạn giường của Nam Cung Dục, cũng là ngồi xe một mình. Cô biết người đàn ông kia đối với mùi rất nhạy cảm, chỉ cần là mùi mình không thích, cương quyết sẽ không để bọn họ vào lãnh thổ của mình, nhất là xe, nhưng tại sao? Tại sao Hạ Nhược Du thành ngoại lệ?

Cô tức giận, quả nhiên, Hạ Nhược Du cô trở về thì cùng tôi giành đàn ông.

Lúc này, cô đã quên Hạ Nhượng Du là chị mình, đã quên ai đã liều mạng đánh đã thú cứu mình, đã quên ai hy sinh mình đổi lấy cuộc sống an nhàn vài năm nay của cô, cô đã bị ghen tỵ che hai mắt, tâm bị tình yêu làm lạc đường.

Công ty của Nam Cung Dục cũng giống như anh, tất cả cao ốc tỏ ra cực kỳ độc tài, ở trung tâm của thành phố, như một con sư tử gầm thét, quan sát toàn bộ thành phố!

Tất cả viên chức giống như đang đón tiếp Quân vương, quần áo màu đen đứng thành hai hàng ngay ngắn, nín thở, cúi đầu khom người.

Giày da lờ mờ phát sáng như mọi ngày không có tiếng động đi qua ánh mắt mọi người, nhưng khiến cho mọi người giật mình, phía sau vậy mà có một giày vải xinh xắn, rõ ràng đây là giày con gái.

Đi qua sảnh rộng lớn, bước vào thang máy dành cho tổng giám đốc, khuôn mặt Hạ Nhượng Du từ đầu đến cuối đều lạnh lùng, không hề sợ hãi. Lại không biết tất cả mọi người đang bàn tán.

"Boss thế nhưng mang phụ nữ tới đi làm? Vậy mà phá lệ cũ rồi!" Một phụ đẹp trang điểm đậm hét lên.

"Cô ta sẽ không phải là người mới của Boss chứ, nhìn cũng không ra sao!" Dĩ nhiên, đây là một người phụ nữ đang ghen tỵ.

"Không đâu, cô ấy nhìn nhỏ xinh như vậy, với lại tổng giám đốc sẽ không mang bạn giường của mình tới công ty, những phụ nữ này cũng chỉ là nhìn xe đứng trước cửa công ty, cũng không đi vào đâu!" Đó là giọng đàn ông có một chút đầu óc, sự thật chính là như vậy.

"Cô ấy sẽ là ai chứ?" Mọi người nhìn Nam Cung Dục dần dần biến mất, trong lòng đều có dấu chấm hỏi rất lớn!

"Hoặc" Nam Cung Dục đẩy cửa gỗ màu đen, phòng làm việc rất rộng lớn! Ước chừng hơn 100m².

Đá cẩm thạch màu đen tinh khiết, bàn gỗ tròn màu đen, ghế da màu đen số lượng có hạn, tất cả phòng làm việc làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo, áp lực!

Nam Cung Dục vững vàng ngồi ghế dựa, nhìn vẻ mặt có như không của Hạ Nhượng Du nói: "Bắt đầu từ bây giờ, hãy làm vệ sinh, trước đem phòng làm việc tôi lau qua một lần, từng chỗ cũng không được bỏ qua!"

Trong lòng Hạ Nhượng Du kêu khổ, nhưng không có trả lời lập tức đi đến nhà vệ sinh, cầm lấy đồ lau.

Vẫn không nói gì, cầm lấy khăn lau bên cạnh, quỳ trên mặt đất nghiêm túc lau.

Chỉ là công việc vệ sinh thôi, thì sao? Một ngày nào đó, Nam Cung Dục, tôi sẽ trả lại cho anh gấp đôi!

Cơ thể nhỏ xinh nằm sấp trên nền đá cẩm thạch đen, có vẻ mềm yếu, Nam Cung Dục một bên xem tài liệu, một bên nhìn trên thân người phụ nữ, khóe miệng lộ ra mỉm cười.

Nếu là nô lệ, đặt ở bên người mới có thể yên tâm. Lại không nghĩ rằng, chính mình đối với nô lệ này dụng quá nhiều tâm tư. Phá lệ rất nhiều, để cô ngồi xe chuyên dùng của mình, để cô vào công ty mình. Kỳ thực, Cung Dục cũng không có cảm thấy khác thường gì, chỉ là bình thường, anh chán ghét những người phụ nữ này vào chỗ riêng của anh.

Hôm nay, chẳng qua là không hề ý thức.

Hạ Nhượng Du chỉ cảm thấy phòng làm việc này quá lớn, lau lâu như vậy, mồ hôi đầm đìa, vẫn chỉ là một góc nhỏ nhoi. Đàn ông đáng giận, một mình dùng phòng làm việc lớn như vậy quả là phí phạm của trời, hơi quá đáng!

Thời gian Nam Cung Dục làm việc từ từ trôi qua, sáng sớm, một phần tài liệu cũng không xem qua, thư ký không ngừng đi vào báo cáo công việc, làm cho anh dùng giọng nhanh gọn nói. Anh đã rất không tập trung!

Cuối cùng tất cả phòng làm việc đều đã lau sạch sẽ, ngay cả phòng tắm lớn như vậy cũng được lau không một chút xú bụi. Hạ Nhượng Du mệt chết đi, bởi vì mấy ngày trước bị thương chưa khỏi hẳn, nên cô cực kỳ suy yếu.

Đứng trước mặt Nam Cung Dục bình tĩnh nói: "Làm xong rồi, tôi đi ra ngoài!" Xoay người muốn đi, cô nghĩ muốn nghỉ ngơi một chút.

"Đứng lại!" Giọng nói lạnh lùng phá tan mong muốn của cô: "Giày của tôi bẩn!" Nói xong vươn ra giày ra lờ mờ sáng lên, phía trên một chút bụi cũng không có.

Hạ Nhượng Du rất muốn đem khăn lau ném vào mặt người đàn ông ghê tởm này, nhưng mà cô nhịn, không nói một lời ngồi xổm xuống, từ từ lau, trong lòng oán hận đến tận cùng.

Ánh mắt Nam Cung Dục nhìn người phụ nữ đang quỳ ở trước mặt mình, áo sơ mi rộng trên cơ thể gầy yếu, có chỗ bị ướt đầm mồ hôi, mơ hồ thấy vết thương trên lưng.

Không thể nói rõ trong lòng là mùi vị gì, nhưng lời nói châm biếm đã ra khỏi miệng: "Cô vĩnh viễn nhớ kỹ thân phận của cô, cô là nô lệ của tôi, còn có, cô cái gì cũng không biết, cho nên nhân viên vệ sinh là công việc thích hợp nhất!"

Lời này như đâm xuyên qua tâm Hạ Nhượng Du, khiến lòng tự trọng cô triệt để bị dẫm nát. Nhưng mà, cô không còn hơi sức để ý những thứ này, trước mắt cô bắt đầu mơ hồ, tại cô bắt đầu nghe không được âm thanh.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Tình Nhân: Đồ Chơi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Dịu Dàng Thoáng Hiện

Tại sao lại không nói lời nào, Nam Cung Dục thà để Hạ Nhượng Du hướng anh gầm thét, cũng không thích cô im lặng, bởi vì bộ dáng này, anh không biết cô suy nghĩ cái gì, trong lòng có phần hoảng loạn!

"Nói chuyện với cô -----" Nam Cung Dục tức giận túm lấy tay Hạ Nhượng Du kéo qua, thấy sắc mặt Hạ Nhượng Du tái nhợt, cơ thể suy yếu như một lá cây rồi ngã xuống.

"Cô làm sao vậy?" Nam Cung Dục nháy mắt ôm thân thể Hạ Nhượng Du, trong lòng thương xót cô gái đã nặng nề nhắm mắt lại. Về mặt Nam Cung Dục thay đổi, anh không nghĩ tới cơ thể Hạ Nhượng Du yếu như vậy, anh đã quên mấy ngày trước chính mình đã hành hạ cô.

"Lập tức kêu bác sĩ qua đây! Lập tức!" Nam Cung Dục phát điên hướng tới đầu bên điện thoại kia quát.

Hai phút sau, Nam Cung Dục giống như thấy đã hai giờ vậy, lúc bác sĩ vội vàng chạy vào, mặt anh âm u quát: "Động tác như thế nào chậm như vậy! Mau nhìn xem cô ấy thế nào rồi!".

Trên trán bác sĩ trung niên đã có mồ hôi chảy ra, còn tưởng rằng tổng giám đốc bị cái gì, vô cùng lo lắng chạy tới, hóa ra là một người phụ nữ. Mà thân phận người phụ nữ này là gì, khiến ông chủ làm to chuyện, ông là bác sĩ tư nhân, nhưng chưa từng thấy ông chủ vì phụ nữ mà lo lắng thành như vậy.

Trong lòng bác sĩ có rất nhiều thắc mắc, lập tức tiến lên kiểm tra Hạ Nhượng Du.

Sau khi quan sát cẩn thận, bác sĩ buông tay xuống, mở miệng nói: "Cô gái này không sao, chỉ là mệt quá độ, chú ý nghỉ ngơi thì tốt rồi".

Nam Cung Dục một câu cũng chưa nói, bế cô gái trong lòng lên, hướng phòng ngủ đi đến. Để lại bác sĩ trung niên giật mình tại chỗ.

Nhẹ nhàng cởi áo sơ mi ướt đầm mồ hôi của cô, Nam Cung Dục nhẹ nhàng đặt cô trên giường, mang chăn mình tới, cẩn thận đắp cho cô.

Hoàn hảo, chỉ là quá mệt mỏi rồi.

Người mệt, tâm càng mệt.

Yên lặng ngồi ở bên giường, Nam Cung Dục nhìn cô gái đang ngủ như một đóa hoa sen, cô gái nhỏ 10 tuổi không chịu khuất phục kia, bây giờ đã lớn xinh đẹp ra, điều này làm cho anh có chút kinh ngạc và vui mừng, lại có điểm lo lắng.

Hạ Nhượng Du ngủ thu hồi lại về lạnh lùng, giống như một đứa trẻ con yên tĩnh, nhưng trên mặt đều bao phủ một tầng nhân nhật u buồn.

Là mình khiến cô trở nên u buồn sao? Trong mộng của cô thấy mình sao?

Lông mi dày che khuất ánh mắt xinh đẹp, khuôn mặt trắng bệch càng khiến người thương tiếc, ngón tay không tự giác quăn một lọn tóc dài hơn xoắn của cô, một vòng lại một vòng.....

Tình cờ chạm vào mặt lạnh lẽo của cô, trong lòng Nam Cung Dục nói không nên lời một nét dịu dàng thoáng hiện.

Cứ như vậy cái gì cũng không làm, nhìn chăm chú vào mặt cô, Nam Cung Dục như thế nào cũng xem không đủ, lại không biết chính mình sớm tiến vào lốc xoáy người phụ nữ này, chỉ là bản thân không tự biết thôi.

Ánh mặt trời chiếu xuyên qua cửa sổ, không ngừng thay đổi góc độ, đến khi nghiêng về phía tây.

Cô gái trẻ ngủ say vầy vầy lông mi, cuối cùng sắp thức dậy, cảm giác ngủ thật tốt, thật bình an. Không có mộng, không có nhắm mắt lại tiến vào bóng tối.

Mở to mắt, đập vào mắt là khuôn mặt người đàn ông cười nhạo kia, anh ta đang ngồi ở bên giường, cách mình không tới một thước. Đây chẳng lẽ là mộng? Không, không phải, cô ngủ thấy mùi hương trên thân người đàn ông.

Nháy mắt, trên người Hạ Nhược Du mở ra toàn bộ.

"Anh ngồi ở chỗ này làm gì?" Hạ Nhược Du cảnh giác nhìn, hơi hơi lui về phía sau đi, lúc này mới phát hiện trên thân mình chỉ mặc đồ lót!

"Quần áo tôi đâu? Anh....." Hạ Nhược Du vừa sợ vừa giận.

Người đàn ông tùy ý lôi kéo cả vạt mình, trên đầu nói: "Nếu cô yêu thương nhưng nhớ, tôi tự nhiên vui về hưởng thụ!".

Hạ Nhược Du như bị sét đánh, này..... Sẽ không, nếu thật sự làm, chính mình sao có thể không có nửa điểm cảm giác, nhưng mà nhìn bộ dạng anh ta.....

Hạ Nhược Du cảm thấy hỗn loạn, cô không có cách nào đối mặt với tình cảnh bây giờ, muốn chạy trốn chết, lại bị Nam Cung Dục đè ngã ở trên giường.

Gắt gao đè cô lại, hung dữ nói: "Thế nào? Chịu không được sao?".

"Anh tên cầm thú, hèn hạ, vô liêm sỉ!" Hạ Nhược Du xấu hổ và giận dữ vô cùng, giờ tay lên muốn cho anh ta một cái tát, tay nhỏ bị Nam Cung Dục bắt lấy.

"Tôi hèn hạ, vô liêm sỉ? Tốt, tôi liền hèn hạ cho cô xem!" Vừa dứt lời, nụ hôn mạnh mẽ xuống môi Hạ Nhược Du, đem oán hận của cô toàn bộ nuốt lấy.

Hạ Nhược Du sợ hãi không ngừng lui về sau, muốn đẩy ra mà lo lắng chân sẽ rơi xuống, chân tay nhất thời lúng túng chỉ có thể bị Nam Cung Dục hôn.

Vốn là nghĩ muốn trừng phạt cô gái nhỏ này, dám để lộ vẻ mặt chán ghét với mình, phải biết rằng phụ nữ khác suy nghĩ ít nhiều biện pháp đều muốn lên giường với anh, nhưng mà cô, có chết cũng không bằng lòng? Nghĩ đến điều này, miệng càng thêm tàn nhẫn hơn.

Một tay Hạ Nhược Du gắt gao cầm lấy chân sắp rớt xuống, một tay liều mạng đẩy ngực Nam Cung Dục, mặt không ngừng tránh nhưng lại bị người đàn ông này đuổi kịp.

Nam Cung Dục vốn tưởng rằng chỉ là nghĩ muốn dạy dỗ cô gái nhỏ này một chút, lại không nghĩ rằng kẻ đụng đến môi của cô, ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt, không khống chế được mình, giống như là khát vọng rất lâu của mình, khát vọng mùi hương này, thật muốn đem cô nuốt vào trong bụng. Hôn càng lúc càng loạn, cũng chưa thấy đủ, Nam Cung Dục không tha đôi môi ngọt ngào, bắt đầu tại môi Hạ Nhược Du, chớp mũi, dừng lại đôi má, sau cùng đôi môi mỏng tới tai xinh xắn trong suốt bên cạnh, lưỡi bắt đầu khiêu khích.

Hạ Nhược Du bắt đầu thấy toàn thân nóng lên, cô cảm thấy mình bị đốt cháy, cơ thể không hiểu sao hơi thờ chạy loạn, cảm giác bản thân càng ngày càng trống rỗng, lại càng ngày càng lấp đầy, loại cảm giác này khiến cô thoải mái lại khó chịu, đầu lưỡi trơn ướt của Nam Cung Dục quấy rối lòng của cô.

"A -----" Nam Cung Dục một ngụm ngậm chặt vành tai xinh xắn Hạ Nhược Du, một tiếng rên rỉ yêu kiều truyền ra, Nam Cung Dục tà tà cười, giống như tiếng ngâm khẽ này mời gọi anh, đợt tấn công của anh càng lúc càng gấp rút.

Hạ Nhược Du cực kỳ khó chịu đấu tranh dục vọng, cô căm hận người đàn ông này, nhưng thân thể cũng không nghe sai bảo, tội ác trong lòng cô lan ra, ý thức từ từ trở về, cô bắt đầu căm ghét bản thân, vì sao bất lực như vậy, giết không được người đàn ông trước mắt này, vậy mà để anh ta tùy ý làm nhục.

Thân thể bắt đầu run rẩy, nước mắt nháy mắt trào ra, theo đôi má chảy qua bên tai, một giọt rơi vào bên gối.

Nam Cung Dục đang thỏa mãn chính mình, đột nhiên cảm nhận được đau khổ của người phụ nữ dưới thân, anh cảm thấy chột lạnh, cau mày, ngẩng đầu nhìn về mặt đầy nước mắt Hạ Nhược Du, trong mắt anh hiện lên ý ngoan độc, cúi đầu bên tai người phụ nữ chế nhạo: "Thế nào? Bây giờ khó chịu, không phải mới vừa rồi cực kỳ hưởng thụ sao?".

Hạ Nhược Du rung rung hai đôi mắt, để lộ một loại đau khổ trước nay chưa có, đó là loại hết hi vọng mang theo chết chóc, một loại thờ ơ không có sự sống.

Trong lòng Nam Cung Dục rung mình, cô đây là.....

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Tình Nhân: Đồ Chơi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Hạ Cẩm, Anh Thích Em!

Lo lắng trào lên trong lòng, không còn muốn tiếp tục đùa giỡn tâm tình của cô, mạnh mẽ đứng dậy, cười lạnh nói: "Cô cho rằng mình rất cao thượng, rất

trong sạch sao? Chỉ là tôi nghĩ, không muốn ném một nô lệ đi!".

Quay người cũng không nhìn Hạ Nhượng Du hỗn loạn trên giường, mặt âm u lập tức đi ra cánh cửa phòng ngủ.

Hạ Nhượng Du một giây đồng hồ cũng không nghĩ muốn ở chỗ này, cô cảm thấy bản thân mình hơi bất cực kỳ, cảm thấy cả căn phòng đều tràn ngập Nam Cung Dục đang cười nhạo cô, ngăn nước mắt lại mặc quần áo tử tế chạy ra phòng làm việc của Nam Cung Dục.

Cô đơn đứng ở bên cửa sổ, Nam Cung Dục hơi thở lạnh lùng tràn đầy mùi phẫn.

Phụ nữ chết tiệt, cứ hận mình như vậy sao? Chẳng lẽ cô đã quên, người thân của anh cũng là bị ba mẹ cô hại chết? Đúng vậy, người phụ nữ đó là kẻ thù của anh, anh nên hung hăng hành hạ cô, tra tấn cô, nhưng mà..... Tại sao tâm anh không hạ thủ được?

"Rầm!" Quả đấm nắm chặt đập trên bàn bên người, ngón tay thon dài ẩn hiện gân xanh, khuôn mặt anh tuần chín chấn tất cả đều là phẫn nộ và tàn nhẫn!

Tất cả ánh mắt mọi người đều có tìm tòi nghiên cứu, Hạ Nhượng Du lạnh như băng cúi đầu xuống, nhanh chóng chạy ra cửa.

"A ----" Hạ Nhượng Du đâm vào một người, người nọ bị đụng quay mặt lại.

"Thực xin lỗi!" Hạ Nhượng Du thấp giọng nói, dưới chân cũng không dừng lại, tiếp tục chạy về phía trước.

"Hạ Cẩm!" Giọng nam kinh ngạc vang tới, Hạ Nhượng Du đang hoảng loạn chợt ngăn ra, bước chân dừng lại, trên thế giới này chỉ có một người gọi cô là "Hạ Cẩm", cũng chỉ có anh mới biết cô là Hạ Cẩm: Diệp Thần Hi.

Người đàn ông vội vàng chạy tới, bắt lấy vai Nhượng Du, hưng phấn nói: "Thật sự là em, Hạ Cẩm!".

Diệp Thần Hi vốn là tới công ty tìm Nam Cung Dục, lại ngẫu nhiên gặp người phụ nữ mình ngày nhớ đêm mong, Diệp Thần Hi cảm thấy đây chính là duyên phận giữa bọn họ, khuôn mặt tuần tú cười đều muốn đã ra hoa, nụ cười long lanh khiến tất cả nữ nhân viên hận không thể bỏ nhào vào!

Hạ Nhượng Du không dám ngắt đầu, trên miệng cô còn có nụ cười ngọt ngào của Nam Cung Dục, trên cơ thể cô còn có hơi thở của Nam Cung Dục, cô không dám nhìn thẳng người thiếu niên đơn giản kia, cô sợ bản thân sẽ mất đi tình yêu thanh khiết đẹp đẽ này.

Diệp Thần Hi nở nụ cười, phát hiện người trong lòng cảm xúc không đúng, tâm sung sướng nháy mắt lo lắng, anh khẩn trương hỏi: "Tiểu Cẩm, em làm sao vậy?".

Trong lòng Hạ Nhượng Du cực kỳ uất ức, cô không biết nên nói với người thiếu niên này như thế nào, chỉ là liều mạng lắc đầu, cắn chặt môi.

"Tiểu Cẩm, em nói chuyện đi, em gặp rắc rối gì sao?" Diệp Thần Hi nhìn không thấy vẻ mặt Hạ Nhượng Du, anh vô cùng lo lắng, chân tay lúng túng nghĩ muốn nâng mặt người con gái lên, mà lại không dám.

"Đẫn em đi, dẫn em đi!" Trong âm thanh Hạ Nhượng Du mang theo ý khóc, cô lắc đầu nói thật nhỏ. Cô một phút cũng không nghĩ muốn lưu lại.

Diệp Thần Hi nghe thấy, đơn giản vòng tay qua vai Hạ Nhượng Du, giống như đem cô ôm trong ngực mình, hai người rời khỏi công ty Nam Cung Dục.

Hai người đi tới bãi biển trước kia ngẫu nhiên gặp, Hạ Nhượng Du yên lặng nhìn hoàng hôn, trong lòng từ từ bình tĩnh trở lại. Diệp Thần Hi ngồi ở bên cạnh, trong lòng rất lo lắng, nhìn mặt người con gái nhợt nhạt, đau lòng không thôi, anh muốn đưa tay ôm cô trong ngực mình che chở cho cô, nhưng lại sợ xúc phạm. Lúc này, anh không dám hỏi một câu, anh sợ vừa hỏi, người trong lòng rời khỏi anh, chỉ có thể im lặng ngồi bên cô, nhìn cô một mình chữa thương.

"Phong cảnh đẹp quá!" Hạ Nhượng Du Hạ ví như du đột nhiên sâu xa phun ra một câu.

Cuối cùng Diệp Thần Hi đưa ánh mắt dời trên cơ thể người phụ nữ, nhìn biển cả trước mắt, mặt trời chiều sắp đi xuống, áng mây khắp bầu trời một mảnh màu đỏ, có chim hải âu ưu nhã bay lượn, lúc này giống như sắp tiến vào giấc mơ, con sóng lay động càng ngày càng nhỏ.

Diệp Thần Hi cũng bị cảnh đẹp trước mắt cuốn hút, khẽ tán thưởng nói: "Thiên nhiên thật sự vô cùng kỳ diệu".

"Em có muốn vẽ tranh không?" Diệp Thần Hi đột nhiên nghĩ đến, trước kia người trong lòng nói qua thích vẽ tranh, phong cảnh tuyệt đẹp trước mắt như vậy, không vẽ thật sự rất đáng tiếc.

Hạ Nhượng Du kinh ngạc một phen, có chút khó xử nói: "Em thật sự có khả năng vẽ sao?".

"Dĩ nhiên, em nhất định sẽ làm được" Diệp Thần Hi cười khuyến khích cô, một bên từ trong ba lô lấy ống đựng tranh mang theo bên mình.

Hạ Nhượng Du nhìn người đàn ông dịu dàng cẩn thận trước mắt này, sương mù trong lòng tan biến rất nhiều, bên cạnh mình còn có người như vậy, thật là quá may mắn.

Diệp Thần Hi mở ống đựng tranh, nhanh chóng lật đến một tờ mới, anh không muốn để Hạ Nhượng Du nhìn thấy mấy bức tranh, bởi vì đây đều là nỗi nhớ nhung của anh, đối với Hạ Nhượng Du tràn đầy nhung nhớ, cho nên vài bức phía trước, toàn bộ là Hạ Nhượng Du các dáng vẻ khác nhau trong lòng anh (Editor: Ta ko hiểu chỗ này, khúc này là suy nghĩ của DTH thì phải gọi là Hạ Cẩm chứ sao là HND >"<)

Hạ Nhượng Du ngược lại cũng không có chú ý, nhẹ nhàng cầm giấy và bút vẽ, đây là những đồ cô yêu thích trước kia, mà lúc này cầm ở trong tay lại nặng nề như vậy, thậm chí là vật nhỏ tâm cũng rất cẩn thận.

Cô xấu hổ nhìn Diệp Thần Hi cười cười, nói: "Em vẽ rất xấu, anh không cần cười em".

Diệp Thần Hi vội vàng xua tay, cổ vũ cô: "Không sao, chỉ cần là em vẽ, trong lòng anh đều là xinh đẹp".

Trong lòng Hạ Nhượng Du nổi lên một tia ngọt ý, nói như vậy, cũng chỉ có Diệp Thần Hi cùng cô nói, cũng chỉ có ở trước mặt Diệp Thần Hi, cô mới đúng là cô gái 17 tuổi, không có bất kỳ trách nhiệm gì.

Bút chì ở trên tờ giấy trắng tĩnh từ từ vẽ phong cảnh mặt trời chiều, Diệp Thần Hi ngồi kế bên vai Hạ Nhượng Du, chỉ vào phương xa nói cho cô phải chú ý cái gì, dần dần hai người ngồi càng gần, Diệp Thần Hi ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt từ cô gái, giống như một cỗ sức quyến rũ, dẫn anh tiếp tục tiến lên, đầu anh chạm vào trán cô gái, mũi của anh ngửi hương thơm tinh khiết từ cơ thể cô gái, anh thích mùi hương này, tham lam ngửi thấy, đã quên cùng Hạ Nhượng Du vẽ tranh.

Cảm giác cơ thể anh dựa càng gần, Hạ Nhượng Du cũng không nghĩ muốn đẩy ra, lòng của cô quá lạnh, cần ánh mặt trời, thế giới cô quá đen tối, cần được chiếu sáng, trên người Diệp Thần Hi có hơi thở ấm áp mà cô cần, cho nên cô không có cách nào kháng cự.

Ngồi bút càng ngày càng chậm, Hạ Nhượng Du cảm thấy mặt mình bắt đầu nóng lên, tâm bắt đầu nhảy lên mãnh liệt, đối diện với Nam Cung Dục hoàn toàn khác biệt, cô không có oán hận, không có sợ sệt, nhưng mà có sự dịu dàng và ngượng ngùng.

Không có cách nào kháng cự người con gái gần trong gang tấc, ánh sáng mặt trời chiều làm nổi lên, cô thật xinh đẹp như vậy, ho hấp Diệp Thần Hi bắt đầu dồn dập, mặt anh không tự chủ được dựa vào Hạ Nhượng Du.

"Tiểu Cẩm, anh thích em!" Diệp Thần Hi đè nặng âm thanh của mình, có chút khàn khàn nói.

Hạ Nhượng Du e thẹn mặt đỏ lên, không biết làm sao, từ từ ngẩng đầu nhìn tình cảm dịu dàng của chàng trai, trong mắt cô lộ ra vẻ ngẫm đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Tình Nhân: Đồ Chơi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Gặp Gỡ Ly Thiên Ca

Diệp Thần Hi dừng cầm vờn tay, nâng khuôn mặt tuyệt đẹp của cô gái, môi ấm áp nhẹ nhàng chạm vào, khoảnh khắc hai môi chạm vào, tâm Hạ Nhượng Du giống như bị điện giật, tê dại.

Diệp Thần Hi không chế không nổi bản thân, anh khê đụng đến môi Hạ Nhượng Du thì biết, đời này anh chỉ yêu cô gái này thôi, hai người dây dưa cùng một chỗ.....

Thì ra hôn môi là chuyện tuyệt vời như vậy, dịu dàng như vậy, vui mừng như vậy. Hoàn toàn ngược lại với Nam Cung Dục tàn nhẫn.

Chiều tà đỏ chói, một đôi tình nhân vuốt ve an ủi bên bờ biển.....

Bây năm ở Genji, cô là công cụ, là sát thủ.

Trước mặt kiêu ngạo của Nam Cung Dục, cô là nô lệ, là hạt giống thù hận.

Thì ra cô cũng có thể yêu.

Nước mắt, rơi xuống không tiếng động, nếm ở trong miệng là đắng chát, nhưng đáy lòng lại là hạnh phúc.

Hạ Nhượng Du không nói gì, cúi người trên vai Diệp Thần Hi.

Trong lòng chàng trai xao động, thì ra..... Thì ra, bản thân có khả năng bảo vệ công chúa của mình, thì ra là cô cho cơ hội này.

Chàng trai cảm động ôm chặt Hạ Nhượng Du một chút, giống như sợ cô quay lại chuồn mất.

"Anh sẽ chăm sóc em, em phải tin tưởng anh!" Diệp Thần Hi nói nhỏ, đây là lời hứa cho cô gái của mình, cũng là lời hứa cho bản thân.

Nước mắt Hạ Nhượng Du không ngừng tuôn ra, thật sự có một bả vai cho cô dựa vào, thật sự có một nơi nghỉ ngơi cho bản thân ấm áp, lòng cô đều hòa

tan rồi.

Khi sắc trời tối dần, hai người yêu nhau lưu luyến chia tay. Diệp Thần Hi vốn khẳng khẳng muốn đưa Hạ Nhượng Du về, nhưng cô sợ gặp được Nam Cung Dục nên từ chối, cười nói: "Anh thấy hai chúng ta ai có bản lĩnh mạnh hơn?" Diệp Thần xấu hổ cười, đành thôi.

Hạ Nhượng Du nghĩ muốn đi một mình đi, mấy ngày nay mọi chuyện tới quá đột ngột, cô nghĩ muốn bình tĩnh suy nghĩ một chút. Đặc biệt là niềm hạnh phúc đột ngột mà đến.

Đêm tháng bảy có một chút cảm giác mát, gió nhẹ thổi, có mùi của biển, Hạ Nhượng Du yên tĩnh đi trên đường phố, lúc này ánh trăng đã mọc lên, ánh trăng trong sáng đem bóng Hạ Nhượng Du kéo dài, giống như suy nghĩ của cô.

Em gái không thể đi xuống thêm nữa, quá nguy hiểm, mình nhất định không thể để em ấy tiếp tục mê muội được, phải nghĩ ra biện pháp.

Nam Cung Dục quá đáng sợ, quả nhiên là người nắm giữ một trong Tam đại hắc bang của thế giới, cảnh giác quá mạnh, có thể giết chết anh ta, chắc chắn không phải là chuyện dễ làm, xem ra phải tìm cơ hội.

Mà Diệp Thần Hi này.....

"Cứu mạng ----- Cứu mạng -----" Khóe miệng Hạ Nhượng Du vừa lộ ra một tia mỉm cười, thì nghe thấy một tiếng kêu cứu, là âm thanh của cô gái.

Hơi thở sát thủ Hạ Nhượng Du nhảy nhót vây quanh toàn thân, cô dùng hai giây, phán đoán nhảy bèn, âm thanh từ đầu đường tới phía trước truyền đến, cùng với tiếng kêu cứu, còn có tiếng cười dâm tặc của đàn ông.

Trong lòng Hạ Nhượng Du lạnh lẽo, như con báo chạy về phía trước, quả là cao thủ cấp cao thế giới, tốc độ cơ thể thật sự là quá nhanh.

"Buông cô ấy ra!" Một âm thanh giống như địa ngục truyền đến, bao phủ toàn bộ mọi người.

"Chị ơi, cứu em với -----" Đây là một học sinh trung học, khuôn mặt thanh tú đầy hoảng sợ, đôi mắt đẹp đầy áp nước mắt, đồng phục cũng bị xé rách, lúc này cô đang bị một đàn ông thô bỉ đè phía dưới.

Còn có bốn người đàn ông đứng ở bên cạnh cười bỉ ổi.

Trong đó có một tên bộ dáng lấm la lấm lét, hắn ta liếc mắt trước mặt xuất hiện đột ngột nhìn thấy Hạ Nhượng Du là cô gái đẹp, trong mắt hiện lên ham muốn, giọng nói bần thiêu nói: "Ha, con nhóc này thật sự rất mềm, chính mình đưa lên tới cửa. Ha ha ha ----- là của tao, ai cũng không được cùng tao tranh giành!".

Mấy người còn lại cũng đều quay đầu lại cẩn thận nhìn Hạ Nhượng Du, bọn hần chỉ là thấy được của vẻ mặt xinh đẹp của cô, lại xem nhẹ sát khí từ cơ thể cô phát ra.

"Ha ha ha, con khi, mày nói không sai, con nhóc này quả thật rất được, tao không cùng mày tranh giành, có điều mày dùng xong cho tao là được" Một người đàn ông râu ria xồm xoàm đưa cánh tay bần thiêu tới Hạ Nhượng Du.

"Thả cô gái này ra, các người sẽ không chết!" Giọng nói Hạ Nhượng Du đầy lạnh lùng, bị thời tiết mát mẻ làm cho lu mờ, khiến mấy tên này cười ha hả.

"Ha ha ha, con nhóc thật sự rất thú vị, ha ha ha ----- không bằng như vậy, đợi lát nữa để chúng ta sáng khoái đủ, chúng ta sẽ để lại nhóc kia" Người đàn ông trên người học sinh kia đứng dậy, hướng Hạ Nhượng Du #đã che chắn# cười. Cô gái vội vàng từ trên mặt đất đứng lên, ở một góc, sợ hãi nhìn toàn bộ.

Nghề của Hạ Nhượng Du là sát thủ, ngoài trừ chưa từng giết người, toàn bộ thủ đoạn của cô đều xuất sắc, ý nghĩ của cô là: muốn ra tay thì một kích mà trúng, tuyệt đối không dùng chiêu thứ hai.

"Thế nào? Cô bé, em tiếp các anh chơi đùa chứ" Một người đàn ông không biết sống chết vươn tay ra sờ mặt Hạ Nhượng Du.

"A -----" Tất cả mọi người không có thấy Hạ Nhượng Du dùng chiêu gì, người đàn ông kia đã nằm trên mặt đất bắt đầu kêu đau đớn.

Hạ Nhượng Du đứng ở tại chỗ không chút nào di chuyển, trong ánh mắt không có bất kỳ nhiệt độ nào, giống như đang nhìn một người chết.

Bốn người dừng lại, nhìn nhau vài lần, không nghĩ tới hôm nay đụng phải kẻ mạnh, bất quá cô chỉ có một, mà còn xem ra chỉ có 17-18 tuổi, mấy người đàn ông đánh không lại cô?

Mấy người này rõ ràng là ở vùng này thường xuyên làm hành động hư hỏng, cực kỳ có kinh nghiệm đem Hạ Nhượng Du vây quanh ở giữa, trong đó một người liếc mắt ra hiệu, bốn người hét lớn một tiếng, toàn bộ xông đến Hạ Nhượng Du.

"Chị, cẩn thận -----" Học sinh trung học lo lắng kêu to.

Nhưng mà tiếng nói vừa ngừng, "Ai ôi!" Một người bị bẻ cánh tay.

"A -----" Một người bị đá bay xa.

"Đồng ----" Người này trực tiếp ngã xuống đất, xem ra bị thương không nhẹ.

"Răng rắc ----" Hồng ròi, xương sườn này không biết bị gãy mấy cái.

Toàn bộ năm người nằm trên mặt đất kêu cha gọi mẹ xin "Tha mạng", cô gái này giống như đang xem phim không thể tin nhìn sự việc trước mắt, cô ngo ngác theo góc đi ra, năm người vừa mới giương nanh múa vuốt, bây giờ như chó nhà có đũa, không có động lực để nói chuyện.

"Chị ơi, chị quá lợi hại rồi!" Đứa bé này cơ hồ dùng ánh mắt tôn sùng nhìn Hạ Nhục Du, trong lòng cô, bây giờ Hạ Nhục Du chính là tiên nữ hạ phàm, tới cứu cô.

Hạ Nhục Du nhìn đứa bé đang si ngốc, trong lòng có hơi cảm động, đứa nhỏ này cũng không tệ lắm, vậy mà trong hoàn cảnh khó khăn còn lo cho mình. Cô lại đã quên, cô 17 tuổi kỳ thật cũng là một đứa bé.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Tình Nhân: Đồ Chơi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tình Cảm Phụ Nữ

"Nhà em ở đâu, chị đưa em về" Bây giờ đã rất trễ, một mình em ấy trở về quá nguy hiểm.

"Vâng ạ, em ở khu nhỏ phía trước, em vốn cùng bạn học đi chơi, không nghĩ tới trời đã tối!" Học sinh này có nụ cười rạng rỡ, có bậc thầy võ thuật ở đây nên cũng yên tâm, bây giờ trễ thế này, lỡ gặp lại người xấu làm sao đây?

Hạ Nhục Du nhìn cô gái sôi động phía trước, trong lòng mơ hồ cảm động, lúc cô như vậy, ở Genji chịu huấn luyện tàn khốc, thực sự rất muốn có thời sinh viên của mình.

Không nhìn về mặt đáng ghê mấy người nằm trên mặt đất kia, Hạ Nhục Du sờ sờ tóc cô bé, nói: "Đi thôi!"

Một người đang ở trên mặt đất thống khổ rên rỉ, Hạ Nhục Du trong mắt lộ ra ánh sáng tàn nhẫn, hần ta chậm rãi rút ra bên hông #đã che chắn#, ra sức ngòi dậy, đâm mạnh cô gái bên cạnh Hạ Nhục Du.

Biết chính mình giết không được sát thủ đáng sợ này, nhưng mà mấy anh em tốt xấu gì ở đây lẫn lộn lâu như vậy, hôm nay không nếm được thịt, lại bị một con nhóc đánh toi bời, truyền ra chẳng phải là bị người khác cười chết, cho dù giết không được người nào, cũng muốn cho hai người này lưu lại chút gì.

Cô gái này còn đang tại cười hi hi cùng Hạ Nhục Du nói đông nói tây, Hạ Nhục Du cảm nhận rõ ràng một cổ lưỡi dao sát khí, cô nhảy bèn đem cô gái đẩy ra, lại không nghĩ rằng #đã che chắn# lại đâm vào cánh tay cô.

"A ----" Cô gái sợ hãi hét to.

Hạ Nhục Du kêu một tiếng, trong mắt đã thú lộ lên tia tàn nhẫn, cô rất lâu không có như vậy, gần đây đối mặt với Nam Cung Dục, cũng chỉ là thất vọng và oán hận.

Người nọ thấy đôi mắt Hạ Nhục Du tràn ngập khát máu, sợ tới mức tay cầm #đã che chắn# bắt đầu run rẩy, hần chưa bao giờ thấy ánh mắt như vậy, giống như muốn cắn xé máu và thịt của hần, bất chấp bề mặt hay không, người nọ ném #đã che chắn# trong tay, ra sức chạy, nhưng mà sao so được tốc độ với Hạ Nhục Du.

Hạ Nhục Du rút #đã che chắn# đâm trên cánh tay, hung hăng hướng về phía người nọ, đương nhiên không phải trái tim chí mạng, mà là chỗ bấp bênh hần ta.

"A ----" Vừa ngoan vừa chuẩn đâm vào đùi người nọ đang chạy như điên, chỉ thấy hần ngược lên thê thảm quát to một tiếng, té ngã trên đất, ôm đùi "Oa oa" kêu. Dĩ nhiên, chân của hần đã bị phé đi, bởi vì Hạ Nhục Du không lưu tình chút nào đem #đã che chắn# đâm vào gân cốt ở đùi hần.

"Chị, chị bị thương ----" Chị à, cánh tay chị chảy máu nhiều quá ----" Cô gái nhỏ sợ tới mức không biết làm sao, đều do mình, vậy mà để chị như tiên nữ bị thương nặng như vậy, vừa nói, nước mắt liền ào ào chảy xuống.

Hạ Nhục Du nhìn đau đem áo sơ mi nhẹ nhàng kéo lên, lúc này cánh tay bị thương chảy máu, khiến áo trắng ánh ra từng đóa hoa mai lớn.

"Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Chị có đau hay không? Đầu là em không tốt!" Cô gái bên cạnh Hạ Nhục Du vừa khóc vừa đi tới đi lui, Hạ Nhục Du nhìn đáng vẻ lo lắng đứa bé này, đột nhiên nghĩ tới em gái Hạ Nhục Hi, trong lòng có chút đau buồn, chắc em ấy sẽ không lo lắng cho mình

đầu.

Hạ Nhựt Du cười bi thương, nhàn nhạt nói: "Không sao, vết thương nhỏ mà thôi".

Cũng chỉ là vết thương nhỏ thôi, so với rắn độc thú dữ, so với lòng người hiểm ác, so với thủ đoạn ác độc của Nam Cung Dục, điểm nhỏ này, chẳng là cái gì cả.

Cô gái nhỏ sợ ngây người, máu chảy nhiều như vậy mà coi là vết thương nhỏ? Nếu là ngày thường mình xung đột va chạm thế này đều đã đi khoa nhi rồi. Cô có chút đau lòng nhìn Hạ Nhựt Du, chị ấy xinh đẹp thiện lương như vậy, chắc gặp phải vết thương lớn, chị ấy mới có thể không thấy đau đớn.

Giống như đột nhiên thức tỉnh, cô gái nhỏ nhanh chóng kéo cặp sách trên lưng mình qua, ở bên trong tí mỉ tìm thứ gì đó.

"A ----- Tìm thấy" Cô thở dài nhẹ nhõm một hơi, móc thứ gì đó ở trong tay, đó là khăn tay trắng như tuyết, mặt trên có điểm hoa văn. May mà lúc đó mẹ kiên định nhét vào trong cặp mình.

"Chị, dùng cái này để băng bó đi" Hai đôi mắt cô gái sáng lấp lánh, dưới ngọn đèn lỏng lánh dị thường.

Tong lòng Hạ Nhựt Du có loại cảm động khó hiểu, tuy mới gặp đứa bé này lần đầu tiên, nhưng mà cùng mình rất hợp nhau, so với em gái ruột còn quan tâm mình hơn.

Hạ Nhựt Du nhàn nhạt gật đầu, ngồi xổm người xuống, cô gái thật cẩn thận đem khăn tay nhẹ nhàng quấn cánh tay bị thương của Hạ Nhựt Du, sau đó cột vào trên cùng, cô giống như hoàn thành một nhiệm vụ lớn, thở phào nhẹ nhõm, sau đó cười tí mắt nói: "Chị à, được rồi".

Hạ Nhựt Du "Ừ" một tiếng, nói: "Chúng ta đi nhanh thôi, đừng làm cho người nhà em lo lắng!".

"Chị, chị về nhà nhanh đi, sắp đến nhà em rồi, chị bị thương, về nhà nghỉ ngơi đi" Cô gái hiểu chuyện nói, cô thật sự không hy vọng chị xinh đẹp bởi vì mình mà bị thương gì nữa.

Mây tên côn đồ này, hừ! Về nhà nhất định nói với ba!

"Không sao, nếu một chút đến, thì chúng ta đi nhanh đi!" Hạ Nhựt Du không cho cô giải thích, kéo cô gái nhỏ đi về phía trước.

"Chị, chị thật tốt, em gọi là Thiên Ca, Ly Thiên Ca. Chị, chị tên gì?" Cô gái nắm tay lạnh lẽo của Hạ Nhựt Du, vui vẻ nói, cô thật sự chị xinh đẹp này!

Khóe miệng Hạ Nhựt Du lộ ra cười nhẹ, nhẹ giọng nói: "Em đã gọi chị là chị thì được, chị gọi là Hạ Cẩm!".

Hạ Cẩm, từ nay về sau là thân phận kia của mình, cô muốn giữ lại chính mình một phần trong sáng, cô không nghĩ muốn bản tính mình thất lạc, cho nên, làm Hạ Cẩm rất tốt, Hạ Nhựt Du đã chịu không nổi rồi!

"Chị, đến rồi! Ba, ba -----" Ly Thiên Ca ở bên ngoài biệt thự đẹp hô to.

Một người đàn ông tuổi tác xấp xỉ bằng Nam Cung Dục bước nhanh đi ra, trên mặt người kia rất tức giận, nhưng mà thêm lo lắng, vừa thấy cô gái hướng cô quát: "Biết mấy giờ rồi không? Bây giờ mới trở về!".

Ly Thiên Ca rõ ràng đã quen tính tình của ba, buồn bã chạy lên ôm cổ người đàn ông, mang theo khóc nức nở: "Ba, con rất sợ!"

Người đàn ông kia không còn tức giận nữa, lập tức ngồi xổm người xuống nâng mặt cô gái lên, vội vàng hỏi: "Thiên Ca, làm sao vậy? Như thế nào khóc? Là ba không tốt, ba không nên mắng con!".

Ly Thiên Ca rút cuộc nhìn không được, vừa rồi đề nén rụt rè và sợ hãi xuống nháy mắt thả ra, nằm trong lòng ba khóc, "Oa" một tiếng rồi khóc.

Hạ Nhựt Du nhìn một màn này, trong lòng một cổ đau buồn nồng đậm lan tỏa, cô không đành lòng làm phiền đôi cha con, xoa người nhẹ nhàng đi.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Tình Nhân: Đồ Chơi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tôi Không Cho Cô Chết Thì Cô Không Được Chết!

Chưa bao lâu, cô cũng hạnh phúc như vậy, có tui thân gì đều nói cho ba biết, không vui có người đùa cho mình vui vẻ, nhưng mà, tối hôm của bảy năm trước, tất cả đau khổ một mình chịu đựng, tất cả nước mắt một người nuốt xuống, ngay cả nói chuyện, cũng là chính mình với chính mình nói.

Có nhà là cảm giác gì, có người thân là cảm giác gì..... Hạ Nhược sớm đã quên, chỉ là thỉnh thoảng nhớ tới em gái Hạ Nhược Hi, lòng của cô mới có một chút nhiệt độ, nhưng bây giờ thì sao?

Ly Thiên Ca gạt nước mắt mình xong, quay đầu nhìn người cứu mạng mình, vẫn không thấy bóng dáng Hạ Nhược Du ở đâu.

"Ba, chị Hạ Cẩm thật sự rất tốt, mấy tên đồ tôi kia ba nhất định không được bỏ qua cho bọn hắn!" Ly Thiên Ca chu miệng nhỏ nghiêm túc nhìn người đàn ông nói.

Người đàn ông kia vươn tay sờ nước mắt trên mặt con gái nuôi, đau lòng nói: "Thiên Ca, nhanh về tắm rửa đi!" Trong lòng lại suy nghĩ: Người phụ nữ Hạ Cẩm này có lai lịch gì, mà bản lĩnh tốt như vậy, đều do chính mình mới vừa rồi không có thấy rõ bộ dạng như thế nào? Sau này muốn báo đáp, cũng chỉ sợ tìm không thấy người!

Về phần mấy tên khốn kia dám ức hiếp phụ nữ của mình, chỉ sợ là sống không tới ngày mai rồi! Dám ức hiếp phụ nữ Ly Ân anh, không muốn sống nữa sao?

Ly Ân!

Tổng giám đốc tập đoàn Hạo Thiên, tính tình điềm tĩnh, nhưng thủ đoạn sắc bén, nếu không phải ở thương trường anh lừa tôi gạt, sao anh có một vị trí riêng cho mình?

Ly Ân quay đầu nhìn phương hướng Hạ Nhược Du biến mất, ánh mắt sâu thẳm.....

Hạ Nhược Du trở lại Nam Cung đã hơn 10 giờ, trừ bỏ mấy người làm còn đang làm việc ở ngoài, Nam Cung Dục đã sớm lên lầu.

"Cô Hạ, cô đã về!" Quản gia luôn luôn mặt mày hiền hậu như vậy, vĩnh viễn là người tốt bụng, nhưng mà làm việc tuyệt đối chuyên nghiệp, cũng đủ cẩn thận, không thì, ông sao có thể ở Nam Cung gần 30 năm.

"Vâng, A Thúc, chủ chưa ngủ à!" Hạ Nhược Du cảm thấy ở Nam Cung chỉ có một người duy nhất là được, chính là quản gia luôn đối xử ôn hòa với cô.

"Cô Hạ, ông chủ tâm tình hôm nay không tốt, cơm ăn rất ít, cô phải cẩn thận một chút!" Quản gia rất thông cảm với cô gái này, mỗi lần nhìn cô khổ cực, nhìn không được muốn giúp đỡ cô, nhưng vị trí ông rất thấp, trước bảo vệ bản thân mới được, làm ở chỗ này, nhiều một việc không bằng bớt một việc.

Hạ Nhược Du nhàn nhạt cười, gật đầu bày tỏ đã biết, nhìn xung quanh một vòng, không có thấy bóng dáng người nọ, cuối cùng buông trái tim lơ lửng xuống, hôm nay cực kỳ mệt mỏi, thật sự không nghĩ muốn đối mặt với anh ta.

Kéo cơ thể và tinh thần mỗi một chậm rãi lên lầu, nào ngờ tại lầu hai chạm người mà mình không muốn nhìn thấy nhất: Nam Cung Dục.

Lúc này Nam Cung Dục vẫn mặc quần áo mặc ở buổi sáng, chỉ là cởi áo khoác bên ngoài, cà vạt vẫn ở trên cổ, rõ ràng không có ý định tắm rửa đi ngủ.

Vết thương bị đâm lại bị mở ra, không nghĩ muốn nói chuyện, cũng không muốn nhìn người đàn ông trước mắt, lập tức hướng phòng mình đi đến.

"Cô đã đi đâu?" Nam Cung Dục đề con tức của mình, âm trầm hỏi!

Mệt chết đi, không nghĩ muốn nói chuyện, cho nên cước bộ cũng không có dừng lại!

"Tôi đang hỏi cô đó!" Nam Cung Dục phẫn nộ ngăn người phụ trước mặt, trong mắt có chút tơ máu.

Phụ nữ đáng chết, buổi chiều chạy ra như vậy, cho tới bây giờ mới trở về, vậy mà còn dám có thái độ đó. Quả thực quá càn rỡ, cô chẳng lẽ đã quên thân phận của mình?

Vốn là nghĩ muốn gọi điện thoại cho cô, lại nhớ tới điện thoại của cô đã bị mình bẻ gãy, đợi suốt cả một buổi tối, cơm cũng không có tâm tư ăn, chính mình vậy mà quan tâm người phụ nữ này sao?

Không, cô là nô lệ của anh, là vật phẩm riêng tư của anh, anh đương nhiên là có quyền biết tất cả về cô.

Hạ Nhược Du sức lực ngẩng đầu cũng không có, bị hành hạ nhiều như vậy, chảy máu nhiều như vậy, tinh thần cô đã mệt, cô bây giờ rất cần giường, ngủ một giấc thật ngon.

"Tôi đi bờ biển đi một chút!" Hạ Nhược Du nghĩ muốn thoát khỏi anh ta, không muốn cùng anh ta dây dưa.

Về mặt Nam Cung Dục không ngừng thay đổi, ánh mắt lúc sáng lúc tối, rất lâu mới phun ra một câu: "Cùng ai?".

Đương nhiên Hạ Nhược Du không thể nói là ở cùng một chỗ với Diệp Thần Hi, như vậy sẽ mang đến Diệp Thần Hi nguy hiểm, mình cũng sẽ gặp nguy hiểm nữa, điểm ấy Hạ Nhược Du vẫn biết.

"Một mình tôi, tôi còn có thể đi cùng người nào?" Có chút phẫn nộ nhàn nhạt, nghĩ muốn rất tức giận, nghĩ muốn nói tất cả trách nhiệm đều là do anh ta, vẫn là nhìn không được đối với anh ta cảm hận.

Nói vừa xong, Hạ Nhược Du vòng qua Nam Cung Dục, đi đến phòng mình.

"Tôi có cho cô đi sao?" Nam Cung Dục bắt được Hạ Nhược Du đang muốn chạy trốn, rất không dễ dàng nhìn thấy cô, không chơi đủ, thế nào buông tha cho cô dễ dàng như vậy!

"A ----" Bị Nam Cung Dục đụng vào miệng vết thương đã nứt ra, Hạ Nhược Du nhịn không được đau thấp giọng rên rỉ một câu, đau đến thấu xương truyền đến, không chịu nổi ngã xuống đất.

Nam Cung Dục rút cuộc phát hiện Hạ Nhược Du khác thường, trong lòng kinh ngạc một phen, không có suy nghĩ bề cơ thể mềm mại của cô đi vào trong phòng.

Hạ Nhược Du muốn đẩy ra, nhưng mà trên tay một chút sức lực cũng không có, trong vòng một ngày bị người đàn ông này ôm hai lần, cô thật là quá bị thương rồi.

Nam Cung Dục nhẹ nhàng đem người phụ nữ đặt ở trên giường, xoay người đi mở đèn trong phòng.

Người phụ nữ này rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, trên mặt không có một chút máu, cơ hồ trong suốt, toàn thân suy yếu không để ý tới phản kháng của cô, mà trên quần áo tại sao lại có vết máu?

Miệng vết thương trên cánh tay đã vỡ ra, máu tươi chảy ra thấm vào khăn, đem tay áo nhuộm một màu máu.

Nam Cung Dục thật sự tức giận, người phụ nữ tại sao luôn đem bản thân thành vết thương chồng chất, lại đã quên, tổn thương trên người cô phần lớn là do anh ban tặng.

"Roẹt ----" Âm thanh xé rách quần áo, lúc Hạ Nhược Du quay đầu, Nam Cung Dục đã đem tay áo nhuộm máu kia xé tan ra, anh muốn biết, cô bị thương như thế nào.

Tất cả khăn tay đã nhuộm hồng, miệng vết thương bên cạnh còn có máu toát ra.

"Chết tiệt! Cô tới cùng là làm sao vậy?" Nam Cung Dục nói tục một tiếng, tay lại nhẹ nhàng đem khăn tay cời ra.

"Không nên đụng tôi!" Hạ Nhược Du chán ghét nói, thật sự không muốn cùng cơ thể anh ta gần nhau nữa, nhất là hôm nay, trong lòng cô đã có Diệp Thần Hỉ, cô muốn vì người trong lòng giữ lại một chút bản thân chẳng còn bao nhiêu.

Ánh mắt Nam Cung Dục tối sầm lại, anh sức càng mạnh thêm, nhìn Hạ Nhược Du với đôi mắt tàn bạo nói: "Cô nghĩ cứ chảy máu như vậy thì chết sao? Không lẽ cô không muốn giết tôi? Hay là cô cảm thấy không giết được tôi cho nên cô muốn chết!"

Người phụ nữ này muốn như thế nào? Chẳng lẽ thật sự chán ghét mình như vậy, thà rằng chết còn hơn?

Hạ Nhược Du không chút nào lui nhường nhìn đôi mắt Nam Cung Dục, trong đôi mắt kia có khuôn mặt trắng bệch của mình, có sự tức giận của Nam Cung Dục, giống như mặt mình tại trong lòng anh ta bị đốt cháy.

"Cô là nô lệ của tôi, tôi không cho cô chết, thì cô không được chết!" Nam Cung Dục mất đối mắt, mũi đối mũi, giống như thánh chỉ!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Tình Nhân: Đồ Chơi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Lo Lắng (*)

(*)Lo lắng: Tiêu đề thật tên là "Lòng nóng như lửa đốt" nhưng mà ta thấy ko hay nên mạn phép thay đổi thành "Lo lắng" cho hay hơn

Hạ Nhược Du chậm rãi nhắm hai mắt lại, cô không muốn anh ta nhìn thấy con dao trong lòng của cô, đó là nơi cất con dao sâu thẳm nhất, cho dù chết, mình cũng phải kéo theo anh ta cùng chết!

Cuối cùng không quan tâm cùng cô cãi nhau, Nam Cung Dục ở bên giường từ từ tháo khăn tay nhuộm máu, thuận tay liện trên mặt đất, cánh tay bị dao găm đâm cơ hồ lòi máu và thịt, không rõ tới cùng là bị thương ở đâu.

"Mấy năm nay cô học năng lực gì vậy? Vậy mà để cho một tên #đã che chắn# đâm bị thương?" Nam Cung Dục một bên bưng nước giúp cô rửa sạch miệng vết thương, một bên châm chọc.

Nước mới vừa thấm vào miệng vết thương, cánh tay Hạ Nhược Du bị đau hướng bên cạnh tránh.

"Đừng nhúc nhích, biết đâu vì sao vẫn còn thủ hạ lưu tình? Tôi cũng không tin dựa vào bản lĩnh của cô, ở trong thành phố này còn có người có thể làm cô bị thương?" Nam Cung Dục một bàn tay đè lại cánh tay muốn tránh đi, một bàn tay không ngừng rửa sạch máu.

Cho đến toàn bộ nước nhuộm thành màu đỏ, Nam Cung Dục mới nhìn rõ miệng vết thương ở nơi nào.

Này đêm #đã che chắn# quả nhiên không phải cái gì tốt, cánh tay bị thương đã bắt đầu nhiễm trùng.

Nam Cung Dục nhú mày, trong lòng anh kiểm chế một cỗ lửa giận ngập trời, có đối với Hạ Nhược Du, nhưng mà với mấy tên kia thì muốn giết chết.

Chao ôi, mấy tên vô lại thật tội nghiệp, vốn định đùa giỡn cô gái nhỏ, thuận tiện chơi đùa một phen, lại không ngờ rằng trêu chọc đến đầu của Ly Ân, người này vốn là nhân vật giết người không thấy máu, hắc bạch lưỡng đạo không rõ ràng. Dĩ nhiên, hẳn không nghĩ đến còn có Nam Cung Dục! Nhân vật gần ở trong giới địa ngục, bọn hắn sợ là ngấm lại sẽ run rẩy ba phần. Phóng chừng đến chết, mấy người này cũng sẽ không biết chết ở trong tay người nào.

Nhanh chóng đứng dậy, ở trong ngăn kéo lấy ra thuốc lần trước dùng, nhẹ nhàng bôi lên trên vết thương.

"A!" Hạ Nhược Du thống khổ rên rỉ, quá mệt mỏi quá đau, mà hôn mê bất tỉnh.

Nam Cung Dục lo lắng nhìn thoáng qua khuôn mặt người phụ nữ trên giường, cũng chẳng quan tâm đánh thức cô, chạy ra cửa, ở trên lan can lầu hai, hô to: "Quản gia, gọi bác sĩ, lập tức!".

Tất cả người ở trong Nam Cung xôn xao, ai cũng không biết như thế nào, người đang ngủ nhanh chóng từ trên giường đứng lên, tất cả mọi người trật tự đứng ở trong phòng khách, nhưng không có một người nói chuyện.

Tất cả mọi người chờ đợi bất cứ lúc nào sai đi.

Quản gia mặt nghiêm túc, trong lòng buồn bực: Chẳng lẽ ông chủ bị bệnh? Không giống nha.....

Lẽ nào.....

Quản gia không chút do dự, cầm lấy điện thoại gọi bác sĩ tư nhân của Nam Cung.

Năm phút, cũng không biết là ở trên đường chạy như bay như thế nào, chỉ dùng năm phút, chạy vào là một người đàn ông tuổi còn trẻ, Quản gia lập tức nghiêng đón, nghiêm túc nói: "Làm phiền rồi, ông chủ ở trên lầu!".

Lúc bác sĩ Trịnh nhìn thấy Nam Cung Dục, anh ta đang cẩn thận bôi thuốc cho người phụ nữ ở trên giường, Nam Cung Dục như vậy anh chưa gặp qua, trên mặt thậm chí có nét lo lắng, nhưng lại có sự dè dặt xa lạ.

Anh biết Nam Cung Dục đã mười mấy năm, được xem là tình bạn rất tốt, nhưng mà chưa thấy Nam Cung Dục vì một người phụ nữ mà để ý, anh ta luôn có thái độ đùa giỡn với phụ nữ, chơi đùa xong thì ném đi, để lại số tiền lớn, nhưng một chút tình cảm cũng không có, thế người phụ nữ này.....

"Cậu đã đến rồi? Đứng góc gì, mau mau nhìn cô ấy như thế nào?" Nam Cung Dục làm xong công việc trong tay, phát hiện bác sĩ Trịnh vậy mà còn đứng ở cửa, vội vàng gọi qua.

Hóa ra là khám bệnh cho người phụ nữ này!

Bác sĩ Trịnh cẩn thận nhìn mặt Hạ Nhược Du, bộ dạng rất xinh đẹp, nhưng mà chưa tới mức nghiêng nước nghiêng thành, phụ nữ bên người Nam Cung Dục người nào không phải sắc đẹp tuyệt trần, có điều người phụ nữ nằm trên giường này, ngoại trừ diện mạo, còn có một loại cảm giác không thể nói rõ, đó là một loại đau buồn nồng đậm không tan được.

Bác sĩ Trịnh xem xét cẩn thận miệng vết thương Nam Cung Dục xử lý, gạt đầu bày tỏ còn có thể, không nghĩ tới tên này lại chu đáo vậy, trước kia không phát hiện ra nha.

Lấy vải gạt ra, miệng vết thương được thuốc băng rất tốt, sờ trán Hạ Nhược Du, nóng quá!

Trịnh Thư Dương lo lắng, vừa cẩn thận kiểm tra một phen, Nam Cung Dục nhú mày đứng ở bên cạnh, cũng muốn hỏi, nhưng sợ cắt ngang, chỉ có thể kìm nén.

Cuối cùng, Trịnh Thư Dương ngẩng đầu, nhìn Nam Cung Dục lại không nói được một lời: "Hắn là một đoạn thời gian trước cô ấy đã chịu nhiều tổn thương, nhưng lại không có khỏi hẳn" Nói xong nhìn thoáng qua Nam Cung Dục, trên mặt Nam Cung Dục có một tia chán nản không dễ phát hiện, lại bị Trịnh Thư Dương vừa vận thấy, thì ra là do tên này làm ra.

"Vết thương cũ cô ấy không tốt, bây giờ lại thêm vết thương mới, hơn nữa trong lòng cô ấy có vẻ như có oán hận kéo dài, cho nên mới bùng nổ, tình hình cô ấy bây giờ có phần nguy hiểm, cơ thể hết sức suy yếu, lại bắt đầu phát sốt, nếu cô ấy chịu đựng được năm ngày, vậy thì tốt rồi".

Kỳ thật không có nghiêm trọng như vậy, suy yếu là thật, phát sốt cũng là thật, nếu là người thường, bị thương nặng như vậy, dường như tới mười ngày nửa tháng là đã xấu. Nhưng là không biết vì sao, người phụ nữ này có năng lực chống cự rất mạnh, nhìn điều hòa trong cơ thể cô là có thể nhìn ra được,

cô đã từng chịu huấn luyện cực kỳ nghiêm khắc, cái này khiến Trịnh Thư Dương càng thêm có hứng thú, rốt cuộc là người phụ nữ gì, mà có thể làm cho người nắm giữ Ưng bang chiều cổ.

Anh rất có hứng thú biết, nếu là nói cô bệnh nặng, Nam Cung Dục có thái độ gì, cho nên mạo hiểm nói năm ngày mới tỉnh lại, kỳ thật đối Hạ Nhượng Du mà nói, ba ngày vậy là đủ rồi.

Quả nhiên, trên mặt Nam Cung Dục hiện ra lo lắng nhàn nhạt, ý cười ở khóe miệng Trịnh Thư Dương càng đậm rồi.

"Minh đi trước, đợi lát nữa mình đưa thuốc cho Quân gia, phải nhớ cho cô ấy uống, còn có, nhất định phải để cô ấy nghỉ ngơi tốt! Cơ thể cô ấy quá mệt rồi!" Lúc Trịnh Thư Dương đi, nhìn thoáng Hạ Nhượng Du đang hôn mê, có lẽ chỉ có cô, mới có thể trị nổi buồn phiền nhiều năm của Nam Cung Dục.

Trịnh Thư Dương ra cửa phòng, ở cầu thang gặp phải Hạ Nhượng Hi, anh biết Hạ Nhượng Hi, ở Nam Cung dĩ nhiên là người làm đã bảy năm, tuy xưng hô là người làm, nhưng Trịnh Thư Dương biết, Hạ Nhượng Hi ở Nam Cung có thân phận rất đặc biệt, chỉ có Nam Cung Dục xem cô ta như người làm, và những người làm khác coi cô ta là một nửa của ông chủ, lúc Trịnh Thư Dương vào Nam Cung, cùng cô ta đối mặt, lâu ngày, hai người cũng có chút quen thuộc.

Nhưng Hạ Nhượng Hi lúc này không giống như Hạ Nhượng Hi mà anh biết, cô có đôi mắt trong suốt mà nay đã bị ghen ghét làm che đậy, toàn thân tản ra cảm ghét đậm đặc, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm phòng anh mới vừa ra, giống như bên trong có kẻ thù không đội trời chung.

Trịnh Thư Dương thông minh như vậy, nháy mắt thì hiểu rõ nguyên nhân, thảo nào mỗi lần Hạ Nhượng Hi nhìn Nam Cung Dục với ánh mắt không đúng, thì ra cô ta thích Nam Cung Dục, bây giờ đột nhiên có người phụ nữ khác đến chiếm tâm Nam Cung Dục, cô ta sao có thể chịu để yên?

Trịnh Thư Dương bình tĩnh đi qua, vỗ nhẹ vào cơ thể Hạ Nhượng Hi, nhàn nhạt nói: "Đã lâu không gặp cô, chúng ta xuống dưới nói chuyện đi!"

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Tình Nhân: Đồ Chơi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Rơi Vào Cảnh Mộng

Ánh mắt Hạ Nhượng Hi nhìn thẳng vào bóng lưng Nam Cung Dục, con lửa càng cháy lớn, cô không có nghe thấy Trịnh Thư Dương đang nói cái gì.

"Tiểu Hi, Tiểu Hi!" Trịnh Thư Dương gọi Hạ Nhượng Hi sắp bị đổ kị làm phá vỡ đầu óc, rốt cuộc người con gái thu hồi ánh mắt, lạnh lùng nhìn người bạn trước mắt, nếu cũng được xem là bạn bè mà nói.

"Chúng ta xuống dưới nói chuyện đi, đã lâu không gặp rồi!" Anh cũng không muốn để Hạ Nhượng Hi phá hủy chuyện tốt của Nam Cung Dục, anh hy vọng trong người Nam Cung Dục sẽ khác đi, có lẽ như vậy, Nam Cung Dục mới có thể vui vẻ, không cần phải phiền muộn.

Ở trong mắt người khác, Nam Cung Dục là loại lên mặt nạt người, là loại phóng khoáng rực rỡ, lúc mà Trịnh Thư Dương thấy sự cô đơn của anh, đang ngồi trên ghế sofa, ánh mắt một mảnh trống rỗng, thật sự giống như một xác chết, Trịnh Thư Dương nhìn mà đau lòng!

Cho nên, Hạ Nhượng Hi này mình phải trông chặt chẽ một chút, chẳng biết mình sao làm chuyện này, nhưng tâm tư phụ nữ sao có thể nhìn thấu!

Hạ Nhượng Hi tâm không cam tình không nguyện theo Trịnh Thư Dương xuống lầu, ngay cả như vậy, quả đấm vẫn gắt gao nắm chặt, ánh mắt hướng vào Hạ Nhượng Du ở trong phòng, thật cảm hận người đàn bà trở về này, đáng giận hơn nữa cô ta lại là chị mình! Bản thân mình có cái gì thua kém cô ta? Về ngoài sao? Từ trên xuống dưới không tồi, trình độ sao? Cô coi như là ở Nam Cung lớn lên, phong độ đại tiểu thư vẫn có.

Nhưng còn Hạ Nhượng Du thì sao? Chỉ là một công cụ, một sát thủ, cái gì cũng đều không hiểu! Cô ta dựa vào cái gì cùng mình tranh giành? Đàn bà đáng ghét! Đàn bà đáng giận!

Vẫn ngồi ở trên sofa, Hạ Nhượng Hi nổi giận đùng đùng.

Trịnh Thư Dương đưa một ly cà phê nóng đặt ở trong tay Hạ Nhượng Hi, chính mình nhưng lại bưng một ly nước trong, anh chỉ uống nước.

Cà phê có tác dụng an thần, anh muốn cô ta bình tĩnh lại.

Nam Cung Dục yên lặng ngồi ở bên giường, nhìn chăm chú Hạ Nhượng Du vào trạng thái hôn mê, vì sao trên người luôn luôn có thuốc, vì sao vừa về đến đã mệt mỏi chịu không nổi, ở Genji bảy năm, cô rất ít ngã bệnh, ngay cả cảm cúm nhỏ nhỏ cũng không có, bọn họ ra sức huấn luyện tàn khốc như vậy, vì sao đối mặt với anh, thì bệnh nặng bệnh nhẹ đến liên tục.

Lần đầu gặp bảy năm trước, thì ngủ rờn rã tám ngày, Nam Cung Dục thay cô bón thuốc, lần đầu sau bảy năm gặp lại, bị roi làm thương tích đầy mình,

cũng là anh thay cô bôi thuốc, ngày hôm nay, trở về không tới một tháng, vậy mà ngã bệnh một lần nữa.

"Anh làm cho em đau khổ vậy sao? Muốn dùng bệnh để trốn tránh anh!" Ngón tay thô ráp Nam Cung Dục vuốt nhẹ khuôn mặt trắng bệch của Hạ Nhượng Du, miệng chậm rãi nói.

Hạ Nhượng Du giống như mơ thấy chuyện đáng sợ nhất, con mắt không ngừng đảo tới đảo lui, mày càng nhíu chặt, liều mạng muốn tỉnh lại, nhưng lại bị rơi giấc mộng.

"Là anh sao? Là anh khiến em bất an vậy sao?" Nam Cung Dục có chút sầu muộn, ngón tay chuyển qua mi tâm Hạ Nhượng Du, anh muốn vuốt lên giữa lông mày đau buồn của cô, bản thân anh mang đến đau khổ cho cô.

Từ từ, vùng giữa lông mày Hạ Nhượng Du bắt đầu thay đổi, cả người cũng ôn hòa rất nhiều, hơi thở bắt đầu vững vàng, lúc này thật sự rơi vào cảnh mộng.

Một sa mạc rộng lớn, hai người bạch y tóc dài đi một cách khó khăn, tay nữ tử cầm trường kiếm, trên lưng nam tử mang đại đao, nam nhân kia ngẫu nhiên xoay người lại tới gần nữ tử áo trắng, động tác ôn nhu, nhưng từ đầu đến cuối nhìn không thấy hai người phía trước.

Muốn đi đâu vậy?

Cuối cùng, đi bộ dài đằng đẳng, đến một cung điện giống như ảo ảnh, tất cả mọi người sắp hàng hai bên đường nghênh đón, ngay cả tiểu hài tử cũng chạy đến tặng hoa. Hai người nhàn nhạt cảm tạ, lập tức đi tới hoàng cung.

Đại điện nguy nga lộng lẫy, ngồi bên là một lão nhân mặt mũi hiền từ, râu đều đã rơi xuống đất, ánh mắt lóe ra dị thường. Hắn thân trường bào đỏ thẫm, phía trên thêu không biết bao nhiêu hoa văn, như là Trường Ưng bay lượn, lại giống Tiên Hạc xinh đẹp. Thấy hai người này tiến vào, vui mừng đang nói gì đó.

Đại điện đứng đầy người, tất cả y phục mọi người đều màu đỏ, nhưng mà dựa vào cấp bậc quan màu sắc nhàn nhạt không đồng nhất, hoa văn trường bào cũng không giống nhau, trên mặt của mỗi người không biểu lộ tình cảm, giống tử thi một dạng.

Đột nhiên cảm giác thời gian rất nhanh, nhưng có một đêm, máu tươi khắp tất cả hoàng cung, ánh lửa cao ngất, hai người bạch y trong đám người không ngừng chém giết, ánh mắt mỗi người đều nhiễm màu máu, nhưng y phục trên hai người lại trắng tinh. Hai người này tựa như Thần Quân tiên tử trên trời giáng xuống, toàn thân tản ra quang sắc nhàn nhạt, bóng dáng chột cao chột thấp, như lưỡng đạo bạch quang không ngừng xuyên qua trong biển người.

Đêm, nặng nề, tiếng kêu thảm thiết càng ngày càng nhỏ, cuối cùng, yên lặng.....

Hôm sau, trên đại điện nguy nga lộng lẫy, một người trẻ tuổi mặc trường bào huyết sắc đang đứng, thấy không rõ mặt hắn, nhưng ánh mắt lại quen thuộc đến vậy. Hoa văn trường bào như ưng như hạc!

Đứng bên cạnh hắn là một nữ tử tóc dài tung bay, trên người vẫn là y phục bạch bào, lại có hoa văn nhàn nhạt.

Nam tử hồng y này lớn tiếng quát lớn gì đó, tất cả người đại điện quỳ trên đất, không ai dám nói một lời, nam tử nói xong xoay người ôn nhu cười, nắm tay nữ tử đi ra đại điện.

Đây là một hôn lễ tráng lệ, hoa tươi đầy đường, xe hoa nữ tử do tám con hươu sao điều khiển, phía trên còn thấy Tiên Hạc lượn vòng, chúng nó kêu to êm tai. Tất cả con đường đều sôi nổi, tất cả mọi người mặc trang phục đẹp nhảy múa.

Hôn lễ đêm đó vô cùng rực rỡ, đêm đó một đôi tân nhân vô cùng mỹ lệ.

Thời gian hạnh phúc trôi qua, cho đến bọn hắn nghênh đón tiểu bảo bối của mình, nam tử cảm động rơi xuống một giọt lệ.

Không biết qua bao lâu, có một ngày, bang quốc phía trước chúc mừng, mang đến lễ vật nhưng là một nữ tử dị quốc rất xinh đẹp, Quân chủ về sau hàng đêm hoan ái, rất ít khi bước vào cung Vương hậu, tới cũng chỉ là nhìn vương tử mình, cũng không liếc Vương hậu một cái, sau đó vội vã rời đi.

Vương hậu ngày đêm khóc, quyết định không chờ đợi nữa, nàng chậm rãi cởi trường bào màu đỏ trên người, mặc y phục bạch bào rất lâu, lấy trường kiếm đã phủ đầy bụi, hôn trán vương tử một cái, sau đó bỏ đi.

Cuộc sống nhẹ nhàng mà nhàn hạ, nhân gian cỏ hoa màu xanh tươi, nữ tử áo trắng ngẫu nhiên nhìn phương xa trầm tư, nhưng cũng không rời khỏi đây, nơi đây là chỗ lần đầu tiên bọn họ gặp nhau.

Quân vương rốt cuộc nhớ rất lâu không gặp Vương hậu, đi tới cung điện Vương hậu, lại phát hiện sớm người đi nhà trống, đột nhiên nổi cơn giận dữ nhớ tới cùng Vương hậu lúc vượt qua khó khăn nguy hiểm, giọt lệ thứ hai rơi xuống, trên mặt đất có vầng sáng hoa mai nhàn nhạt.

Toàn quốc ban hành lệnh đi tìm Vương hậu thất lạc, tất cả dân chúng đều lâm vào thương cảm và lo lắng, ở trong lòng bọn họ, Vương hậu là do Tiên Hạc cùng Thần Lộc hộ tống mà đến, chính là Thủ Hộ Giả (người bảo vệ) quốc gia bọn họ, bây giờ Thủ Hộ Giả đã đi, mọi người có thể không lo sao?

Tất cả mũi nhọn đều nhắm vào nữ tử yêu ma dị quốc kia, Quân chủ lại gắt gao che chở nàng, người khác không được chạm vào nàng, ở trong mắt mọi người phần mộ, nàng ta cười tà ác

Chương 22: Đau Buồn

Đất nước bắt đầu xảy ra lũ lụt không ngừng, nạn đói, Quân chủ vất hết óc cũng ngăn không nổi nhiều tai nạn như vậy, vì thế bách tính bắt đầu lưu truyền ra là do Thủ Hộ Giả bị ép buộc đi.

Bách tính ào ào dấy lên, yêu cầu Quân chủ giết nữ tử yêu ma dị quốc kia, đi tìm Vương hậu thật sự.

Quân vương không biết làm sao, chỉ có phát xuống một đạo bố cáo, ra lệnh tất cả quan viên Đại Lực tìm Vương hậu, còn chuyện nữ tử dị quốc kia lại im miệng không đề cập tới.

Nữ tử xa cuối chân trời, không chút nào biết quốc gia mình xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất này, vẫn cùng rừng trúc làm bạn, ôm trường kiếm.

Cuối cùng, một thiếu niên tuổi trẻ tìm được nơi ẩn cư của Vương hậu, nói tất cả việc trong quốc gia cho Vương hậu biết, Vương hậu không chống lại được lời cầu khẩn thiếu niên, nóng lòng, bước đi về nước.

Biết được Vương hậu trở về, bách tính chẳng những không buông binh khí trong tay, ngược lại đứng ở phía sau Vương hậu, muốn thay Vương hậu đoạt lại hậu vị.

Vương hậu về nước cũng không có vào cung, bách tính vì nàng xây một tòa nhà coi như trướng lệ đối diện cung điện, điều này, Vương Hậu đã phi thường cảm kích.

Không hỏi thăm sức khỏe nhi tử mình, Vương hậu tự mình bắt đầu quản lý chỗ có lũ lụt, nàng đưa tới những người dị sĩ tài giỏi, vì bách tính giải trừ nạn lụt. Thuyết phục các tầng lớp quý tộc giúp đỡ, mở kho lương thực.

Dần dần, tình hình thiên tai bắt đầu đỡ hơn, Vương hậu trong bách tính danh tiếng cũng càng ngày càng cao, thậm chí áp đảo Quân vương.

Nữ nhân bên Quân chủ gây khiêu khích, ra lệnh cho quân lính ép chế nơi Vương hậu ở, lại bị người dân ra sức chống cự, người chết càng nhiều, có nhiều quân lính trẻ, nhưng cũng có nhiều bách tính đứng ra.

Vương hậu nhìn trắng thờ dài, năm đó hai người kẻ vai chiến đấu, bây giờ trở thành kẻ thù đấu tranh trực diện.

Không nhẫn tâm nhìn nhiều người chết, Vương hậu thay y phục yêu thích nhất, tay cầm ngọc bội trường kiếm, phi thân ra, như tiên tử giáng thế đi vào hàng ngũ dẫn đầu phía trước. Tất cả binh lính nhìn Vương hậu như thần tiên, cũng không dám tiến lên, phụ mẫu thế nhi người nào không biết, Vương hậu đối dân chúng rất tốt những điều này binh lính tự nhiên là biết, nhưng lệnh vua không thể không theo, mà bây giờ thật sự gặp được Tiên nhân rất giống Vương hậu, ai có thể tiến lên phía trước một bước, này chẳng phải là mạo phạm thần linh?

Đôi đầu rồng rã ba ngày, Quân Vương mặt rồng giận dữ, tự mình đi tới chiến trường, thấy rất lâu không gặp Vương hậu, trong mắt một chút tình cảm cũng không có, chỉ còn lại phẫn nộ và oán hận. Bên người Quân vương là nữ tử mị hoặc kia, nàng đứng xa xa nhìn Vương hậu cười khinh miệt.

Nam tử trước mắt khí khái hào hùng bùng lên, nhưng mà trên người không còn hơi thở của năm đó.

Quân vương nổi giận đùng đùng khiển trách mọi người, ngay cả Vương hậu cũng bị hung hăng nhục mạ, ở trong lòng hấn, Vương hậu là không được làm trái ngược hấn.

Vương hậu nhàn nhạt nhìn nam nhân phát cuồng kia, nước mắt trong lòng chảy xuống, đây không phải là người cùng mình tung hoành giang hồ.

Không nói nhiều, cuối cùng nên có cái lựa chọn, Vương hậu rút trường kiếm Trần Phong đã lâu, kiếm xuất ra bao phát ra âm thanh nho nhỏ, đó là trời đất vui mừng gặp lại.

Quân vương rút Trường Khiếu ra, đại đao giết người vô số, hai người ngay tại không trung gặp nhau, trong lúc này, trời đất biến sắc, cuồng phong nổi lên. Tất cả không gian đều là vết tích của kiếm và đao, vì sao hai người lại trở thành như bây giờ, trong lòng Vương hậu hiện một tia bi thương, chiêu kiếm trong tay cũng mang một phần bi thương.

Nam tử cảm nhận được phần đau buồn này, trong lòng cả kinh, nhìn thoáng qua nữ tử đang cùng mình giao đấu, trong mắt thương cảm của nàng nháy mắt tràn vào trong lòng mình, đã biết là như thế nào? Đây là nữ tử năm đó cùng mình lên núi đao xuống biển lửa, sao có thể? Làm sao trở thành kẻ thù của mình.

Năm đó oai phong cả giang hồ, năm đó tình cảm nồng đậm như nước, năm đó ở hôn lễ long trọng, cùng với nữ tử đầm ấm, giống như tấm lưới bao quanh lòng nam tử, đao trong tay hấn càng ngày càng chậm, càng ngày càng mềm đi.

Từ từ, gió thổi dần dần ngừng, mặt trời cũng theo áng mây lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Chiều thức sắc bén hai người ở trên không trung thay đổi thành điệu múa đẹp, giống như một đôi Phụng Hoàng nhảy múa, đây chính là đạo kiếm hợp lại làm một.

Trên mặt người yêu lộ ra vẻ mặt hạnh phúc, tất cả mọi người ở đây si ngốc nhìn một màn kinh điển này, thì ra, đạo kiếm cũng có thể múa đẹp đến vậy.

Lúc tất cả mọi người say mê nhìn cảnh tượng tuyệt mỹ, nàng kia cung tên đã kéo thành trăng tròn, nhắm ngay phía sau lưng nam tử.

Cung tên bắn, mang theo tiếng cười tà ác nàng ta.

Nam tử ôn nhu nhìn thế tử, ôn nhu cười, lại bị thế tử ôm lấy thân thể xoay tròn.

Mũi tên sắc bén bắn vào thân thể Vương hậu, Quân chủ kinh sợ, ôm lấy thân thể Vương hậu đang rơi xuống, đập vào mắt là nụ cười nhạt của Vương hậu.

Ngón tay mảnh khảnh sờ khuôn mặt anh tuấn của nam tử, lưu luyến si mê không thôi, nam tử nàng yêu nhất thế giới này, hôm nay mình cô đơn ra đi, không mang theo đi bất luận hạt bụi nào.

"Không ----" Nam tử tê tâm liệt phế hướng lên trời gào.

Giọt lệ thứ ba rơi xuống, vừa lúc nhỏ tại mi tâm nữ tử, ánh ra hoa văn hoa mai đỏ tươi.

Cuồng phong lại đột nhiên mà lên, mây đen che lấp mặt trời, mưa to đổ xuống, xối ướt tâm mọi người, không biết mưa này là lệ bách tính, hay là lệ của Quân vương.

Trong mưa khuôn mặt bị thương từ từ hiện ra, vẻ mặt nam tử anh tuấn kia, cùng Nam Cung Dục giống hệt nhau, mà nữ tử trong lòng, là khuôn mặt mờ mờ của Hạ Nhượng Du.

Một giấc mộng thật dài, khiến Hạ Nhượng Du trong mộng rất đau, lúc trong mộng tỉnh lại, bên gối một mảnh ướt át.

Đắm chìm trong bi thương, không nghĩ muốn ngồi dậy, Hạ Nhượng Du nhắm mắt lại, cô tình nguyện ở trong mộng đau khổ, cũng không nghĩ muốn đối mặt với hiện thực tang thương.

Cửa phòng bị đẩy ra, đi vào là một người, trong lòng Hạ Nhượng Du đề phòng, người nọ là Nam Cung Dục, cô biết hơi thở của anh ta.

Nam Cung Dục ngồi ở bên giường, nhìn chăm chú vào Hạ Nhượng Du đang ngủ, trong mắt đỏ lên. Lo lắng.

Đã là ngày thứ tư, nếu ngày thứ năm vẫn chưa tỉnh lại thì làm sao bây giờ?

Tại sao lại khóc? Giấc mơ gì làm em đau khổ như vậy? Trọn vẹn ba ngày, tuy nhiên là ở trong mộng, nhưng luôn luôn yên lặng rơi lệ, Nam Cung Dục không có cách nào!

Ngày đầu tiên Hạ Nhượng Du rơi vào hôn mê, Nam Cung Dục không có đi làm, gọi cho thư ký đem tất cả tài liệu về nhà, tất cả hội nghị, tất cả đàm phán toàn bộ hủy bỏ, anh muốn nhìn Hạ Nhượng Du tỉnh lại.

Mà lúc này tin thời sự đang nói: Tội qua, trên phố xuất hiện năm xác chết của năm người đàn ông, thân phận tạm thời đã xác định, năm người này đều kẻ du côn, nguyên nhân bỏ mạng vẫn chưa rõ, lúc đầu cảnh sát đoán là do kẻ thù đuổi giết.

Cuối cùng là ai giết bọn hắn? Nam Cung Dục? Hay là Ly Ân? Không thể biết được.....

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Tình Nhân: Đồ Chơi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Trả Thù Độc Ác

Thuốc cực kỳ đáng, lúc Quân gia mớm thuốc cho Hạ Nhượng Du, Hạ Nhượng Du phun toàn bộ ra.

Nam Cung Dục đứng ở bên cạnh lặng lẽ quan sát tức giận, kéo Quân gia ra tự mình làm, nào biết Hạ Nhượng Du cứng đầu vậy, miệng gắt gao không chịu mở, Nam Cung Dục không có biện pháp, để cho Quân gia bưng thuốc, một bàn tay tách miệng Hạ Nhượng Du ra, một bàn tay đem thuốc rót vào, Hạ Nhượng Di bị sặc ho khan dữ dội.

"Bóp ----" Nam Cung Dục tức giận ném chén thuốc trong tay Quân gia, không khí cực kỳ căng thẳng. Quân gia một câu cũng không dám nói, lẳng lặng đi qua, Nam Cung Dục đè nén cơn tức trong lòng, bất đắc dĩ nói: "Đem chén thuốc mới tới!".

Nguyên là lúc Nam Cung Dục nhìn thuốc Đông y, biểu Trịnh Thư Dương đổi thành thuốc Tây, thuận tiện, hiệu quả trị bệnh cũng nhanh, vậy mà Trịnh Thư Dương tùy tiện nói: "Chúng ta tới cùng ai là thầy thuốc? Mình nói thuốc Đông y thì là thuốc Đông y, giải quyết tận gốc!".

Không có biện pháp, chỉ có thể để mỗi ngày Hạ Nhượng Du uống thuốc Đông y đáng.

Lúc sau, Quân gia lại bung lên một chén thuốc đã sắc mới, khói bốc lên, mà mũi còn đậm. Nam Cung Dục tiếp ở trong tay, dùng môi thử, có chút nóng.

"Thiếu gia, tôi đem để nguội!" Quân gia thói quen gọi là thiếu gia, bởi vì lúc Nam Cung Dục còn nhỏ đã gọi là thiếu gia, nhiều năm như vậy sớm đã thành thói quen.

Nam Cung Dục lắc lắc đầu, nói: "Ông gọi người tới dọn dẹp chỗ này đi".

Quân gia lập tức đi ra ngoài, trên mặt không có biểu cảm gì, nhưng mà trong lòng lại vui mừng hết sức, từ khi ông chủ bà chủ qua đời, thiếu gia thật lâu không có mùi vị con người, trong những năm qua, ông nhìn thiếu gia trở nên tàn bạo hung ác tàn nhẫn, trong lòng cũng cực kỳ lo lắng, bây giờ xem ra thiếu gia có phần thay đổi, đã sớm nhìn ra thiếu gia đối với Hạ Nhượng Du không tầm thường, quả nhiên có hy vọng a!

Quân gia vùng trộm cười, lại không nghĩ rằng tại hành lang đụng phải Hạ Nhượng Hi, không nhìn kỹ về mặt Hạ Nhượng Hi, thuận miệng nói: "Đi thu dọn phòng cô Hạ một chút!".

Cô Hạ? Vậy mà gọi cô ta là Cô Hạ, cô ta tới cùng là có đáng kính bao nhiêu, khiến Quân gia ở Nam Cung đã 30 năm gọi cô ta là cô Hạ?

Hạ Nhượng Hi ghen đỏ mắt, nghĩ tới cô ở Nam Cung bảy năm, Quân gia cho tới bây giờ chỉ coi cô như người làm, ngày thường thân cận cũng chỉ gọi là "Tiểu Hi". Dựa vào cái gì, đều là phụ nữ Hạ gia, đều là người làm Nam Cung, tại sao Hạ Nhượng Du có thể có nhiều người quan tâm như vậy?

Nắm chặt quả đấm, đi đến phòng Hạ Nhượng Du, Nam Cung Dục đang thổi thuốc nóng, anh nghĩ muốn mau chóng thuốc này làm nguội nhanh.

Đây là người đàn ông cô thích, bình thường đối với cô lạnh lùng, bây giờ đối với người phụ nữ khác lại chu đáo như vậy, vốn tưởng rằng người đàn ông này sẽ không động tâm với bất kỳ người phụ nữ nào, chính mình ở bên cạnh anh thì có cơ hội, không hy vọng xa vời người đàn ông này sẽ yêu cô, nhưng chỉ hy vọng không có người phụ nữ nào cướp anh đi, nhưng mà bây giờ, người chị cô tới, vậy mà Nam Cung Dục lại dịu dàng như vậy, cô chưa bao giờ thấy sự dịu dàng đó.

"Đứng ở chỗ này làm gì, vẫn còn không nhanh trên mặt đất quét dọn" Nam Cung Dục quay đầu thấy Hạ Nhượng Hi đứng ngốc ở cửa, thấp giọng quát.

Cơ thể Hạ Nhượng Hi phát run, cứng ngắc xoay người mang cây lau nhà và đồ hút rác, ngồi xổm trên mặt đất đem từng mảnh chén bẻ nhặt lên.

Nam Cung Dục căn bản là không có để ý cảm xúc Hạ Nhượng Hi, ở trong lòng anh, Hạ Nhượng Hi chính là lợi thể của anh, một người làm ở Nam Cung, để cho cô ta tới phụ trách cuộc sống hàng ngày của mình, cũng bởi vì muốn tra tấn Hạ Nhượng Du, mà tất cả tâm tình Hạ Nhượng Hi anh chưa bao giờ để ý tới, bởi vì không có giá trị.

Huống hồ, anh từ vừa mới bắt đầu đã không thích người đàn bà này.

Cho nên, lúc này trên người Hạ Nhượng Hi phát ra khí oán hận, Nam Cung Dục căn bản là không để ý, bây giờ, trong mắt anh chỉ có người tên là Hạ Nhượng Du.

Thu dọn phòng xong, Hạ Nhượng Hi đứng phía sau Nam Cung Dục, căm hận nhìn Hạ Nhượng Du hôn mê.

"Ông chủ, để em chăm sóc chị ấy, anh đi nghỉ đi!" Hạ Nhượng Hi không chịu đựng nổi người đàn ông cô yêu bảo vệ Hạ Nhượng Du, cho nên cô lên tiếng ngăn cản Nam Cung Dục đang mớm thuốc.

Tay Nam Cung Dục ngừng lại, suy nghĩ: Bọn họ là chị em, có lẽ sẽ chăm sóc tốt hơn anh. (Editor: giao trứng cho ác anh à ==)

Vì thế xoay người, nhìn về mặt mỉm cười của Hạ Nhượng Hi, nhàn nhạt gật đầu, nói: "Cho cô ấy uống thuốc hết!".

"Vâng!" Hạ Nhượng Hi nhu thuận gọi một tiếng, trong lòng lại đắc ý vì thực hiện được quý kế.

Nam Cung Dục cầm chén thuốc ấm đưa cho Hạ Nhượng Hi, đứng dậy đi ra cửa phòng, công văn hôm nay chưa xử lý xong, xem ra buổi tối lại thức đêm rồi.

Hạ Nhượng Hi ngồi ở bên giường Nam Cung Dục vừa ngủ, nhìn chăm chú vào khuôn mặt trắng bệch của Hạ Nhượng Du, nhẹ giọng nói: "Chị à, chị không phải muốn cướp đoạt người đàn ông của tôi chứ? Nếu trên thế giới này không có cô, vậy cô cướp đoạt như thế nào?".

Thay đổi nhanh chóng. Nụ cười nhẹ từ bờ môi tràn ra, trong mắt là sát ý.

"Uống thuốc sao? Cô trái lại uống a! Uống a!" Hạ Nhượng Hi đem muỗng thuốc dốc sức nhét vào miệng Hạ Nhượng Du, lại không cạy miệng cô ra được,

một muỗng lại một muỗng thuốc toàn bộ theo miệng Hạ Nhực Du chảy xuống, chảy đến cổ phía dưới.

"Ha ha ha, Hạ Nhực Du cô không phải là lợi hại lắm sao? Như thế nào không uống thuốc, nhìn xem, tôi cho cô uống thuốc, nhưng mà cô không uống tôi không có cách nào, vậy thì không cần uống, lãng phí!" Hạ Nhực Hi khinh bỉ nhìn Hạ Nhực Du, cười đứng dậy, đem chén được đổ vào cây xanh bên cạnh.

Hạ Nhực Hi cúi người nhìn Hạ Nhực Du hôn mê, nhân nhạ nói: "Chị, tôi không phải cố ý, tôi cũng không nghĩ muốn, nhưng mà, tại vì chị dụ dỗ người đàn ông của tôi? Hừ.....".

Ra về cực kỳ bất đắc dĩ, Hạ Nhực Hi bụng chén thuốc bước nhanh đi ra phòng.

"Uống xong rồi hả?" Hạ Nhực Hi hoảng sợ, sợ hãi nhìn Nam Cung Dục muốn đi lên lầu, cô nhanh sửa sang cảm xúc của mình, gạt đầu, nói: "Vâng, đã uống xong rồi!".

Lông mày Nam Cung Dục nháy lên, trên mặt vậy mà có một tia ý cười hiếm có, đi lên lầu.

Hạ Nhực Hi thở phào nhẹ nhõm, vội vàng trốn ra cửa Nam Cung.

Đêm đã rất sâu, nhưng mà phòng sách Nam Cung Dục vẫn còn có đèn còn sáng, công ty vài ngày nay liên tiếp xuất hiện tình hình bất ngờ mà anh phiền não.

Cũng không biết là ai, mới đây ở Bán Công Ty đối ngoại buôn lậu luôn luôn có hải quan can thiệp vào, chẳng lẽ có nội gián? Hoặc là đối thủ trả thù!

Nam Cung Dục đang nghĩ mãi không xong, Hạ Nhực Du ở trong phòng truyền đến từng đợt rên rỉ đau đớn, Hạ Nhực Du?

Nam Cung Dục đứng dậy, đi thẳng vào phòng Hạ Nhực Du, mở đèn lên, Hạ Nhực Du trước mắt khiến anh giật nảy mình.

Hạ Nhực Du trên giường sắc mặt một mảnh ửng hồng, cả người bởi vì đau đớn đang không ngừng co giật, chân trên người cũng bị đá rơi trên mặt đất, bây giờ cô gất gao cuộn tròn lại, miệng phát ra tiếng rên rỉ.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Tình Nhân: Đồ Chơi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Tình Trạng Bệnh Nghiêm Trọng

Nam Cung Dục chạy như điên ra ngoài, hướng dưới lầu gọi to: "Quản gia, mau gọi Trịnh Thư Dương!".

Quản gia lúc này đang ở phòng khách làm việc, thường thường mà nói, Nam Cung Dục không có ngủ sớm, sẽ không đi ngủ sớm như vậy, chuẩn bị bất cứ lúc nào Nam Cung Dục sai bảo.

Quản gia A Thúc cũng lắp bắp kinh hãi, chẳng lẽ là Hạ Nhực Du?

Nam Cung Dục tiến lên muốn ôm Hạ Nhực Du, những mà khế đụng vào cơ thể Hạ Nhực Du, Hạ Nhực Du đau đớn kêu: "Đau quá, đau quá!".

"Đau? Đau chỗ nào?" Nam Cung Dục ngồi ở trên giường chân tay lúng túng, lại không dám kéo mạnh cô.

Không phải đã uống thuốc sao? Làm sao có thể biến thành như vậy?

"Đau quá, ba ơi, con đau quá!" Hạ Nhực Du cúi đầu rên rỉ, trán toát ra mồ hôi lạnh, nước mắt theo khóe mắt chảy ra. Ý thức cô tan rã, cả người như lửa than nóng bỏng.

Nam Cung Dục bất chấp cô kêu đau đớn, tâm của anh lúc này hoảng loạn và thương tiếc, tiến lên mạnh mẽ ôm cô, đem cô bao quanh chân bông ôm lấy, mà anh nhưng lại ôm toàn bộ chân bông.

"Đau cũng không thể khiến em bị nhiễm lạnh!" Tâm Nam Cung Dục giống như bị xé ra, anh thật sự sợ Hạ Nhực Du cứ như vậy chết đi, không có bất kỳ nguyên nhân nào, đáy lòng anh rất hoảng sợ.

Trịnh Thư Dương cơ hồ là chạy lên lầu, anh chỉ mặc áo sơ mi phong phanh, nhìn thấy tình trạng Hạ Nhực Du, nhủu mày, bước nhanh đi đến bên Nam Cung Dục nói: "Đặt cô ấy xuống, để cô ấy hô hấp thông thuận!".

Nam Cung Dục lập tức từ trên giường để xuống, nhẹ nhàng ổn định lại cho Hạ Nhực Du, xoay người nhìn Trịnh Thư Dương: "Cả ngày đều tốt, như thế

nào bây giờ thành như vậy".

Trịnh Thư Dương thấy đáy mắt lo lắng của Nam Cung Dục, không kịp trêu chọc, an ủi nói: "Đừng lo lắng, để mình xem một chút" Nói xong tiến lên tỉ mỉ kiểm tra.

Hạ Nhượng Du còn đang không ngừng rên rỉ, trên mặt đỏ càng ngày rõ ràng, nhiệt độ cơ thể cũng càng ngày càng cao.

Về mặt Trịnh Thư Dương nghiêm túc, Nam Cung Dục cầm tay càng ngày càng gấp.

Cô ấy? Không nên xảy ra tình huống như vậy a, chẳng lẽ, không uống thuốc?

Kiểm tra xong, Trịnh Thư Dương xoay người nghiêm túc hỏi Nam Cung Dục đang căng thẳng: "Không có móm cô ấy thuốc sao?".

Nam Cung Dục lập tức trả lời: "Có, mà còn uống sạch nữa!" Nhưng giọng nói không chắc chắn. Trong lòng lo lắng mạnh mẽ nổi lên, bước đi tới cửa, quát lớn: "Hạ Nhượng Hi qua đây".

Hạ Nhượng Hi đang ghé vào cửa nghe tin tức, nghe được gọi mình tên, mặt trong phút chốc trắng bệch, vội vàng hít sâu mấy cái, kéo cửa phòng đi qua, cúi đầu, dụi dụi hỏi: "Ông chủ, anh gọi em?".

"Thuốc, cô ấy thật sự đều uống hết rồi hả?" Nam Cung Dục lạnh lùng hỏi, trong mắt anh toát ra vẻ muốn ăn thịt người.

"Đúng vậy, ông chủ, thuốc thật sự uống hết!" Hạ Nhượng Hi làm bộ nghiêm chỉnh, cô đương nhiên không dám nói lời thật cho Nam Cung Dục, nếu không chính mình sẽ chết.

"Cô chăm sóc cô ấy thế nào, chần roi trên mặt đất cũng không biết sao?" Nam Cung Dục vừa nghe uống thuốc, đột nhiên lửa giận không biết hướng nào bạo phát, quát to.

Trán Hạ Nhượng Hi xuất ra mồ hôi, cô nghĩ tới Nam Cung Dục bình thường thủ đoạn dạy dỗ người làm, cùng với bạo thất đầy các loại loài bò sát, âm thanh có chút run rẩy: "Em.... Em.....".

"Cô cái gì? Quân gia nhốt cô ta vào bạo thất, ba ngày không cho ăn uống!" Nam Cung Dục xoay người nhìn Hạ Nhượng Du, lạnh lùng quát, anh cũng không muốn nhìn thấy người phụ nữ này.

Bạo thất? Không cần, đi vào là không còn mạng đi ra nữa.

"Ông chủ tha mạng! Ông chủ em không dám nữa!" Hạ Nhượng Hi sợ tới mức khóc lên, hai bảo vệ hướng thang lầu đi lên, không cần, không cần tiến vào bạo thất.

"Chị, cứu em, chị ----- chị tỉnh lại đi -----" Hạ Nhượng Hi cực kỳ sợ hãi, cô như bắt được một cây rom rạ sinh mệnh, giống như bảy năm trước để chị cứu mình.

Về mặt Nam Cung Dục quả nhiên thay đổi, đúng vậy, còn có Hạ Nhượng Du, nếu đối xử Hạ Nhượng Hi như vậy, cô ấy tỉnh lại có thể hay không càn hận mình?

"Khoan đã..... Phạt cô ta đi phòng giặt quần áo!" Nam Cung Dục lạnh lùng nói, ánh mắt anh không có rời khỏi khuôn mặt Hạ Nhượng Du.

Phòng giặt quần áo, đó là chỗ vất vả và mệt mỏi nhất ở Nam Cung, Nam Cung từ trên xuống dưới gần trăm người toàn bộ quần áo đều do phòng giặt quần áo phụ trách, nhưng mà, dù sao còn sống!

Hạ Nhượng Hi ngừng khóc, cô gắt gao nhìn Hạ Nhượng Du, Hạ Nhượng Du, địa vị của cô quả nhiên không tầm thường! Vậy mà có thể khiến Nam Cung Dục thay đổi suy nghĩ? Hạ Nhượng Du, tôi sẽ không bỏ qua cho cô!

Ngay tại lúc Nam Cung Dục trừng phạt Hạ Nhượng Hi, Trịnh Thư Dương đã cho Hạ Nhượng Du uống thuốc an thần, cảm xúc của cô từ từ trở lại.

Truyền dịch, và mở ra nhiều loại thuốc, Trịnh Thư Dương mới dọn ra nhìn Nam Cung Dục nghiêm túc nói: "Nguyên bản dựa vào tự bản thân cô ấy kháng thể, không nên xảy ra chuyện như vậy, nhưng lại không nghĩ tới xảy ra ngoài ý muốn, mình lấy phương thuốc hiệu quả mạnh hơn, lần này nhất định phải để cho cô ấy uống, nếu không uống thuốc, bệnh này sợ là.....".

"Minh nhất định tự mình nhìn cô ấy uống!" Nam Cung Dục im lặng, anh đột nhiên cảm thấy hơi mệt.

Trịnh Thư Dương đi đến cửa sổ phía trước, nhìn ánh trăng bên ngoài, trong lòng không thể nói rõ là tư vị gì, lại mơ hồ nghĩ thấy mùi thuốc, anh dùng mắt tìm kiếm trong phòng, cuối cùng nhìn cây xanh bên người, là thuốc của mình, anh đương nhiên biết rõ mùi hương như thế nào.

Quả nhiên, cô ấy không có uống thuốc!

Đôi mắt Trịnh Thư Dương tối sầm xuống, không lẽ là Hạ Nhượng Hi, anh vừa mới nghe được Hạ Nhượng Hi gọi người phụ nữ này là "Chị", chẳng lẽ đây là "Hạ Nhượng Du" Nam Cung Dục dưỡng thành nô lệ?

Nhưng mà, cô ta là em gái Hạ Nhược Du, cô ta sao có thể ác độc như vậy?

Trịnh Thư Dương làm sao có thể nghĩ đến, nếu phụ nữ ác độc chuyện gì cũng có thể làm được, chẳng lẽ không biết "Tội độc phụ nhân tâm"(*) sao?

(*)Tội độc phụ nhân tâm: Độc ác nhất là lòng dạ đàn bà.

Ngẩng đầu nhìn Nam Cung Dục đang trầm tư, anh dự định không đem chuyện này nói cho Nam Cung Dục biết, thứ nhất là không có chứng cứ, thứ hai, anh không muốn Nam Cung Dục lại làm chuyện tàn nhẫn gì nữa, nhất là cô ta lại là em gái Hạ Nhược Du.

Qua đi vỗ vỗ vai Nam Cung Dục, nhàn nhạt nói: "Minh đi về trước!".

Nam Cung Dục gật gật đầu, lúc Trịnh Thư Dương đi ra cửa, xoay người nói: "Cậu mấy ngày nay ở lại đây đi, chạy tới chạy lui quá phiền phức rồi".

Trịnh Thư Dương cực kỳ kinh ngạc, anh rất ít khi ngủ ở Nam Cung, tuy Nam Cung có chỗ của anh, như anh có thói quen ở nhà, hơn nữa, Nam Cung Dục rất ít mở miệng giữ lại anh, cho dù bình thường uống say rượu, cũng sẽ sai người lái xe đưa trở về.

Bây giờ lại vì phụ nữ giữ anh lại Nam Cung, tâm Trịnh Thư Dương thiếu chút nữa cười ra hoa, xem ra Nam Cung Dục muốn nắm người phụ nữ Hạ Nhược Du này trong tay, anh có thể chờ xem kịch vui rồi.

Đêm đó, Nam Cung Dục không biết trong phòng Hạ Nhược Du bao lâu, ngày hôm sau nhìn thấy Nam Cung Dục, vẻ mặt mệt mỏi, trong mắt toàn tơ máu.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Tình Nhân: Đồ Chơi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Mớm Thuốc Nóng Bỏng

Lúc đến thời gian uống thuốc, Quản gia A Thúc noi theo ngày hôm qua, đem thuốc bung vào phòng Hạ Nhược Du, lại ngoài ý muốn phát hiện, Nam Cung Dục đã đứng ở bên cửa sổ xem cảnh vật.

"Thiếu gia, cô Hạ tới giờ uống thuốc rồi" Quản gia cung kính nói.

Nam Cung Dục xoay người lại, nhìn thoáng qua Hạ Nhược Du còn đang ngủ say, một đêm truyền dịch, sắc mặt cô ấy xem ra tốt hơn nhiều, Nam Cung Dục nhàn nhạt gật đầu, nói: "Đặt ở bên cạnh đi".

Quản gia cẩn thận hạ chén thuốc, khom người đi ra ngoài.

Nam Cung Dục nhìn Hạ Nhược Du trên giường, bất đắc dĩ thở dài, thuốc này, phải cho cô ấy uống như thế nào?

Một tay bung chén thuốc, một tay miễn cưỡng nghĩ muốn dứt thuốc cho cô, nhưng mà Hạ Nhược Du vẫn ngậm miệng như cũ, thuốc chảy xuống, Nam Cung Dục tiện tay vội vàng cầm khăn tay thay cô lau khô.

Cố gắng rất nhiều lần, nhưng không hề hiệu quả, Nam Cung Dục sắp phát điên lên rồi.

"Ha ha ha -----" Trịnh Thư Dương đứng ở cửa thật lâu nhìn bộ dạng Nam Cung Dục chân tay vụng về, rốt cuộc không nín được cười ra tiếng.

Nam Cung Dục quay người lại, nhìn Trịnh Thư Dương cười rất vui vẻ, hỏn hển nói: "Tiểu tử thôi, cậu cười cái gì? Còn không mau mau qua đây giúp mình!".

Trịnh Thư Dương một bên trêu đùa, một bên xấu xa nói: "Cậu dứt thuốc như vậy, đến trời tối cô ấy cũng không uống đâu nha".

"Này..... Vậy cho cô ấy uống như thế nào? Phụ nữ đáng chết này còn không há miệng ra" Nam Cung Dục tức giận nói.

"Không mở miệng? Vậy thì đem miệng cô ấy cạy a!" Ý cười Trịnh Thư Dương càng lúc càng sâu.

Chỉ số IQ Nam Cung Dục là siêu cao, nhưng về tình yêu cơ hồ là con số không, bởi vì không biết yêu một người. Vì thế anh có chút ngậy đại nhìn Trịnh Thư Dương, anh không biết cạy mở miệng Hạ Nhược Du như thế nào, không thể thật sự lấy công cụ cạy đi.

"Cậu bây giờ giả ngốc cái gì? Minh cũng không tin cậu có thể mở miệng cô ấy. Haizz..... Nhìn bộ dạng cô ấy rất xinh đẹp" Trịnh Thư Dương một bên không thèm để ý nói, một bên làm bộ đối với Hạ Nhược Du rất có hứng thú.

Nam Cung Dục nghiêng người, chặn ánh mắt Trịnh Thư Dương, Hạ Nhược Du là người của anh.

"Cậu..... Cậu là nói....." Về mặt Nam Cung Dục sững sốt, anh chưa từng gặp ai mớm thuốc cả. Được rồi, phim truyền hình thì có, nhưng mà Nam Cung Dục ngoài trừ xem tin thời sự, những tiết mục khác chỉ xem qua loa.

"Thế nào? Cậu không muốn, vậy được rồi, mình tới!" Trịnh Thu Dương nóng lòng muốn thử, đến đoạt chén thuốc trong tay Nam Cung Dục.

"Cậu dám!" Nam Cung Dục phẫn nộ nói, dám ngấp nghé phụ nữ của anh.

Này này, cũng chưa có hôn cô ấy nha.

Uống một ngụm thuốc, cực kỳ đắng, rất khó chịu, Nam Cung Dục hạ xuống môi Hạ Nhượng Du, môi cô cực kỳ lạnh, có mùi thơm dịu nhàn nhạt.

Dùng đầu lưỡi cạy mở hàm răng của cô, đem thuốc rót vào, cũng không nghĩ mình có bao nhiêu nhớ nhung môi cô, thuốc đi vào vậy mà vẫn còn không nghĩ muốn rời khỏi, từ từ ở trên môi triển miên, đã quên bên người còn có Trịnh Thu Dương.

Trịnh Thu Dương nhìn Nam Cung Dục đang vui sâu vào, có dũng khí muốn chụp bức hình kích thích này, có thể lấy làm như chứng cứ, để ngửa cậu ta luôn luôn sai bảo mình. Nhưng suy nghĩ một chút, như vậy thật sự là quá nguy hiểm rồi.

"Này, Dục đại thiếu, cậu đây là mớm thuốc, hay là trộm hương!" Trịnh Thu Dương vỗ vỗ vai Nam Cung Dục, một bộ xem kịch vui.

Nam Cung Dục cực kỳ khó chịu dòi môi Hạ Nhượng Du, trên mặt đỏ hồng lờ mờ, không vui nhìn Trịnh Thu Dương, lại uống một thuốc cúi người trút vào miệng Hạ Nhượng Du.

Cứ như vậy, ba ngày, mỗi lần Hạ Nhượng Du uống thuốc Nam Cung Dục đều miệng đối miệng như vậy, tuy thuốc cực kỳ đắng, tuy chính mình cực kỳ đòi hỏi uống thuốc, nhưng mà Nam Cung Dục đối với công việc này lại làm không biết mệt, đến thời gian uống thuốc thì xuất hiện đúng giờ ở phòng Hạ Nhượng Du.

Trịnh Thu Dương trong lòng xúc động, thì ra Nam Cung Dục cũng bắt đầu có quan tâm đến người.

Buổi tối ngày thứ ba, ở Nam Cung xuất hiện mấy người cao tuổi, tất cả bọn họ có ánh mắt thông minh lạnh lợi, đi đường bình tĩnh. Một đám người đồng nghệt ngồi ở phòng khách Nam Cung, vẻ mặt nghiêm túc.

"Dục thiếu, nghe nói cậu đem phòng làm việc di chuyển đến nhà mình?" Một người trung niên lớn tuổi không có ý tốt nói.

Nam Cung Dục nhú mày, nhàn nhạt nói: "Tôi làm việc chỗ nào, có quan hệ với ông sao?".

Người trung niên bị ghen một phen, oán hận nhìn Nam Cung Dục không nói lời nào.

"Nói đi, các người hôm nay chạy tới là chuyện gì?" Nam Cung Dục không chút khách khí nói, mấy người này đều là dưới quyền làm việc của ba, cũng coi như là nhân vật có địa vị ở công ty, nhưng mà bọn họ không đại diện thao túng cuộc sống của anh.

"Cậu....." Trong đó một người thở hổn hển chỉ vào Nam Cung Dục, "Cậu" cả buổi cũng chưa nói ra.

Bên cạnh là một người xem ra có vẻ nhã nhặn nói: "Tổng giám đốc, mấy ngày nay cậu không có ở công ty, mọi người có chút nhớ, nghĩ tới đến thăm cậu một phen".

Lão xảo quyết, là qua đây kiểm tra công việc đi, ba còn sống căn dặn anh nghe ý kiến mấy người này, nói cách khác, Nam Cung Dục là rất khó cho vài người mặt mũi, ngồi ở chỗ này nghe bọn họ nói chuyện.

"Chú Hoa, chú không cần nói chuyện vòng vo, các người không phải là đến xem tôi còn còn sống không, xem có phải hay không cần phải tuyển chọn ông chủ kế tiếp đi!" Nam Cung Dục chán ghét vài người cậy mình nhiều tuổi, cố ý trêu chọc mấy người này.

Mấy người khác nổi con tam bành, chỉ có chú Hoa "Ha ha ha" cười, thân nhiên nói: "Tổng giám đốc nói đùa, tổng giám đốc cậu phong nhã hào hoa chúng tôi làm sao có thể có ý nghĩ như vậy, thì là có, chỉ sợ mấy lão già chúng tôi đã đi trước rồi!".

Nam Cung Dục cười lạnh một tiếng không nói chuyện, chú Hoa nhìn thoáng qua mọi người, dùng ánh mắt an ủi cảm xúc mọi người, nói tiếp: "Tổng giám đốc, cậu cũng biết gần đây công ty xảy ra tai biến?".

Mọi người nghe đề tài này, tất cả đều căng thẳng, bao gồm Nam Cung Dục cũng không có tâm tình nói đùa. Tuy nói mấy lão này đối với Nam Cung Dục luôn luôn có đòi hỏi như vậy, nhưng mà đối với công ty lại trung thành, hoặc là nói, mấy người này cùng ba Nam Cung Dục gây dựng giang sơn, bọn họ làm sao có thể nhìn giang sơn mình cực nhọc ra sức làm sao xảy ra biến cố?

Lúc này Quân gia sớm thức thời để cho tất cả người làm lui ra ngoài, chính mình cũng theo ra cửa phòng khách.

Nam Cung Dục nghiêm túc gật đầu, nói: "Tôi biết rõ, gần đây hàng của chúng ta luôn luôn bị hải quan giữ lại, tôi nghĩ có người tiết lộ bên cạnh sát".

Tất cả mọi người lặng im suy nghĩ, người đàn ông ban đầu nói chuyện mở miệng lần nữa: "Chúng ta phải điều tra triệt để không?".

Nam Cung Dục tựa vào ghế, nghĩ nghĩ, nói: "Trước không cần phải gây tiếng động, từng người chúng ta cẩn thận xem viên chức thường xuyên qua lại

nghiep vụ này, tạm thời không cần điều tra, miễn cho mọi người nghi ngờ lẫn nhau".

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Tình Nhân: Đồ Chơi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Đều Là Người Si Tình

Hội nghị còn đang tiếp tục, ánh trăng lúc này lặng lẽ treo ở ngọn cây, lén lút nhìn phòng khách cực kỳ căng thẳng, nhất là người đàn ông tuần tú kia.

Hạ Nhựt Hi lúc này còn chưa có nghĩ ngơi, bởi vì công việc chưa làm xong, cô cố sức giặt quần áo lao động nặng nhọc của đàn ông, lửa giận đầy mình, tuy nói những quần áo này đều có thể giặt bằng máy giặt, không cần động tay giặt, nhưng mà quần áo nhiều như vậy đều là nhiệm vụ hàng đầu khó khăn nhất. Từ khi đi tới phòng giặt quần áo, Hạ Nhựt Hi mỗi ngày bị nước ngâm làm nhão tay, đã không còn nhẵn bóng như trước kia, cô đem những điều này đổ lỗi cho Hạ Nhựt Du, mỗi lần giặt một bộ quần áo, trong lòng đối với Hạ Nhựt Du oán hận tăng thêm một phần.

"A ----- Tức chết mình! Bồn tiểu thư(*) không muốn giặt!" Treo như thế nào cũng không xong, Hạ Nhựt Hi nổi giận đùng đùng cầm quần áo trong tay hung hăng ném trên mặt đất, dùng lực đạp lên mấy cái. Đặt mông ngồi ở băng ghế, ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên trời, trong lòng không biết thế nào hiện ra một tia thương cảm.

(*)Bồn tiểu thư: Nguyên văn là lão nương.

Bởi vì quá nhỏ, đối với ba mẹ đã không còn nhớ rõ, chỉ nhớ rõ tết Trung thu năm ấy, người một nhà ngồi ở vườn sau ngắm trăng, trên bàn bày đặt mấy khối bánh Trung thu mê người, còn có rất nhiều rất nhiều hoa quả, ngay cả những quả hạch đào ngày thường rất thích ăn cũng có. Minh và chị Hạ Nhựt Du không có tâm trạng ngắm trăng, luôn luôn âm ỉ ba mẹ khi nào thì mới có thể ăn bánh Trung thu.

Mẹ dịu dàng cười ôm Hạ Nhựt Hi, nhéo mũi cô nói: "Chờ Hằng Nga mang tiểu thổ ngọc đến thì chúng ta là có thể ăn nha!".

Hạ Nhựt Hi ngây ngốc lắc đầu, hỏi: "Hằng Nga sẽ đến sao? Có thể từ mặt trăng đi xuống sao?".

"Hằng Nga là tiên nữ ở Nguyệt Cung, đương nhiên là sẽ đến. Mà bộ dáng còn rất xinh đẹp....." Mẹ cười tí mắt nói.

Trưởng thành mới biết được, bên trong ánh trăng cũng không có Hằng Nga xinh đẹp, cũng không có Ngọc Thổ đáng yêu, nhưng mà Hạ Nhựt Hi có lúc thật sự hy vọng lại có Nguyệt Cung, bởi vì có thể nhớ mẹ nhiều hơn một chút.

Ba mẹ là ở trên trời sao?

Hạ Nhựt Du đêm trước đi Genji nói cho Hạ Nhựt Hi, ba mẹ ngay tại bên cạnh chúng ta, cách chúng ta gần hai vì sao, bởi vì bọn họ muốn nhìn chúng ta lớn lên.

Ba mẹ, hai vì sao này thật là hai người sao? Nhưng mà ba mẹ có nhìn thấy cuộc sống bây giờ của con không?

Ánh mắt Hạ Nhựt Hi từ từ ướt, cô thật sự không nghĩ muốn căm ghét chị ấy, đó là người thân duy nhất của cô, Nhưng mà, cô không quen nhìn Nam Cung Dục đối xử với cô khác biệt như vậy, cô không phục vì sao cô không có Nam Cung Dục mà cô thích.

Cô gái 15 tuổi tình cảm quá mãnh liệt, quá mù quáng, một khi trong lòng có một người, những người khác không còn quan trọng nữa.

Tối nay ánh trăng rất đẹp, không phải trăng tròn, lại trong sáng khác thường, soi tâm mỗi người chút thương cảm, có chút hơi lạnh, Trịnh Thư dương đứng ở phía trước cửa sổ cũng như vậy.

Anh muốn tìm tình cảm chân thành mấy năm trước của người kia, lại không thể nào ra tay, tìm kiếm vài năm vẫn không có tung tích.

Thì ra, dưới ánh trăng mỗi người đều có câu chuyện của mình, cho dù là nỗi khổ biệt ly hay cảm xúc chia tay, dù còn sống hay chết, rất khó giải thích trên thế giới này.

Đi qua một giấc mộng thật dài, Hạ Nhựt Du chợt mất là lúc nghe được bước chân Nam Cung Dục, lúc này, cơn sốt cô đã hạ, không nghĩ muốn đối mặt Nam Cung Dục, cơ thể suy yếu, sợ chính mình không có năng lượng chống lại anh ta.

Nhưng mà, cái bụng cũng không chịu thua kém kêu lên.

"Thức dậy vẫn còn không nghĩ muốn mở mắt sao? Chẳng lẽ một nô lệ không biết làm việc?" Nam Cung Dục nghe thấy bụng Hạ Nhựt Du kêu lên, trong lòng một trận hưng phấn. Vừa thấy bộ dáng Hạ Nhựt Du cô đang giả bộ ngủ, muốn đánh thức cô, nhưng mà lời vừa ra khỏi miệng, lại thành châm chọc.

Hạ Nhựt Du rút cuộc chịu không nổi nữa, mở mắt ra.

Ba ngày ròng rã không có thấy ánh sáng, đột nhiên ánh sáng đâm vào mắt cô có chút đau, trong giấc mộng, khuôn mặt tuấn tú tuyệt tình của Nam Cung Dục rất giống mặt Quân vương kia, Hạ Nhượng Du trong lúc giật mình không biết là mộng hay thực tại, chỉ là ngơ ngác nhìn Nam Cung Dục.

Cô ấy vì cái gì dùng loại này ánh mắt nhìn anh? Chưa bao giờ thấy ánh mắt đó, nghi ngờ, buồn bã, khó có thể tin.

Đây là làm sao vậy? Anh có cái gì không ổn sao?

Nam Cung Dục đề vui sướng trong lòng xuống, lạnh lùng nói: "Thức dậy thì đứng lên, ngủ lâu như vậy cô có biết làm lỡ nhiều việc hay không?".

Hạ Nhượng Du rút cuộc từ trong mộng tỉnh lại, người trước mắt này không phải là Quân chủ dịu dàng, mà là Nam Cung Dục tàn nhẫn, người mà cô oán hận.

Nghĩ đứng dậy, toàn thân một chút sức lực cũng không có, mới vừa dậy lại ngã ở trên giường, mặt trắng bệch lại càng thêm tái.

Nam Cung Dục nghĩ muốn vươn tay ra đỡ cô, nhưng lại liều mạng nhìn xuống, nhìn không được cười nhạo nói: "Cô ở Genji huấn luyện như vậy sao? Một vết đao nhỏ thì bệnh thành như vậy, thật sự là vô dụng!" Nói vừa xong bước đi ra phòng.

Hạ Nhượng Du nằm ở trên giường, chút hơi sức đều không có, ánh mắt trống rỗng.

Quả nhiên là Nam Cung Dục đáng ghét kia, mới vừa tỉnh lại thì không buông tha cho mình.

Hai phút sau, cửa phòng lại mở, Hạ Nhượng Du tưởng Nam Cung Dục quay lại, vì thế thân không hề động.

"Người đẹp cuối cùng thức dậy!" Âm thanh dễ nghe Trịnh Thư Dương truyền đến.

Hạ Nhượng Du kinh ngạc một phen, không phải Nam Cung Dục?

Quay đầu lại, sắc bén nhìn người đàn ông đang đứng trước mắt. Anh ta khoảng 30 tuổi, hoặc là càng nhỏ, trên người mặc hươu trang thoải mái, một đôi mắt lóe sáng giấu ở phía sau mắt kính, không có cơ thể khỏe mạnh như Nam Cung Dục, không có ánh mắt trời như Diệp Thần Hi, cả người cực kỳ nhã nhặn, giống một khối ngọc, làm cho người ta thả lỏng, cảm giác thoải mái, lúc này Trịnh Thư Dương mỉm cười nhìn Hạ Nhượng Du.

Hạ Nhượng Du lạnh lùng nhìn anh ta, bất kỳ người nào xuất hiện ở Nam Cung đều có quan hệ với Nam Cung Dục, cho nên như có như không, Trịnh Thư Dương đã bị Hạ Nhượng Du vạch đến hàng ngũ kẻ địch.

Quả nhiên là người phụ nữ khác biệt, ánh mắt lạnh lùng cùng Nam Cung Dục giống hệt, hai người này có bóng giống nhau, nhưng.....

Nam Cung Dục bước ra phòng Hạ Nhượng Du, đi thẳng tới phòng ở của Trịnh Thư Dương, anh nhanh chóng nói cho Trịnh Thư Dương biết Hạ Nhượng Du thức dậy, để cậu ta lập tức đi kiểm tra một phen, Trịnh thư Dương mới qua, nếu là không đến, Nam Cung Dục dự tính tự mình đi qua. Nhưng mà đi tới cửa, Nam Cung Dục không có đi vào.....

Trịnh Thư Dương mỉm cười đi qua bắt mạch Hạ Nhượng Du, làn da lạnh ngắt Hạ Nhượng Du hỏi phục quả nhiên không tệ, duy nhất thiếu năng lượng bổ sung.

Thì ra, người đàn ông này là bác sĩ, Hạ Nhượng Du từ từ buông lỏng xuống.

"Cô trước kia bị thương quá nhiều, về sau điều dưỡng cho tốt, chú ý không cần quá mệt mỏi!" Trịnh Thư Dương coi như không Hạ Nhượng Du đang lạnh lùng, vẫn như cũ nhàn nhạt cười.

Trên người đàn ông này có mùi hương xà bông dễ chịu tinh khiết và thơm, Hạ Nhượng Du nhìn người đàn ông này im lặng không nói.

Không mệt mỏi? Cô có thể tự mình định đoạt sao?

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Tình Nhân: Đồ Chơi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chiến Tranh Phụ Nữ

Trịnh Thư Dương không thấy cô nói chuyện, ho khan hai tiếng, nói "Nghỉ ngơi cho tốt" xong đi ra. Nam Cung Dục đứng ở cửa nghe thấy Hạ Nhượng Du

thoát khỏi nguy hiểm rồi đi, trong lòng cũng thoải mái rất nhiều, lúc này nên xử lý công việc thôi.

Phân phó Quản gia làm chút cháo để tiêu hóa, đưa lên cho Hạ Nhược Du, Nam Cung Dục lái xe vội vã chạy về công ty.

Thời tiết hôm nay rất tốt, Hạ Nhược Du thu dọn phòng Nam Cung Dục xong, chuẩn bị đi trên đường mưa chút mình đồ dùng hàng ngày của mình. Tuy nhiên Hạ Nhược Du hai ngày không có thấy Nam Cung Dục ở trên bàn com, mỗi ngày một lần đi dọn dẹp vệ sinh phòng, phát hiện anh ta ban đêm mới trở về.

Chẳng lẽ gần đây công ty có chuyện gì hay sao? Ngay cả com không có ăn?

Nghĩ đến, Hạ Nhược Du mới phát hiện tại sao mình lại để ý anh ta, anh ta không có ở mới là tốt!

Hạ Nhược Du vừa mới đi ra khỏi cửa phòng, lại đụng phải Hạ Nhược Hi chạy về phía cô, đúng vậy, như thế nào đã quên em gái, Hạ Nhược Du có chút ray rứt.

Hạ Nhược Hi vừa chạy đến trước mặt Hạ Nhược Du, như thể yêu thương nói: "Chị, chị ở trước mặt ông chủ thay em cầu xin đi, em thật sự không nghĩ muốn ở phòng giặt quần áo, chị xem tay của em đều đã thành cái dạng gì rồi!" Nói xong, đem đôi tay bị ngâm nước tạo thành nhiều nếp nhăn đưa trước mắt Hạ Nhược Du.

Hạ Nhược Du thấy em gái chịu khổ như vậy, trong lòng rất khó chịu, cô giống như trước đây đem Hạ Nhược Hi ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng nói: "Tiểu Hi, chị sẽ giúp em, em là em gái chị, chị nhất định không để em khổ cực".

Thiếu nữ trốn ở trong lòng Hạ Nhược Du nghe được lời này, tà ác cười, cái gì nước mắt, cái gì thương cảm đều là giả vờ, bởi vì cô biết, chỉ có Hạ Nhược Du thay cô ra mặt, cô mới thể thay đổi tình hình này.

Hạ Nhược Du đã quên địa chỉ công ty Nam Cung Dục, cô chỉ ghé qua một lần, vốn định buổi tối chờ anh ta trở về giải thích chuyện của Hạ Nhược Hi, nhưng mà trong lòng thật sự không bỏ xuống được, em gái ở lại nhiều hơn một phút, cô rất áy náy.

Cho nên, bảy năm trước vì em gái, cô có thể quỳ xuống chịu nhục, bảy năm sau, cô cũng có thể vì em gái hạ tôn nghiêm đi cầu xin anh ta.

Gọi xe taxi, nói tên công ty Nam Cung Dục, không tới nửa giờ, Hạ Nhược Du đến bị khí thế cao ốc dừng hẳn này dọa sợ.

Thật sự rất cao, Hạ Nhược Du ngẩng đầu lên, cao ốc trong ánh nắng mặt trời tỏa ra hơi thở kiêu ngạo.

Nhưng mà, Hạ Nhược Du mới vừa vào cửa đã bị lễ tân ngăn lại. Bởi vì hôm nay cô mặc cực kỳ bình thường, toàn thân huu trang màu sáng, thật sự không giống như là người công ty. Mà lúc trước Hạ Nhược Du đến, tất cả mọi người đều cúi đầu, nào có thấy rõ cô lớn lên trông thế nào.

"Tiểu thư, cô tìm ai?" Lễ tân mắt sắc bén ngăn Hạ Nhược Du đang xông vào.

"Tôi tìm Nam Cung Dục!" Hạ Nhược Du lạnh lùng nói.

Lễ tân ngây ra một lúc, dám gọi thẳng tên Tổng giám đốc! Mà người phụ nữ này còn có hơi thở lạnh lùng như vậy, nhưng mà không nhìn rõ là lai lịch ra sao!

"Xin lỗi, cô có hẹn trước không?" Lễ tân nho nhã lễ phép, một bộ dáng giải quyết được việc này. Đầu năm nay không thể nhìn quần áo biết người, vẫn là khiến nhường thì tốt hơn.

Hạ Nhược Du tròn tròn mắt, như thế nào? Gặp anh ta còn hẹn trước sao? Dù gì là Tổng giám đốc một trong Tam đại hắc bang thế giới, trong thực tế cũng chỉ nghe nói mà thôi.

"Xin lỗi, không có hẹn trước" Hạ Nhược Du có chút lo lắng.

Lễ tân vẫn như cũ cực kỳ khách sáo, đây là nghề nghiệp dày công tu dưỡng của cô, một nghề ở công công ty lớn: "Vậy thật xin lỗi, cô không thể vào".

Hạ Nhược Du có chút nóng nảy, hằm hằm nói: "Tôi tìm anh ta có việc gấp!".

Lễ tân chỉ nơi nghỉ ngơi bên phải ở phòng khách, lễ phép nói: "Thực xin lỗi, Tổng giám đốc đang có việc gấp, cô không ngại có thể qua bên kia ngồi chờ".

Hạ Nhược Du nhìn theo ngón tay chỉ qua của lễ tân, trời ạ, bên kia ít nhất có sáu phụ nữ, tất cả đều trang điểm đậm, đẹp khác thường.

Những phụ nữ này, đều là của anh ta.....

Hạ Nhược Du nhìn ánh mắt có chấp của lễ tân, dĩ nhiên muốn đi vào, đoán chừng phải đập cửa, nhưng mà, làm như vậy có phải hay không gây sự chú ý của mọi người.

Không có biện pháp, Hạ Nhược Du đi qua khu nghỉ ngơi, tìm một cái góc hẻo lánh lặng lẽ ngồi xuống.

Mấy người phụ nữ này vẫn đang nói chuyện, giống như phát hiện một đại lục mới, há hốc miệng ngơ ngác nhìn Hạ Nhượng Du. Người phụ nữ này xem ra cũng không đến 20 tuổi, làn da trắng, trên mặt không có nếp nhăn năm tháng nào, mà còn không trang điểm, tựa như một sinh viên thanh thuần.

Cô ta, chẳng lẽ cũng là đồ ăn của Nam Cung Dục?

Cuối cùng, những người phụ nữ này nhìn không được, châm chọc nói: "Đầu năm nay thật là người nào đều có, gà rừng cũng muốn bay lên ngọn cây biển thành phượng hoàng!".

Hạ Nhượng Du vẫn là khuôn mặt tuyệt mỹ không có biểu tình gì, đương nhiên, cô càng thêm không nhàm chán đến mức nhìn những người phụ nữ này lớn lên trong thế nào. Căn bản không cần.

Những người phụ nữ này thấy Hạ Nhượng Du không có phản ứng, cho rằng cô sợ sệt không dám nói lời nào, càng thêm can rở: "Thời buổi giờ, làm cái gì cũng không được, vậy mà học người khác làm tình nhân, quả thật không biết bản thân mình là loại hàng gì sao!" Cô thật sự cực kỳ ghen tỵ khuôn mặt của Hạ Nhượng Du, nếu như mình có tuổi trẻ như thế, dựa vào thủ đoạn của mình, Nam Cung Dục sẽ không thoát khỏi túi của mình.

Mấy người phụ nữ khác cười duyên qua đây, giống như bọn họ coi phụ nữ của Nam Cung Dục mà vinh hạnh.

"Đúng vậy, cô xem cô gái này thật trẻ con, căn bản là không thỏa mãn dững mãnh của Dục thiếu, haizz..... Cũng chỉ có tôi mới có thể để cho anh ấy vừa lòng đẹp ý" Đây là một phụ nữ kiêu mỹ lại thích khoe khoang.

Lại không nghĩ rằng, lời này của cô ta lại thành mục tiêu công kích của mọi người, toàn bộ phụ nữ đều nhắm vào cô ta.

"Sao? Dục thiếu luôn luôn ngủ ở chỗ tôi" Trong lòng Hạ Nhượng Du muốn cười, mấy ngày nay Nam Cung Dục không phải vẫn về nhà sao? Làm sao có thể hàng đêm ngủ lại?

"Cô nói vậy, anh ấy làm sao có thể nhìn tới cô, cô vừa già lại vừa xấu!" Một phụ nữ cực kỳ có khí thế phản bác nói.

.....

Trong lòng Hạ Nhượng Du thay những người phụ nữ này mà bi ai, tại sao những năm tháng tốt nhất, lại muốn vây quanh một người đàn ông? Là thích Nam Cung Dục, hay là tiền của Nam Cung Dục?

Không cần biết mấy người này thích cái gì, cùng mình có quan hệ gì, Hạ Nhượng Du phát hiện, chính mình thời gian gần đây nhớ tới Nam Cung Dục còn nhiều hơn Diệp Thần Hi, bản thân làm sao vậy?

Đúng, anh ta là người mình muốn giết, mình tự nhiên muốn hơn hiểu biết về anh ta. Hạ Nhượng Du tự an ủi bản thân.

Thời gian không ngừng qua đi, Hạ Nhượng Du cảm thấy giống như ốc sên đang bò, bên tai là tiếng ồn ào đám người phụ nữ kia, mặt trời chiếu vào trên người Hạ Nhượng Du, Hạ Nhượng Du thoải mái đến mức có dừng khí muốn đi ngủ.

Đột nhiên, cửa thang máy xuất hiện một trận xôn xao, tất cả phụ nữ còn đang tại tranh cãi ầm ĩ, giống như ông mặt nhìn thấy đóa hoa, nhanh chóng đứng dậy chạy về phương hướng kia.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Tình Nhân: Đồ Chơi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 28: Chớp Mắt Đã Ngàn Năm (*)

(*)Chớp mắt đã ngàn năm: Nhạc phim Thiên Ngoại Phi Tiên do nhóm S.H.E thể hiện

Cuối cùng Nam Cung Dục đi ra, bây giờ đã giữa trưa, phòng chừng anh ta là muốn đi ăn cơm.

"Dục, đã lâu không có qua chỗ em, em rất nhớ anh!" Người nói là người đã nói Nam Cung Dục hàng đêm ngủ lại cả người đều dán tại trên người Nam Cung Dục..

Những người phụ nữ khác thấy thế, cũng đều ào ào dính lên.

"Dục, anh cũng thật lâu không có đi qua chỗ em, anh chừng nào thì đi qua" Một ngón tay không xương mảnh xuất hiện trên mặt Nam Cung Dục.

Gạt tay những người phụ nữ này xuống, khuôn mặt lạnh lùng, mùi nước hoa đầy hỗn hợp này thật quá kinh tởm.

"Người nào cho các cô ta vào" Nam Cung Dục nghiêm khắc quát mắng lễ tân.

Lễ tân thận trọng đứng trước mặt Nam Cung Dục, cô chỉ là một lễ tân có thể làm gì a, những người phụ nữ này muốn xông vào cô cần được sao? Ngộ nhờ bên trong có Tổng giám đốc phu nhân tương lai, công việc này của cô coi như mất.

"Tổng giám đốc, tôi thật sự ngăn không được, là lỗi của tôi!" Lễ tân lập tức thừa nhận lỗi lầm, thẳng thắn được khoan hồng, có lẽ còn có thể xoay chuyển lại.

Nam Cung Dục chán ghét nhìn những người phụ nữ này, lạnh lùng nói: "Các cô đã quên lời cảnh cáo của tôi sao?".

Tất cả phụ nữ đều ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh, không dám lớn tiếng trút giận, Nam Cung Dục cảnh cáo là: Không cho phép ra vào công ty, không được ngồi xe riêng, không được vào cửa Nam Cung.

Thờ ơ nhìn mấy người phụ nữ trước mắt này, xem ra toàn bộ, làm trái ý của anh ta thì bị xử.

Lúc muốn xoay người rời đi, lại cảm nhận được một cỗ ánh mắt quen thuộc, mang theo hận ý và ánh mắt lạnh lùng, đây là ánh mắt Hạ Nhượng Du.

Ngẩng đầu nhìn, quả nhiên là cô ấy.

Hạ Nhượng Du yên lặng đứng ở giữa ánh nắng, cả người tỏa ra ánh sáng mờ nhạt, cả người huy hoàng tôn lên dáng người xinh đẹp, bởi vì bệnh nặng mới khỏi trên mặt có chút tái nhợt, nhưng lại có màu da khỏe mạnh, ánh mắt mang theo chế giễu châm chọc, môi phàn nộn. Hạ Nhượng Du như vậy, toàn thân bị ánh nắng bao quanh, cả người lộ vẻ dịu dàng, cô như vậy nhìn Nam Cung Dục, trong buổi trưa này, Nam Cung Dục thấy Hạ Nhượng Du thật đẹp.

Quả nhiên là cảm giác chớp mắt đã ngàn năm.

Thật lâu về sau, Nam Cung Dục còn nhớ tới buổi trưa hôm ấy, Hạ Nhượng Du khiến anh rung động như thế nào.

Nam Cung Dục cảm thấy tâm mình mãnh liệt nhảy lên một cái.

Cô ấy..... Đến công ty tìm anh sao? Là đặc biệt tìm đến anh sao? Nam Cung Dục có chút kinh ngạc vui mừng nho nhỏ, nhưng rất nhanh đã bị khuôn mặt lạnh lùng Hạ Nhượng Du đánh tan.

Trong mắt mọi người ở đây, hai người nhìn chăm chú vào đối phương, giống như một đôi người yêu gặp nhau.

Nhất là mấy người phụ nữ vừa rồi, quả thực không thể tin hai mắt của mình, Nam Cung Dục làm sao có thể nhìn tới cô bé còn nhỏ như vậy?

Nam Cung Dục đứng ở tại chỗ, anh rất muốn đi lên phía trước, đem Hạ Nhượng Du ôm vào trong lòng, nhưng mà anh nhìn xuống, anh muốn biết cô tới làm gì, cho nên, anh đang chờ đợi.

Hạ Nhượng Du cảm thấy hai đùi mình giống như mang chì nặng, cầu xin người khác, nhất là cầu Nam Cung Dục, cô cảm thấy thật sự khó có thể mở miệng. Nhưng mà, lại không làm không được.

Bước chân bình thường, trên mặt xem trò đùa vừa rồi cũng đã biến mất, Hạ Nhượng Du nhìn ánh mắt Nam Cung Dục, yên lặng đi qua.

Sát thủ, là bất kỳ dưới tình huống gì cũng cần phải cố gắng giữ tinh táo. Hạ Nhượng Du là sát thủ xuất sắc.

Nam Cung Dục cảm thấy, Hạ Nhượng Du như đang đi về thế giới của anh.

Cách Nam Cung Dục một mét, Hạ Nhượng Du đứng lại, lạnh lùng nói: "Nam Cung Dục, tôi tìm anh có việc!".

Mọi người, bao gồm lễ tân, bao gồm Nam Cung Dục và nhân vật cấp cao công ty, bao gồm cả nhân viên công ty vừa mới đi ngang qua, dĩ nhiên còn có mấy tình nhân kia, nếu bọn họ xưng là tình nhân mà nói. Mọi người, đều bị những lời Hạ Nhượng Du làm kinh ngạc rồi.

Trên thế giới này, không có vài người dám gọi thẳng tên Nam Cung Dục, cho dù là những ông già ở hội nghị, cũng phải khom người gọi một câu: "Tổng giám đốc!".

Vậy mà cô gái này, xem ra còn hơn mấy người phụ nữ xinh đẹp này, vậy mà gọi thẳng "Nam Cung Dục"!

Càng khiến nhiều người kinh ngạc hơn, Nam Cung Dục bình thường tàn nhẫn tuyệt tình, lúc này nở nụ cười mờ nhạt, phong hoa tuyệt đại!

"Ở nhà không thể nói sao?" Nam Cung Dục trêu đùa nói.

Ở nhà? Anh ta là nói ở nhà, là Nam Cung kia sao? Cô làm sao có thể, làm sao có thể đi vào Nam Cung?

Không phải nói phụ nữ không thể bước vào Nam Cung sao?

Một sấm sét tiếp theo một sấm sét, hướng mọi người ở đây đánh tới.

Hạ Nhượng Du không chút nào yếu thế, nhàn nhạt nói: "Anh trở về quá muộn, không thấy được anh!".

Thật sự, thật sự là ở nhà!

Nam Cung Dục đi qua, nâng cằm Hạ Nhượng Du lên, trong mắt tất cả đều là trào phúng, thấp giọng nói: "Cô đã quên thân phận của cô sao? Ông chủ còn chưa có trở về cô đã đi ngủ rồi?".

Hạ Nhượng Du toàn thân đầy lửa giận nháy mắt bùng nổ, hai mắt cô che kín phần nộ: "Tôi chỉ phụ trách cuộc sống hàng ngày của anh, không phải là bạn giường của anh!".

Nam Cung Dục không ngừng đến gần Hạ Nhượng Du, nhưng Hạ Nhượng Du không nghĩ muốn lui về phía sau, cô không muốn bản thân vĩnh viễn ở trước mặt anh ta đều là yếu thế. Nam Cung Dục cúi đầu tham lam hôn trên người Hạ Nhượng Du đang tỏa ra mùi hương thiếu nữ, nhìn môi cô phần nộ thật sự nghĩ muốn cắn một ngụm xuống, nhưng anh còn nhớ rõ đây là nơi nào, vì thế nhẹ giọng ở bên tai Hạ Nhượng Du nói: "Nếu cô mong muốn, tôi rất nguyện ý cô làm bạn giường của tôi!".

"Vô si!" Hạ Nhượng Du còn chưa có giờ tay lên, đã bị Nam Cung Dục bắt được cánh tay.

Người ở bên ngoài nhìn, hai người này tựa như người yêu thì thầm với nhau, dây dưa không thôi.

Đây chính là bầu không khí những người phụ nữ bên cạnh, Nam Cung Dục lúc nào đối với bọn họ dịu dàng như vậy, thường ngày chỉ có bọn họ cố gắng lấy lòng Quân vương này, nào dám chờ đợi một tia dịu dàng của anh.

"Đi ăn cơm đi!" Nam Cung Dục đột nhiên kéo cơ thể ra khỏi mình, tâm tình anh bây giờ rất tốt, không để ý Hạ Nhượng Du phản đối, không cần quan tâm oán hận của cô, lúc này, Nam Cung Dục chỉ nghĩ muốn cùng cô ăn một bữa cơm.

Đã hai ngày, do công việc bận rộn ở công ty, anh không có nhìn thấy Hạ Nhượng Du, mỗi lần khuya về nhà, lại thấy đèn trong phòng Hạ Nhượng Du đã tắt, sáng sớm cũng là như vậy, không kịp ăn sáng thì vội vàng tới công ty, hôm nay rốt cuộc có thời gian, muốn đi ăn cơm bên ngoài, lại không nghĩ rằng gặp được người muốn gặp nhất, tâm tình dĩ nhiên là tốt lên.

"Tôi tìm anh có chuyện!" Hạ Nhượng Du bỏ cánh tay Nam Cung Dục ra, sắc bén nói.

"Cô tìm tôi tất nhiên là có việc, nhưng mà bây giờ tôi không muốn nghe, tôi đói bụng, ăn cơm trước đi!" Tâm tình không tệ, trêu chọc Hạ Nhượng Du, biết cô có việc cầu mình, cho nên mặc kệ Hạ Nhượng Du hôm nay tới nguyên nhân là gì, Nam Cung Dục thấy không quan trọng nữa.

Nam Cung Dục tiến lên mạnh mẽ kéo cánh tay Hạ Nhượng Du, mặc kệ bất kỳ kẻ nào kinh ngạc, lập tức đi tới cửa, lúc này phục vụ đã đứng ở cửa công ty, Nam Cung Dục kéo cửa xe ra, đem Hạ Nhượng Du nhét vào.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Tinh Nhân: Đồ Chơi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Giác Mộng Và Hiện Thực

Sau khi hai người đi mất, sự hiện diện của tất cả mọi người ở đây bị ngắt mạch.

Năm phút sau, toàn bộ người ở công ty như ong vỡ tổ, thì ra Tổng giám đốc Nam Cung Dục có thể phá vỡ lệnh cấm người, ở Nam Cung, có thể tùy ý ra vào công ty, có thể dùng xe chuyên dụng.

Người nọ là cô gái trẻ tuổi, bộ dáng rất xinh đẹp, điển đào chúng sinh, lại có thể nổi giận với Tổng giám đốc, mà Tổng giám đốc không có tức giận! Hạ Nhượng Du đã trở thành Truyện Kỳ Nhân Vật ở công ty.

Dĩ nhiên, sự thật luôn luôn có chút lệch lạc, ví dụ như nói Hạ Nhượng là bạn gái chính thức của Nam Cung Dục, nói quan hệ hai người rất tốt, nói Hạ Nhượng Du ngăn nga điển đào chúng sinh!

Buổi chiều ánh mặt trời cực kỳ rực rỡ, tất cả mọi người phơi nắng đều lười biếng, mơ mơ màng màng, Hạ Nhượng Du lúc này có cảm giác như vậy.

Hai người ngồi ở khách sạn rất sang trọng, trên bàn cơm hình tròn to lớn đầy thức ăn vô cùng tinh xảo, nhưng mà, toàn bộ khách sạn, chỉ có bàn của bọn họ.

Chẳng lẽ, nơi này giữa trưa đều không có người à?

"Đây là khách sạn của tôi, mỗi lần tôi đến, không phải là một doanh nhân nước ngoài!" Nam Cung Dục tùy ý nói, anh chỉ là nói sự thật. Nhưng mà ở Hạ

Nhược Du nghe thì không thể tưởng tượng nổi, khách sạn riêng, ông chủ đến thì ngừng kinh doanh? Quà nhiên là tiền bạc quá nhiều đốt để hoang loạn sao?

Hạ Nhược Du hung hăng liếc Nam Cung Dục, gấp một miếng đồ ăn bỏ vào trong miệng.

Có chuyện trong lòng, cho nên ăn bất kỳ cái gì cũng không có hương vị, cho dù là mỹ vị chưa có ở trần gian.

Có lẽ Hạ Nhược Du không nhìn ra, Nam Cung Dục ăn rất ít, cùng chính mình ăn không kém bao nhiêu, không ngờ rằng hôm nay Nam Cung Dục ăn rất nhiều, bởi vì tâm tình anh rất tốt.

Cơm nước xong, Nam Cung Dục lại nhét Hạ Nhược Du vào xe.

"Nam Cung Dục, tôi có chuyện muốn nói với anh" Hạ Nhược Du rút cuộc nhịn không được, cho dù khổ sở cầu anh ta cũng cần phải nói.

"Bây giờ tôi đang lái xe, cô xác định cô không chộc giận tôi, vì vậy không xảy ra tai nạn giao thông?" Nam Cung Dục trào phúng nói, anh biết Hạ Nhược Du rất lương thiện, họ đã chết thì không sao cả, nhưng mà tai họa ập đến người khác thì cô không nỡ rồi.

Quả nhiên, Hạ Nhược Du oán hận nhìn anh một cái, ngậm miệng lại.

Nam Cung Dục khởi động xe, hướng công ty đến.

"Đi nơi nào?" Hạ Nhược Du kinh ngạc hỏi.

Nam Cung Dục tùy ý nói: "Đương nhiên phải về công ty, còn có chuyện chưa có xử lý xong".

"Tôi không đi!" Nam Cung Dục nhớ tới buổi chiều kia, cô đến bây giờ còn không biết chính mình có phải hay không đã làm cùng Nam Cung Dục, cho nên rất sợ đối mặt với văn phòng kia!

Nam Cung Dục trái lại không nghĩ tới chuyện này, anh cười lạnh một tiếng, nói: "Cô đã quên, cô là bảo vệ của tôi, thế nào? Sinh bệnh rồi quên mình là ai sao?".

Hạ Nhược Du nhất thời nhụt chí, đúng vậy, mình là bảo vệ của anh ta, nhưng mà chuyện của em gái.

Nhìn phong cảnh ngoài cửa xe, Hạ Nhược Du giống như lâm vào hoảng hốt, cô không biết trước mắt này có phải hay không là toàn bộ sự thật, luôn cảm thấy mình đang xem kịch, thời gian và không gian lần lượt thay đổi một tuồng kịch, từ từ lại rơi vào giấc mơ.

Xe đứng ở cửa công ty, Nam Cung Dục phát hiện Hạ Nhược Du thế mà ngủ thiếp đi, trên mặt vẫn bao phủ một cỗ bi thương, Nam Cung Dục đưa tay xoa giữa lông mày cô, cũng không nghĩ muốn đem người đẹp đang ngủ đánh thức.

Hạ Nhược Du lại mơ thấy nữ tử bạch y cầm trường kiếm kia, nàng mở mắt ra lại đột nhiên phát hiện Quân vương ngay tại trước mặt mình, trong lòng không khỏi bi thương một mảnh, ngón tay mảnh khảnh đi lên ánh mắt nam tử, lúng ta lúng túng nói: "Đừng đi!".

Nam Cung Dục kinh ngạc, đây không phải là Hạ Nhược Du anh biết, anh biết Hạ Nhược Du ánh mắt chưa bao giờ đầy đau khổ nhìn anh, Nam Cung Dục cảm thấy Hạ Nhược Du đang nhìn anh như đang nhìn một người khác rất xa nào đó.

Trong giây lát, sự tức giận bùng lên, không lẽ còn có đàn ông khác.

"Đừng đi? Đừng đi nơi nào?" Hung hăng chế trụ cảm của cô, đem Hạ Nhược Du kéo về hiện thực, thấy trước mắt là người đàn ông tàn nhẫn, mới biết được, người nọ là Nam Cung Dục.

Đã biết là như thế nào? Vì sao luôn luôn nằm mộng, vì sao luôn luôn yên lặng ở trong mộng không tỉnh lại?

Nam Cung Dục thấy Hạ Nhược Du không để ý đến mình, càng thêm phẫn nộ, hướng cặp môi thơm Hạ Nhược Du dè ép xuống, anh muốn hung hăng trừng phạt người phụ nữ này, dám trong lòng có người khác? (Editor: Ta nói, người ta nằm mộng thấy a á, vậy cũng ghen vs chính mình sao?)

Hạ Nhược Du bị Nam Cung Dục dè ép không thể động đậy, hai tay cũng bị anh ta ngăn chặn, muốn đẩy ra nhưng không có biện pháp, vì thế cắn mạnh môi Nam Cung Dục.

Máu, lập tức chảy ra.

Nam Cung Dục ăn đau, buông Hạ Nhược Du ra, đôi mắt tàn nhẫn đột nhiên tiết lộ, lạnh lùng nói: "Rất tốt, Hạ Nhược Du, cô chờ đó cho tôi".

Nói xong mở cửa xe bước đi vào công ty, Hạ Nhược Du tựa lưng vào ghế ngồi, làm sao bây giờ?

Không đi sao? Em gái làm sao bây giờ? Đi lên sao? Vì sao đã biết còn sợ?

Thôi, lúc nào cũng đối mặt, vì sao mình càng ngày càng sợ đối mặt Nam Cung Dục, vì sao trong lòng luôn luôn sợ hãi, Hạ Nhược Du mạnh mẽ trước đây đâu rồi?

Cùng lắm là liều mạng cùng anh ta, nói như thế nào, chính mình cũng là sát thủ cấp cao huấn luyện ở Genji.

Muốn giết Nam Cung Dục, vì sao còn sợ hãi!

Hạ Nhượng Du đóng cửa xe, đi nhanh vào công ty. Lần này không có lễ tân chặn đường, ngược lại, mọi người đều là vui vẻ hòa nhã, ngay cả đi thang máy cũng có người nhiệt tình giúp cô đi vào thang máy chuyên dụng của Tổng giám đốc. Đối với điều này, Hạ Nhượng Du lạnh lùng nhìn.

Lại bước vào văn phòng đen tuyền của Nam Cung Dục, tâm tình Hạ Nhượng Du bình tĩnh khác thường, mục tiêu của cô cực kỳ rõ ràng, cho nên không có sợ hãi.

Nam Cung Dục nâng đôi mắt tinh mịch nhìn Hạ Nhượng Du đang bình tĩnh rất khác thường, đột nhiên không biết muốn bắt cô làm cái gì?

"Tha em gái tôi đi!" Hạ Nhượng Du rớt cuộc mở miệng, chuyện này sớm nói, kéo dài không tốt.

Nam Cung Dục lạnh lùng cười, anh biết chắc chắn là chuyện của Hạ Nhượng Hi, trừ Hạ Nhượng Hi, trên thế giới này không có người nào có thể thuần phục con thú nhỏ này, có lẽ, Nam Cung Dục anh cũng không có thể.

"Tha cô ta? Cô cho Nam Cung là nhà cô sao? Một câu tha cô ta là đủ rồi?" Nam Cung Dục lạnh lùng giống như sư tử nhìn Hạ Nhượng Du, trong giọng nói đều là tàn nhẫn.

Hạ Nhượng Du nhìn chăm chú vào người đàn ông đầy sát khí trước mắt, nhàn nhạt nói: "Muốn làm như thế nào, anh mới có thể tha thứ cho em ấy!" Cho dù giống như bảy năm trước quý xuống cầu anh ta, có thể!

"Ha ha ha -----" Nam Cung Dục đột nhiên ngửa mặt lên trời cười, một hồi lâu mới đưa ánh mắt hướng Hạ Nhượng Du: "Muốn tôi làm như thế nào? Hạ Nhượng Du! Cô là nô lệ của tôi, là không có quyền cùng tôi nói điều kiện!".

Hạ Nhượng Du nắm chặt quả đấm, trên người hết sức căng thẳng.

"Tổng giám đốc, Ly tổng tập đoàn Hạo Thiên đến rồi!" Nghìn cân treo sợi tóc, âm thanh trợ lý theo điện thoại tới.

Nam Cung Dục nhìn chăm chú vào Hạ Nhượng Du, trên mặt cảm xúc bắt đầu dịu đi, đứng dậy, vòng qua bên người Hạ Nhượng Du kéo cửa văn phòng.

"Tổng giám đốc Nam Cung, gặp anh thật đúng là khó!" Một âm thanh đàn ông quen thuộc.

"Ly tổng khách sáo rồi, tôi nên thăm hỏi anh mới đúng!" Nam Cung Dục quả nhiên là cao thủ thương trường, vẻ mặt thay đổi nhanh chóng, nhưng mà trong âm thanh đều là hư tình giả ý.

Hai người hư tình giả ý chào hỏi, Ly Ân thấy Hạ Nhượng Du đứng ở văn phòng, cảm giác quen thuộc, nhưng không biết gặp ở đâu.

Mà Hạ Nhượng Du đã sớm nghe âm thanh của anh ta thì đoán ra, người nọ là cha của Ly Thiên Ca đêm hôm đó: Ly Ân.

Thế giới này không khỏi quá nhỏ đi, luôn luôn gặp phải người quen thuộc. Nhưng đêm đó Ly Ân không có thấy rõ mặt Hạ Nhượng Du, chỉ là cảm thấy được cô rất quen.

Nam Cung Dục phát hiện hai người không bình thường, làm bộ cười nói: "Như thế nào? Hai người quen biết!".

"Không biết!" Hạ Nhượng Du thề thốt phủ nhận, cô không muốn Ly Thiên Ca biết cô là nô lệ Nam Cung Dục, cô muốn làm Hạ Cẩm trong lòng Ly Thiên Ca!

Ly Ân thấy Hạ Nhượng Du kiên quyết như vậy, cũng tưởng mình nhận sai, cười nói: "Tôi làm sao có thể gặp phụ nữ xinh đẹp như vậy, Tổng giám đốc Nam Cung nói đùa!".

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Tình Nhân: Đồ Chơi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Hữu Duyên Vô Phận?

Ánh mắt Nam Cung Dục lúc sáng lúc tối, nở nụ cười nhìn Hạ Nhượng Du nói: "Mang trà đến!".

Hạ Nhượng Du không nói gì, dựa theo sự phân phó đi làm việc, nếu là bảo vệ thì làm tốt là được, ngay cả khi vượt quá quyền hạn, chỉ cần Nam Cung

Dục hải lòng, dù sao chính mình là có chuyện cầu anh ta.

Hai chén trà Long Tỉnh(*) tỏa ra mùi hương nhàn nhạt đặt ở trên bàn, Hạ Nhược Du cực kỳ thức thời lui ra ngoài, phòng này quá áp lực, phải đi ra ngoài hít thở không khí.

(*)Trà Long Tỉnh: là một loại trà xanh nổi tiếng của Hàng Châu, tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc. Hầu như được chế biến bằng tay theo phương thức truyền thống và nổi tiếng vì có chất lượng rất cao.

Một mình dạo chơi ở trên sân thượng công ty, ánh mặt trời cực kỳ ấm áp, tầm nhìn cực kỳ rộng lớn, đứng ở chỗ này có thể quan sát tất cả thành phố, giống như toàn bộ thế giới đều nằm trong lòng bàn tay của mình, làm cho người ta có một cổ tham vọng.

Không biết Diệp Thần Hi ở đâu, đang làm cái gì, từ lần trước tạm biệt, Hạ Nhược Du gần mười ngày không có nhìn thấy Diệp Thần Hi, bởi vì điện thoại di động bị Nam Cung Dục bẻ gãy, phương tiện truyền thông cơ bản cũng không có, có phải hay không Diệp Thần Hi rất lo lắng.

Lúc này Diệp Thần Hi đang bận làm việc. Chính mình ở phòng làm việc, bởi vì muốn độc lập, cho nên toàn bộ việc đều dựa vào mình, tuy cha mẹ để lại của cải cho mình mấy đời cũng xài không hết, nhưng, chịu qua giáo dục nước ngoài Diệp Thần Hi cho rằng, những của cải này không phải của mình, mà là của cha chú!

Muốn cho người yêu hạnh phúc, cho nên, phải cố gắng!

"Thần tử, cậu mới vừa nói muốn liên lạc với công ty lắp đặt thiết bị nào?" Bên cạnh là Sở Minh cùng hợp tác, vừa hỏi vừa nhìn Diệp Thần Hi sửa soạn giấy vẽ.

"Thì lần trước cậu đã nói, người làm thay chuyên môn phòng chuyên tu là Thiên Hà! Cậu tìm ở trên mạng đi, là ngọn lửa!" Diệp Thần Hi mặt đầy mồ hôi, áo trong mỏng manh bị mồ hôi sũng hơn phân nửa. (Editor: thật tình câu này mình ko hiểu TT.TT~~)

"A..... Tim thấy!" Sở Minh cười nói: "Chờ chúng ta lắp đặt thiết bị phòng làm việc tốt, chúng ta cũng phát triển trở thành giống như bọn họ vậy, tuyển chọn công nhân, đến lúc đó có thể thực hiện nguyện vọng chúng ta rồi".

Sở Minh, Diệp Thần Hi hợp tác làm nhóm, nhưng cũng biết thực lực bọn họ, hai người từ nhỏ đã quen nhau, mặc dù Diệp Thần Hi du học ở nước ngoài cũng không có cắt đứt liên hệ, mà Sở Minh gia tộc ở thành phố này cũng xem như là nhà quyền quý, giống như Diệp Thần Hi, mong muốn tự do, nghĩ về cuộc sống riêng mình, cho nên hai người ăn nhịp với nhau, đầu tư phòng làm việc này.

Sở Minh nhìn Diệp Thần Hi đang bận rộn, cười hi hi hỏi: "Cuối cùng bạn gái cậu ra sao, mình cũng chưa thấy, không phải cắt giấu rồi chứ!".

Diệp Thần Hi dừng một chút, Hạ Cẩm, anh cũng đã lâu không có thấy cô rồi. Nhưng Diệp Thần Hi cười ha ha, nói: "Mình chính là muốn cắt giấu, bởi vì cô ấy rất đẹp, mình sợ cậu một lần không cẩn thận yêu cô ấy..... Haizzz..... Vậy thì đáng tiếc, bởi vì cô ấy chỉ yêu mình, sợ cậu sẽ phải thất vọng rồi!".

"Xinh đẹp? Cậu nói đến 800 lần rồi, khi nào thì để cho mình thấy rồi nói sau, con gái đẹp mà thôi, mình cũng không phải chưa thấy qua" Sở Minh không xem trọng nói, rốt cuộc là người đẹp thế nào, vậy mà khiến Diệp Thần Hi không động tâm với phụ nữ nhớ nhưng không thôi.

Chân dung vẽ rất nhiều, mỗi tấm đều là khuôn mặt người phụ nữ kia.

Mỗi lần thấy cậu ta nhìn điện thoại di động đến ngây người, hận không thể đâm cậu ta vài cái, một người phụ nữ mà thôi, như thế nào nhớ mãi không quên.

Diệp Thần Hi vừa mới vẫn còn bận rộn, lúc này cũng không có tâm tình làm việc, ném thứ trong tay, một mình ra ban công, nhìn trời ngẩn người.

Hạ Cẩm, người phụ nữ giống bức vẽ kia, lúc nào cũng xuất hiện bất thành linh trong thế giới của mình, lần đầu tiên là như thế này, lần thứ hai cũng là như vậy, nhưng vì sao cũng không có chút tin tức, điện thoại gọi mấy trăm lần, vĩnh viễn đều là giọng nữ máy móc kia: Thực xin lỗi, số điện thoại của quý khách không thể kết nối được, xin hãy gọi lại sau.....

Chẳng lẽ là xảy ra chuyện gì? Lần trước thấy cô khóc bi thương như vậy, cảm xúc lại không đúng, khẳng định có việc gì rồi, trên người cô che giấu rất nhiều chuyện, nhưng mà, làm thế nào mở khóa từng cái một? Như thế nào mới có thể khiến cô vui vẻ trở lại?

Nhưng bây giờ, cô ở đâu cũng không biết.

Trong lòng Diệp Thần Hi tràn đầy chán nản, nhìn áng mây trên trời nhàn nhạt đến mê mẩn, không biết người kia đang ở thành phố tương thông cùng anh không, cùng nhìn bầu trời, tưởng niệm.

"Đúng vậy, lần trước là ở công ty cậu chạm mặt cô ấy, nói không chừng cô ấy làm ở đó, mình sao ngốc vậy?" Diệp Thần Hi từ trên mặt đất nhảy dựng lên, mặt đầy ý cười chạy như điên xuống lầu, hướng về phía Sở Minh đang giật mình la: "Cậu ở đây đi, mình đi rồi về!" Sau đó cười motor phong cách chạy đi.

Hạ Cẩm, em là ở nơi đó sao?

Vượt qua rất nhiều xe con, Diệp Thần Hi giống như chim hải âu ở giữa dòng xe cộ, xe cảnh sát chạy phía sau, nhưng Diệp Thần Hi tựa như không có nghe thấy, cứ tiếp tục nhấn ga, tâm tình của anh sớm bay đến bên người Hạ Nhược Du, đầu quân đến chính mình có an toàn hay không.

"Két ----" Motor ở cửa công ty Nam Cung Dục, Diệp Thần Hi ném xe hướng bên trong mặt chạy như điên, an ninh ở cửa là lễ tân tự nhiên biết thiếu niên này là người nào, nhìn lại, thiếu niên này cũng là ông chủ hai của công ty, người nào lại dám ngăn chặn.

Xe cảnh sát phía sau theo sát mà đến, vừa thấy thiếu niên chạy vào công ty không thể trêu vào ở thành phố này, một đám im lặng không nói, lập tức tìm người liên quan công ty viết hóa đơn phạt.

Diệp Thần Hi gấp rút đẩy văn phòng Nam Cung Dục, cực kỳ hứng thú gọi: "Cậu!" Nhưng không có phát hiện, căn phòng luôn có một người, vậy mà có hai người đang nói chuyện công việc!

Diệp Thần Hi ngó ra một phen, có lỗi nhìn Nam Cung Dục.

Nam Cung Dục nhìn người hùng hực xông vào, lại vẫn cho là người nào, thì ra là cháu ngoại trai Diệp Thần Hi, có chút bất đắc dĩ nói: "Cháu làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì, không nhìn thấy cậu có việc sao?"

Ly Ân đột nhiên hiểu rõ, anh còn đang tại buồn bực, là ai lớn mật như vậy, dám xông vào, thì ra là ông chủ hai của Ứng bang, cháu ngoại trai Nam Cung Dục, nghe nói cậu ta du học ở nước ngoài, trong khoảng thời gian này vừa trở về, thì ra chính là cậu ta!

Diệp Thần Hi cười hi hi nói: "Thực xin lỗi, cháu đang vội, cậu, cháu muốn tìm người, cô ấy nói không chừng ở công ty của cậu!" Diệp Thần Hi vẫn cho rằng Ứng bang không thuộc về anh, anh cũng không thích hợp, cho nên anh cho rằng Ứng bang là thuộc về cậu.

Nam Cung Dục nhìn Ly Ân cười xin lỗi, nói: "Tên nhóc này bị tôi làm hư, Ly tổng bỏ qua cho!"

"Anh khách sáo rồi, thiếu niên khí khái anh hùng dồi dào, tính cách ngay thẳng, rất tốt!" Ly Ân là người không ưa đi lòng vòng, tuy mình xảo quyết, nhưng chưa tới mức thẳng thắn.

Nam Cung Dục nhìn bộ dáng Diệp Thần Hi gấp gáp, có chút bất mãn, hỏi: "Người nào? Vậy mà khiến cháu chẳng ngó ngàng gì mà xông vào?"

Diệp Thần Hi có chút xấu hổ, nói: "Cháu tìm một người phụ nữ tên là Hạ Cẩm, là người lần trước cháu nói chính là bạn gái cháu!"

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Tình Nhân: Đồ Chơi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Người Đàn Ông Kiêu Ngạo

Hạ Cẩm? Là Hạ Cẩm trong miệng Thiên Ca sao? Người chị gái xinh đẹp cứu phụ nữ của mình? Tâm Ly Ân đột nhiên nảy lên, nhưng mà, Hạ Cẩm này làm sao có thể ở công ty Nam Cung Dục?

Nam Cung Dục nhíu mày, suy nghĩ một hồi lâu, mới nói: "Cậu chưa từng nghe qua, nếu cháu muốn tìm, thì đi qua bộ phận nhân sự hỏi đi, bên đó có tài liệu nhân viên".

Nam Cung Dục mới vừa nói xong, Diệp Thần Hi chạy nhanh như làn khói ra ngoài, chỉ còn lại Nam Cung Dục cười khổ.

Khi Diệp Thần Hi chạy đến bộ phận nhân sự cẩn thận kiểm tra, hoàn toàn bị tuốt dốc không phanh. Ngơ ngác ra khỏi cửa công ty, chiếc xe motor vẫn còn đậu ở trước cửa công ty.

Hạ Nhượng Du mới từ sân thượng đi xuống, thấy bóng lưng Diệp Thần Hi, cô kinh ngạc vội vàng chạy xuống, khi chạy tới chỉ thấy motor biến mất ở dòng xe cộ.

Là anh ấy sao? Diệp Thần Hi?

Hạ Nhượng Du si ngốc nhìn bóng dáng kia, chẳng lẽ vốn không có duyên phận sao?

"Đứng ở chỗ này làm gì?" Âm thanh lạnh lùng của Nam Cung Dục ở phía sau vang lên, lúc này Ly Ân đã rời khỏi, Nam Cung Dục thấy Hạ Nhượng Du vội vã chạy xuống, không biết chuyện gì xảy ra, cũng đi theo xuống, nhìn thấy bộ dáng Hạ Nhượng Du đang ngẩn người.

Hạ Nhượng Du giống như bị hoảng sợ một phen, trong giây lát lấy lại tinh thần, mặt âm u Nam Cung Dục ngay tại trước mắt mình, lạnh lùng nhìn anh ta một cái, rất lâu, rồi cuộc gục đầu xuống, không nói lời nào.

Nam Cung Dục tiến lên, thấp giọng uy hiếp: "Không nói sao? Vậy được rồi, Hạ Nhượng Hi vĩnh viễn ở phòng giặt quần áo đi!" Chỉ cần có Hạ Nhượng Hi, Nam Cung Dục mãi mãi có thái độ người chiến thắng.

Hạ Nhượng Du bối rối một phen, không cần, em ấy không cần ở đó, nhưng đối phó anh ta như thế nào?

"Tôi..... Tôi nghĩ muốn đi dạo trên phố" Rốt cuộc tìm được lý do, Hạ Nhượng Du rất lo lắng anh ta không tin.

Lại không nghĩ rằng khoe miệng Nam Cung Dục lộ ra một tia mỉm cười, nghĩ muốn đi dạo phố sao? Đúng nha, từ khi Hạ Nhượng Du về nước thì bệnh nặng bệnh nhẹ không ngừng, cho tới bây giờ không mua thứ gì trên phố, con gái mà thôi, luôn luôn thích đi dạo phố.

Nam Cung Dục bất lấy tay Hạ Nhượng Du, mang cô lên xe, đi dạo phố sao? Rất đơn giản.

Lại không biết hàng động này của mình, sớm không phải trước kia Nam Cung Dục trước kia, Nam Cung Dục trước kia không quan tâm phụ nữ đi dạo trên phố, chỉ cần viết chỉ phiếu cho cô ta, đi dạo phố, đó là chuyện của bọn họ.

Dĩ nhiên, Nam Cung Dục cũng sẽ không đi quan tâm hôm nay tâm tình đi ngủ có được hay không, ở trong mắt anh, những người phụ nữ này không đáng để anh lo lắng, chỉ là giao dịch tiền bạc và quan hệ, không cần bất kỳ tình cảm gì, anh cũng chẳng muốn cùng bọn họ nói chuyện về tình cảm.

Mà nô lệ này, có phải hay không rất không tầm thường rồi? Anh thật xác định, đây là người phụ nữ anh muốn hành hạ kia sao? Chính là bắt đầu từ bảy năm trước, khi anh ở Hạ gia thấy cô, đã bị cô hấp dẫn, cho nên mọi hành động của cô không giống người thường?

Hạ Nhượng Du có chút sợ hãi, chỉ là thuận miệng nói qua, như thế nào coi như thật rồi hả?

Chỉ là đi dạo phố, Hạ Nhượng Du thật không ngờ lại có cảnh sang trọng như vậy.

Đột nhiên toàn bộ siêu thị, không có một bóng khách, tất cả nhân viên phục vụ và nhân viên bán hàng đều đã đứng thành một hàng trật tự, tuyệt đối không thể sánh bằng cảnh nghênh đón như công ty.

"Tôi là nói đi dạo phố!" Hạ Nhượng Du cho rằng anh ta không có nghe rõ ràng, đứng ở bên ngoài trung tâm mua sắm sẽ bị đình trệ.

Nam Cung Dục đi ở phía trước quay đầu lại, nghi hoặc hỏi: "Là đi dạo phố, như thế nào? Nơi này không thể mua đồ sao?"

Có thể, nơi này đương nhiên có thể mua đồ, mà nơi này đều là vật phẩm cao cấp nhất thế giới, nhưng mà..... Chỉ là đi dạo phố mà thôi, có cần trang trọng như vậy không?

Hạ Nhượng Du vẫn đứng tại chỗ, có chút buồn bực, cái này, chẳng lẽ là địa bàn Nam Cung Dục? Hẳn rốt cuộc có bao nhiêu tiền? Còn có điều gì mà anh ta làm không được?

"Nhưng mà tại sao lại không có người? Chẳng lẽ là bởi vì anh....." Hạ Nhượng Du cẩn thận xác nhận.

"Này cũng là của anh?" Hạ Nhượng Du đã xác định, nhưng mà vẫn chưa từ bỏ ý định.

Nam Cung Dục có chút đắc ý cười: "Đây chỉ là một bộ phận nhỏ thôi, tôi không thích đi Âu châu mua sắm, chỉ bằng đem họ qua đây bóc lột!"

Hạ Nhượng Du có dũng khí muốn đánh kích thích anh ta, người đàn ông này thật sự là yêu nghiệt a, vậy mà nói mua sắm nhỏ nhỏ phiền phức, xây dựng siêu thị lớn như vậy.

Hạ Nhượng Du thật là quá coi thường năng lực Nam Cung Dục, đường đường là Tổng giám đốc cũng là một trong Tam đại hắc bang thế giới, chút tiền ấy như hạt cát trong sa mạc, chẳng lẽ không biết, tất cả siêu thị thành phố S nộp thuế vào Nam Cung Dục sao? Ngay cả cảnh sát cũng phải nhường nhịn anh ba phần?

"Quả nhiên là thân phận người làm, loại việc này mà cũng chưa thấy qua" Nam Cung Dục nhìn mặt ngơ ngác Hạ Nhượng Du, nhìn không được chăm chọc nói.

Hung hăng liếc Nam Cung Dục một cái, thật sự là cùng người như thế không có tiếng nói chung a.

Mỗi lần Hạ Nhượng Du đi vào một chỗ, sẽ có cô bán hàng xinh đẹp tiến lên giới thiệu, có lẽ bọn họ muốn nhìn Hạ Nhượng Du bên người Nam Cung Dục mà thôi.

Người đàn ông này thật sự là Cực Phẩm Nhân Gian, khí chất mạnh mẽ, vẻ mặt lạnh lùng, đáng người thẳng tắp, nếu là bị anh ta một cái phùng chùng mặt hồn không thôi, chính xác là điểm chết người, Nam Cung Dục chăm chú nhìn vẻ mặt này của Hạ Nhượng Du thoáng hiện dịu dàng, mỗi người phụ nữ vô pháp chống cự lại.

Tham qua nơi khác, hai tay Hạ Nhượng Du vẫn trống trơn như cũ, vẻ mặt Nam Cung Dục lại càng ngày càng trầm. Rốt cuộc anh bạo phát: "Cô tới cùng đang tìm cái gì?"

Hạ Nhượng Du đang nhìn lễ phục siêu xa xỉ, ngay cả số cô cũng đếm không hết, Hạ Nhượng Du chỉ là cô gái 17 tuổi, nhìn quần áo đẹp tự nhiên cũng thấy mê, cho dù cô có phải sát thủ hay không, có phải nô lệ hay không, nhưng, đều thích quần áo đẹp, đây là bản tính mỗi người đàn bà.

Hạ Nhượng Du nhìn Nam Cung Dục nổi giận, lạnh nhạt nói: "Tôi chỉ là muốn nhìn, cũng không có nói muốn?".

Cô bán hàng bên cạnh bị Nam Cung Dục gầm thét đến hoảng sợ, cho rằng mình làm không tốt, chộc giận ông chủ, lo lắng đứng xa ra.

Nam Cung Dục thở hổn hển tùy tiện tại tủ quần áo lấy vài bộ quần áo, toàn bộ nhét trong lòng Hạ Nhượng Du, bao gồm quần áo xa xỉ Hạ Nhượng Du xem ban nãy.

"Tôi không mặc!" Hạ Nhượng Du cũng phát hỏa, ghét nhất bị anh ta ép buộc!

"Cô là nô lệ của tôi, là người của tôi, mặc như vậy muốn tôi bị mất mặt sao?" Nam Cung Dục nhìn mắt Hạ Nhượng Du, không chút nào nhượng bộ.

Rất lâu, Hạ Nhượng Du nắm gắt gao bộ quần áo trong tay, cô thật sự rất muốn giết anh ta, không lúc nào không nhắc nhở bản thân, cô khuất nhục đi qua.

Im lặng xoay người, vào phòng thử áo.

Tựa vào trên cửa, nước mắt ở khóe mắt Hạ Nhượng Du chảy xuống, ba mẹ, con làm sao bây giờ? Càng biết anh ta càng mệt mỏi, anh ta quá mạnh, con khi nào thì mới có thể giết anh ta? Con thật sự rất nghĩ muốn buông tha!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Tình Nhân: Đồ Chơi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Quay Người Lộng Lẫy

Nhìn bản thân vào tấm gương to phía trước, yếu đuối như vậy, không có sức sống như vậy, đây là Hạ Nhượng Du sao? Đây là Hạ Nhượng Du luôn mềm mỏng bảo thủ sao?

Hung hăng lau nước mắt, ánh mắt bắt đầu quật cường, sĩ nhục thì sĩ nhục, chỉ là sĩ nhục mình mà thôi, sau đó cứu em gái, sau đó cần phải sống sót, ít nhất, trước khi giết chết anh ta.

Cởi huy trang trên người ra, mặc quần áo trên người lên, cũng không soi gương ra ngoài.

Nam Cung Dục nhàm chán ngồi ở trên sofa lật Fashion Magazine mới nhất, ngẩng đầu và kinh ngạc nhìn Hạ Nhượng Du đứng ở trước mắt mình.

Bộ đồ màu xanh thẫm dán tại trên thân thể cô, cổ áo hình nơ bướm lộ ra điểm cô gái thanh thuần, cô bán hàng bên cạnh lập tức nghênh đón, vẻ mặt vui mừng: "Cô mặc bộ này thật sự rất đẹp, bộ này mặc trên người cô rất thích hợp!".

Ánh mắt Hạ Nhượng Du không có tiêu điểm, xinh đẹp sao? Liên quan gì tới cô!

Trên mặt Nam Cung Dục xuất hiện một tia không vui, lạnh lùng nói: "Thay ra!".

Về mặt tươi cười cô bán hàng nháy mắt cứng đờ, này..... Ông chủ này thật sự rất khó phục vụ.

Quần áo này thực quá già để mặc, cô gái 17 tuổi, thành phụ nữ 25 tuổi, còn có thể không đổi sao?

Hạ Nhượng Du không nói gì, lại vào phòng thử áo, đi ra, cô bán hàng vẫn đang cảm thấy rất tốt, bộ dáng cô gái này xinh đẹp, vóc người chuẩn, lại cao, tại sao người đàn ông này luôn không hài lòng?

Cứ như vậy lần qua lần lại 3-4 bộ, Hạ Nhượng Du thay quần áo không còn kiên nhẫn, cô có chút hoài nghi Nam Cung Dục có phải hay không cố ý chinh cô.

Cuối cùng khi Hạ Nhượng Du đi ra một lần nữa, ánh mắt Nam Cung Dục thay đổi đi, anh thật không ngờ, Hạ Nhượng Du như vẹt con vậy mà cũng có một mặt thiên nga, điều này làm cho Nam Cung Dục nổi lên dục vọng muốn đem cô cất giữ, không cho bất kỳ người đàn ông nhìn thấy, chỉ thuộc về một mình anh.

Hạ Nhượng Du cảm nhận được ánh mắt mãnh liệt của Nam Cung Dục, đây là ánh mắt cô chưa bao giờ cảm nhận được trên người Nam Cung Dục, chăm chọc mọi khi, tàn nhẫn hoàn toàn khác nhau.

Hạ Nhượng Du nghi hoặc xoay người, rút cuộc thấy bản thân trong gương.

Váy trắng ôm thân hình khỏe đẹp của Hạ Nhượng Du. Cánh tay trần trụi và cổ như ngọc bóng loáng, mép váy được đính ngọc trai nhỏ, xa hoa mà khiêm

tón. Thiết kế eo vừa đúng làm nổi lên vòng eo Hạ Nhượng Du, làm cho người ta có loại kích thích muốn ôm cô vào lòng.

Đây là chính mình sao?

Hạ Nhượng Du kinh ngạc nhìn người phụ nữ trong gương, khi nào thì trưởng thành như vậy rồi.

Cô bán hàng miệng há thật to, si ngốc nói: "Bộ này như được thiết kế dành riêng cho cô, mặc vào như tiên tử giáng thế vậy, thật là quá đẹp!".

Khỏe miệng Nam Cung Dục rút cuộc lộ ra một nụ cười hài lòng, anh tiến lên túm cánh tay Hạ Nhượng Du rồi đi, bởi vì còn có rất nhiều đồ chưa có xem qua.

"Quần áo của tôi?" Hạ Nhượng Du khó khăn đi ở phía sau Nam Cung Dục, về mặt kháng nghị.

"Bỏ đi!" Nam Cung Dục nói ngăn chặn miệng Hạ Nhượng Du.

Hạ Nhượng Du vùng vẫy tay Nam Cung Dục ra, phần nộ nói: "Đó là quần áo của tôi, chẳng lẽ tôi về sau mặc như vậy vậy dọn dẹp vệ sinh sao?".

Nam Cung Dục nhìn xung quanh liếc cô một cái, bộ dáng tức giận của cô thật sự đáng yêu, rút cuộc nhìn không được, một tay cầm giữ cô vào trong ngực, thấp giọng nói: "Tôi ngược lại không đề ý, cô có thể mặc!".

Lại không nghĩ rằng bị Hạ Nhượng Du mạnh mẽ đẩy ra, thờ phỉ phỉ nói: "Nam Cung Dục, đó là đồ của tôi!" Người đàn ông này nổi điên gì, thật kỳ lạ!

Nam Cung Dục đột nhiên lộ ra một tia trêu đùa: "Ngay cả cô đều là của tôi, huống chi là đồ của cô!".

Anh ta có thể hay không..... Không cần kiêu ngạo như vậy!

Biết căn bản không phải đối thủ của anh ta, Hạ Nhượng Du hung hăng liếc một cái, vứt bỏ bộ quần áo này, yên lặng đi theo Nam Cung Dục.

Vì vậy, Hạ Nhượng Du thật sự thành công cụ, không ngừng thử quần áo, không ngừng thử giày, Nam Cung Dục ngẫu nhiên lắc đầu, ngẫu nhiên mỉm cười, Hạ Nhượng Du mệt gần chết, Nam Cung Dục lại ở trong lòng vụng trộm cười.

Đi đến chỗ bán điện thoại di động, Nam Cung Dục nghiêm túc nhìn, vậy mà lại ngoài ý muốn hỏi Hạ Nhượng Du bên cạnh tỏa ra hơi thở lạnh lùng: "Mua một cái như thế nào?".

"Tùy ý!" Hạ Nhượng Du nhìn lướt qua, nhàn nhạt nói.

"Chính là nó!" Nam Cung Dục nhìn nhân viên bán hàng nói: "Lấy ra đi!".

Theo ví tiền điện thoại được đặt lên, đưa cho Hạ Nhượng Du. Kết quả là một điện thoại di động siêu mỏng màn hình lớn rơi vào trong tay Hạ Nhượng Du.

Từ sau khi Hạ Nhượng Du mất tích lần trước mới trở về, lại xảy ra chuyện, Nam Cung Dục có suy nghĩ muốn đưa cô điện thoại di động mới, nhưng mà ở công ty quá bận vẫn không có thời gian, cũng đã quên chuyện này, bây giờ vừa vận mua luôn.

"Của tôi!" Hạ Nhượng Du giật mình hỏi, Nam Cung Dục hôm nay, rất lạ lùng.

Nam Cung Dục tùy ý gạt đầu, lập tức tránh ra, lúc Hạ Nhượng Du ở trong lòng có vài dấu chấm hỏi, lại chột lúng Nam Cung Dục. Hạ Nhượng Du vội vàng lui lại mấy bước, cúi đầu.

Nam Cung Dục xoay người lại lạnh lùng nói: "Điện thoại di động này chỉ có thể có một số, cũng chỉ có thể nhận một số, đó chính là của tôi, cho nên, Hạ Nhượng Du cô không cần ảo tưởng chạy ra lòng bàn tay tôi!".

Hạ Nhượng Du nhìn hàn ý trong mắt Nam Cung Dục, âm trầm cười, nói: "Nam Cung Dục, không có giết chết anh, tôi sẽ không trốn!".

Chính là thích ánh mắt này của cô, khát máu, không khuất phục, Nam Cung Dục cười nhạt một tiếng, nói: "Tốt lắm, nhưng mà tôi thấy cô không có khả năng này, thế nào? Đã lâu như vậy, còn không có nghĩ ra biện pháp sao?".

Mắt Hạ Nhượng Du có một hơi thở không nói rõ, đột nhiên đi về phía trước vài bước, nhón chân nhẹ nhàng ghé vào bên tai Nam Cung Dục nói nhỏ: "Nam Cung Dục, khoảng khắc đó, tôi cực kỳ mong đợi!" Nói xong thoát ra, đi nhanh về phía trước.

Nam Cung Dục kinh ngạc hành động bất thành lời của Hạ Nhượng Du, người thấy mùi thơm trên người cô, cảm nhận hít thở người phụ nữ ở bên tai nói nhỏ, nhưng mà cô lại nhanh chóng rời khỏi, khiến anh có chút mất mát.

Hạ Nhượng Du quả nhiên rất hợp ý của anh, càng ngày càng thông minh, càng ngày càng có tâm ý riêng của mình rồi.

Nhìn bóng lưng Hạ Nhượng Du, Nam Cung Dục nhàn nhạt nở nụ cười.

Vuốt ve điện thoại di động màu trắng trong tay, trong lòng Hạ Nhượng Du đột nhiên có ý nghĩ bất ngờ, nếu điện thoại này là điện thoại riêng của Nam Cung Dục, vậy mình mua cái khác, như vậy có thể liên lạc với Diệp Thần Hi. Ý kiến hay, tâm tình Hạ Nhượng Du rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Tình Nhân: Đồ Chơi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.